

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Màn kịch trợ trên - Mặc cảm tự ti !!!

Lên tiếng với Thông tấn xã Việt Nam hôm thứ Hai 23-05-2011, một ngày sau cuộc bầu cử, bà Tòng Thị Phóng, Phó Chủ tịch thường trực Hội đồng Bầu cử Trung ương, Ủy viên Bộ Chính trị, đã trắng tráo khẳng định: “Cuộc bầu cử đại biểu Quốc hội khóa 13 và đại biểu Hội đồng Nhân dân các cấp, nhiệm kỳ 2011-2016... đã thành công tốt đẹp, thực sự là ngày hội của toàn dân... Không khí bầu cử trong cả nước diễn ra hồ hởi, phấn khởi, với tinh thần trách nhiệm cao và đạt được sự đồng thuận của cử tri cả nước”. Trang mạng Nữ Vương Công Lý, qua bài “Đảng cử dân bầu, đảng quán triệt trúng cử”, cũng mỉa mai nhận xét: “Các cuộc bầu cử ở Việt Nam được báo chí, quan chức ca ngợi ‘dân chủ gấp triệu lần dân chủ tư sản’. Thông thường thì tỷ lệ bầu cử trúng cử tỷ lệ cao tuyệt đối. Có lẽ không có nước nào có tinh thần thống nhất cao như dân chúng Việt Nam, họa chăng chỉ có ở Iraq thời Saddam Hussein tại vị”.

Không thành công rực rỡ sao được khi đảng đã tung mười thành công lực, huy động sức mạnh của toàn hệ thống? Trước hết là bỏ ra 700 tỷ tiền thuế của dân cho “ngày hội toàn dân” đều cáng này. Thứ đến là qua thủ thuật “hiệp thương” của tên gia nô Mặt trận Tổ quốc, đã sàng lọc kỹ lưỡng mọi công dân từ ứng cử để 85 chỉ còn lại 15 người, đã tuyển được 118 người ngoài đảng theo lý lịch nhưng trong đảng theo tâm hồn (chưa rõ ai trong số họ trúng cử). Cuộc sàng lọc này đã sử dụng mọi phương cách, dù là gian trá, đê tiện nhất (như đầu tó nhưng không cho phản biện) để loại bỏ ngay từ vòng đầu những ai có “tiềm năng” sẽ nói ngược ý đảng tại Quốc hội. Điển hình và nổi tiếng nhất là luật sư Lê Quốc Quân. Loại chuyên gia này thường được “chiếu cố” kỹ. Các luật sư Lê Công Định, Nguyễn Văn Đài, Cù Huy Hà Vũ, Lê Quốc Quân từng từ ứng cử khóa 2007 nhưng đều bị loại và sau đó bị tù... Cuộc sàng lọc ấy cũng nhắm đưa người của phe nhóm, dù vô tư cách thiếu khả năng, vào danh sách bầu cử, khiến cho nhân dân phương Đông Nội, thị xã Hà Đông phải đặt về mai mỉa: “Nhìn tờ niêm yết thấy buồn rầu. Công bằng dân chủ chúng ta đâu? Người tốt bầu ra bị gạch hết! Mấy đứa mất dạy lại được bầu. Thăng Hà trộm chó chui qua hàng! Thăng Chấn thần kinh lại được bầu! Thăng Đồng ma đem từ đâu tới? Thăng Thức chơi gái vẫn được bầu! Hội đồng bây giờ tiền sắp đặt! Bà con nhắc nhau chẳng nên bầu! Dân bị cướp hết, quên dân chủ! Nhìn cảnh bầu cử lại thấy sầu!!!”. Tiếp nữa là màn là “cơ cấu” (tức sắp xếp) ứng cử viên theo kiểu “đặt đâu ngồi đó” dù không phải là người địa phương, để vùi bạch tuộc của đảng vươn ra mọi chỗ. Như trường hợp Nguyễn Tấn Dũng Thủ tướng, quê ở Kiên Giang được bưng về Hải Phòng ứng cử; Tòng Thị Phóng, Ủy viên Bộ Chính trị, quê ở Sơn La thì bê lên Đắk Lắk cho đồng bào thiếu số bỏ phiếu; Phùng Quang Thanh, Bộ trưởng Quốc phòng, sinh ở Hà Nội lại leo lên ứng cử tỉnh Hưng Yên; Đinh Thế Huynh, Trưởng ban Tuyên giáo Trung ương, quê Nam Định thì được chở lên tranh cử tận Hoà Bình; Nguyễn Sinh Hùng, Phó thủ tướng, chào đời ở Nghệ An nhưng sang ứng cử Hà Tĩnh; Lê Hồng Anh, Bộ trưởng Công an, sinh tại Kiên Giang thì được đăng phái đến Cần Thơ, và Tô Huy Rứa, Trưởng ban Tổ chức Trung ương, có tên danh sách tận Bắc Ninh dù quê ở Thanh Hóa. Nhưng quan trọng nhất là thủ thuật chưa từng có trong suốt 12 lần bầu cử trước và trong cả 66 năm đảng CS cầm quyền, đó là toàn thể 14 thành viên Bộ Chính trị, 26 bộ trưởng đều ứng cử Quốc hội. Và chắc chắn các vị này sẽ trúng cử. Để với những đôi mắt cú vọ như thế, Quốc hội khóa 13 sẽ bớt những giọng điệu khó nghe như Nguyễn Minh Thuyết, Lê Văn Công..., sẽ giảm tranh luận về những vấn đề gai góc như đường sắt cao tốc, lãnh thổ lãnh hải, nhà máy điện nguyên tử...

Sau màn sắp xếp chọn lựa ứng cử viên như thế, thì lại có màn định hướng bầu cử, quán triệt trúng cử chưa từng có trên thế giới. Điển hình trắng trợn nhất là tại một thánh đường của tri thức, trường đại học Vinh, quê hương “bác Hồ”. Văn bản hướng dẫn cho sinh viên tại đây không ngại viết: “Quán triệt đặc cử: Việc bầu cử, chọn ai, bầu ai là lựa chọn của cử tri. Tuy nhiên, các cấp ủy Đảng của Trường Đại học, các địa điểm tổ chức đã chỉ đạo để các cử tri biết sự chỉ đạo của Đảng về bầu cử”. Và trong chính ngày bầu cử, thì đủ trò để lừa dân đến phòng phiếu, như lời của nhà dân chủ Huỳnh Ngọc Tuấn: “CS vẫn ba hoa với nhân dân và cộng đồng Quốc tế, rằng bầu cử tại VN là ‘quyền’ được Hiến pháp và Luật pháp minh định, mà đã là ‘quyền’ thì người được quyết định lựa chọn đi bầu hay không đi bầu. Vậy mà họ vẫn dùng đến những thủ đoạn để người dân phải thực hiện cái ‘quyền’ đó bằng cách gây áp lực – không bố tinh thần như cho công an và quân đội đến nhà để ‘nhắc nhở’... ‘Nhắc nhở’ dân đi bầu mà phải dùng đến công an và quân đội thì thật quá ‘chu đáo’, cho thấy người dân VN sống trong chế độ XHCN, một chế độ ‘dân chủ triệu lần hơn các nước phương tây dân chủ’, đã hành xử ‘quyền’ bầu cử của mình dưới sự kiểm soát của chính quyền, dưới chiếc công và hòng súng của CA và quân đội” (Kể chuyện ngày bầu cử 22-05-2011). Bây giờ bầu cử xong rồi, nghe bao lời mai mỉa của đồng bào và khinh bỉ của quốc tế thì đảng ra lệnh cho tên bôi bút báo Quân đội Nhân dân viết bài “Quốc hội của đảng và cũng là của dân” thối không chịu được!

Tất cả những động thái “quyết giành toàn thắng” nói trên của đảng Cộng sản chỉ phô bày một màn kịch trợ trên đồng thời bộc lộ một mặc cảm tự ti, biến thành mặc cảm tự tôn cách bệnh hoạn và vô liêm sỉ. Cộng sản biết rằng mình chưa bao giờ được toàn dân tín nhiệm trao quyền thật sự, bởi lẽ đảng chẳng hề yêu nước thương dân, chuộng tự do dân chủ, mong thặng tiến xã hội và dân tộc, chẳng hề có một đường lối “kinh bang tế thế” tiến bộ và hữu hiệu, thủ đắc một chính nghĩa thu phục lòng người, mà chỉ biết “tham quyền cố vị” cho bản thân và phe nhóm để hưởng lợi dài lâu. Ngoài ra, không ít thành viên và lãnh đạo đảng thuộc loại cận bã xã hội, vô văn hóa, mất tư cách, thiếu khả năng, chỉ giỏi âm mưu, chuyên tài đàn áp, như chính Đức Đạt Lai Lạt Ma từng nói: “Cộng sản là loài cỏ dại, mọc trên hoang tàn của chiến tranh; là loài trùng độc, sinh sôi nảy nở trên rác rưởi của cuộc đời”. Thành ra Cộng sản chỉ có mỗi một việc là cướp quyền. Đầu tiên là cướp

**GIẢI NHÃN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Màn kịch trợ trên - Mặc cảm tự ti !!!**
- Trg 03 ► **Lên tiếng cho các người yêu nước, nạn nhân nền pháp chế... -Việt Tân+Tin Lành+TDNQ.**
- Trg 04 ► **Cấm chùa Giác Minh cử hành lễ Phật đản, sách nhiễu... -Phòng Thông tin PGQT.**
- Trg 05 ► **Thông cáo báo chí 2 về Ms Nguyễn Công Chính bị bắt... -Hiệp hội Thông công Tin lành**
- Trg 06 ► **Nhà cầm quyền ban hành Dự thảo Nghị định nhằm hạn chế... -Nữ Vương Công Lý.**
- Trg 08 ► **Búa rìu quốc tế đang bổ vào mặt nhà nước Cộng sản VN. -Hà Long.**
- Trg 09 ► **Không! Tôi không cần sự khoan hồng (thơ). -Alvaro Marino.**
- Trg 10 ► **Cuộc "chiến tranh một phía" với toàn dân. -Bùi Tín.**
- Trg 11 ► **Mặt thật Hồ Chí Minh. Những mối tình "chơi chạy". -Nguyễn Y Vân.**
- Trg 13 ► **Cao trào đồng loạt tự thừa nhận đã sử dụng các quyền... -Lm Nguyễn Văn Lý.**
- Trg 15 ► **Tinh thần phe nhóm, kẻ thù của đoàn kết. -Nguyễn Chính Kết.**
- Trg 16 ► **Xin đừng bịp bợm thế hệ trẻ chúng tôi nữa. -Độc giả vô danh.**
- Trg 18 ► **Lên tiếng thay cho Cộng đồng Việt Nam tại Quốc hội Úc. -Dân biểu Chris Hayes.**
- Trg 19 ► **Tình hình bước đầu xung quanh cuộc bầu cử giả hiệu... -Nguyễn Khắc Toàn.**
- Trg 24 ► **Kể chuyện ngày bầu cử 22-05. -Huỳnh Ngọc Tuấn.**
- Trg 25 ► **Tâm sự gửi đại biểu Quốc hội và trúng cử Trương Tấn Sang. -Hà Sĩ Phu.**
- Trg 27 ► **Bài học nào khi sống bên cạnh Trung Quốc? -Song Chi.**
- Trg 29 ► **Tàn nhẫn. -Bác sĩ Ngọc.**
- Trg 31 ► **Số phận ngư dân Việt trên vùng biển của Tổ quốc. -Đài Á Châu Tự Do.**

quyền từ tay chính phủ hợp pháp Trần Trọng Kim, để nặn nên cái gọi là "cách mạng tháng Tám" năm 1945. Tiếp đến là cướp quyền sau cuộc bầu cử Quốc hội đa đảng đầu tiên ngày 6-1-1946 bằng cách tiêu diệt, triệt hạ với thủ đoạn đê hèn tất cả các đảng phái quốc gia, để nắm trọn quyền lực và thiết lập bộ máy "chuyên chính vô sản". Kể từ đó, bất cứ ai đòi bầu cử đa đảng, cạnh tranh lành mạnh đều bị cấm đoán, đàn áp và tù đày, có khi đến chết. Từ khóa 2 năm 1960 ở miền Bắc, và từ khóa 6 năm 1976 trên toàn cõi đất Việt, chỉ còn lại những cuộc bầu cử độc tài độc đảng, mang hình thức dân chủ giả hiệu, một minh Cộng sản độc diễn "đăng cử - dân bầu", với tỷ số tham gia bao giờ cũng từ 95 đến 100%, bất chấp sự nghi ngờ của công luận quốc tế và khinh bỉ ngán ngẩm của đồng bào quốc nội.

Mặc cảm tự ti chuyển thành tự tôn này còn diễn ra trên nhiều phương diện khác, nhất là trên mặt pháp luật. Sau khi chiếm được quyền tại Hà Nội, Hồ Chí Minh đã lập tức thi hành một thứ luật rừng trên toàn cõi miền Bắc. Diễn hình là tòa án nhân dân với những tên côn đồ vô học làm chánh án, với những phiên xử thiếu bóng luật sư, chẳng quyền tự biện hộ, với những phán quyết (đa phần tử hình) được thi hành trong nháy mắt, với mục tiêu tối hậu là tận diệt tất cả mọi ai có uy tín trong quần chúng, có khả năng vạch trần sai trái của đảng và bảo vệ công lý sự thật. Tiến sĩ luật Nguyễn Mạnh Tường và tiến sĩ triết Trần Đức Thảo, hai nhân tài kiệt xuất thời ấy đã là nạn nhân của kẻ dờ dang vắn tại trường Quốc Học tỉnh Thừa Thiên năm nào. Thứ luật rừng ấy còn ngang nhiên áp dụng hôm nay, với những thẩm phán chuyên bịp mồm và ngụy biện, những công tố viên giỏi vu khống, những công an cảnh sát thạo nghề đàn áp, với diễn tiến phiên tòa bất chấp thủ tục pháp luật, như trong vụ xử Tiến sĩ luật Cù Huy Hà Vũ ngày 04-04, và mới đây trong phiên tòa tại Bến Tre hôm 30-05. Một vụ xử chóng vánh, với màn phong tỏa và cấm nhân dân từ xa, với tội danh vu khống ngụy tạo "lật đổ chính quyền", với trò bịt miệng bị cáo và tổng cố luật sư, với 32 năm tù giam và 28 năm quản chế cho 7 con người yêu nước và lương thiện.

Vấn do mặc cảm tự ti, biết mình chẳng bao giờ có chính nghĩa, không cậy dựa được vào nhân dân, khó thực hiện sự đoàn kết quốc gia thực sự, đảng CS ngay từ thời Hồ Chí Minh đã luôn bám vào kẻ thù truyền thống của đất nước, Trung Hoa Cộng sản đảng. Sự cậy dựa này vừa mang tính "đồng lõa đồng đảng", vừa mang tính thần phục hãi sợ. Thành ra Việt cộng đã đi từ nhượng bộ này đến nhượng bộ khác đối với Trung cộng, từ hành vi bán nước đến hành vi phản quốc vì lợi ích của Đại Hán, qua công hàm nhượng đảo năm 1958, qua hai hiệp định về lãnh thổ lãnh hải 1999 rồi 2000, qua quyết định cho Tàu vào yếu huyết Tây Nguyên năm 2007. Thời sự nhất là qua phản ứng trước sự cố hôm 26-05 mới rồi. Ba tàu hải giám của Trung Cộng đã tấn công một tàu dân sự của hãng PetroVietnam, phá huỷ thiết bị, cắt cáp thăm dò, gây thiệt hại nghiêm trọng về kinh tế ngay trên thềm lục địa 200 hải lý của Việt Nam. Thế mà thay vì có hành động trả đũa quyết liệt, hay ít nhất Bộ Ngoại giao phải triệu tập đại sứ Trung cộng tới hạch hỏi và trao công hàm phản đối, song song với việc làm âm ỉ trước công luận quốc tế và cho phép dân chúng tổ chức biểu tình rầm rộ để lên án bọn xâm lăng, Việt cộng lại cho người lò dò đến dinh Thái thú của Thiên triều để xin gặp và trao cho có lệ công hàm phản đối (nhưng chưa ai đọc được). Tờ "Quân đội Nhân dân" có đăng lời Nguyễn Tấn Dũng nhắc đến sự việc nghiêm trọng này, nhưng ngay sau đó lại hèn hạ gỡ đi.

Một đất nước được cai trị bởi một đảng phái phi chính nghĩa, vô đạo đức, với nhiều thành viên lãnh đạo lương tâm giả, trí tuệ giả, bằng cấp giả, tự ti thành tự tôn, vừa đều cang tàn ác với dân, vừa hèn nhất khiếp nhược với giặc, chuyên bị giặc ru ngủ bởi "4 tốt" và "16 chữ vàng" thì thử hỏi đâu là tiền đồ của quốc gia, dân tộc??

BAN BIÊN TẬP

Chủ quyền Biển Đông (Babui - DCVOnline)

LÊN TIẾNG CHO các người yêu nước, nạn nhân nền pháp chế côn đồ của CSVN

.....Việt Tân - Tin Lành - Theo Dõi Nhân Quyền.....

THÔNG CÁO BÁO CHÍ NHÀ CẢM QUYỀN CSVN DỰNG PHIÊN TÒA XỬ DÂN OAN VÀ TÍN ĐỒ TIN LÀNH, PHẬT GIÁO HÒA HẢO TẠI BẾN TRE

*Việt Nam Canh Tân Cách
Mạng Đảng
20-05-2011*

Tin tức từ Bến Tre cho biết nhà cảm quyền CSVN sẽ dựng phiên tòa vào ngày 30-5-2011 để xét xử một số dân oan và tín đồ Tin lành, Phật giáo Hòa Hảo, gồm có:

1. Mục sư Dương Kim Khải
2. Bà Trần Thị Thúy
3. Ông Nguyễn Thành Tâm
4. Ông Phạm Văn Thông
5. Ông Nguyễn Chí Thành
6. Bà Phạm Ngọc Hoa
7. Ông Cao Văn Tinh

Tất cả đều bị gán ghép vào tội "âm mưu lật đổ chính quyền" theo Điều 79 của Luật hình sự CSVN, vì cho là có liên hệ với đảng Việt Tân.

Đảng Việt Tân khẳng định 7 đồng bào nêu trên đều là những người yêu nước, sống với đức tin và lý tưởng, xả thân vì quyền lợi của người khác bất kể những khó khăn và thiệt thòi cho chính mình.

Đây là những người dân oan đã đi khiếu kiện nhiều năm qua để đòi công lý cho chính mình và nhiều bà con dân oan khác. Hầu hết là tín đồ nhiệt thành của Giáo hội Tin lành Mennonite (mà nhiều người gọi thân thương là Hội thánh Chuông bò). Chính ước mong đưa tình yêu của Đảng Christ đến cho con người và tình nghĩa đồng bào đã khiến những anh chị em này dần bước vào nỗ lực đấu tranh ôn hòa của bà con dân oan để đòi lại quyền sống và công bằng xã hội.

Ngoài ra, như đã thông báo trước đây, Mục sư Dương Kim Khải, Bà Trần Thị Thúy và Ông Nguyễn Thành Tâm còn là những đảng viên

Việt Tân, dân thân tranh đấu để xây dựng một đất nước Việt Nam tiên bộ và dân chủ. Tham gia đảng phái và hoạt động chính trị là một quyền căn bản của con người đã được qui định trong bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền.

Vì thế, việc đối xử tàn tệ và nay cáo buộc những con người đầy nhân bản này tội danh "âm mưu lật đổ chế độ" theo Điều 79 Luật hình sự, không chỉ là sự gán ghép hoàn toàn vô căn cứ và phi lý, mà còn để lộ rõ ý đồ của nhà cảm quyền. Đó là dùng hệ thống luật pháp để che đậy hành vi chà đạp nhân quyền và để bịt miệng những oan trái do chính chế độ gây ra.

Đảng Việt Tân sẽ đệ trình các bằng chứng và chính thức kiện những nhân sự trách nhiệm thuộc nhà nước CSVN liên quan đến chiến dịch trấn áp tại Bến Tre ra trước cơ quan Liên Hiệp Quốc chuyên điều tra về những hành vi bắt người tùy tiện và tra tấn.

Chúng tôi kính kêu gọi mọi người mọi giới, bằng nhiều cách, hãy bày tỏ lòng ủng hộ và tiếp tay tranh đấu cụ thể cho 7 đồng bào của chúng ta, những người đã và đang xả thân vì hạnh phúc của người khác và tương lai đất nước.

Ngày 20-05-2011

*Việt Nam Canh Tân Cách
Mạng Đảng*

THƯ KÊU GỌI VỀ VIỆC: CẦU NGUYỆN CHO CÁC TÙ NHÂN LƯƠNG TÂM LÀ CÁC MỤC SƯ, TRUYỀN ĐẠO, TÍN HỮU TRONG GIÁO HỘI MENNONITE 24-05-2011

Ngày 30-05-2011, tòa án tỉnh Bến Tre sẽ đưa vụ án "Âm mưu lật đổ chính quyền nhân dân" ra xét xử. Trong đó có 5 bị cáo là Mục sư, Truyền đạo và Tín hữu thuộc Giáo

hội Tin lành Mennonite Việt Nam và hai tín hữu của tôn giáo bạn gồm:

Mục sư Dương Kim Khải quản nhiệm Hội thánh Mennonite Bình Thạnh (HT Chuông bò), Truyền đạo Nguyễn Chí Thành, Tín hữu Nguyễn Thành Tâm, Tín hữu Nguyễn Văn Thông, Tín hữu Phạm Ngọc Hoa, Cao Văn Tinh (tôn giáo bạn cùng vụ), Trần Thị Thúy (tôn giáo bạn cùng vụ).

Thời gian qua Giáo hội Mennonite đã cầu nguyện kiên trì cho các Luật sư Nguyễn Văn Đài, Luật sư Lê Thị Công Nhân, Truyền đạo Đoàn Văn Diên, Chấp sự Đoàn Huy Chương, Mục sư Nguyễn Thị Hồng cùng nhiều tù nhân lương tâm khác; nhiều người nay đã được ra tù trở về gia đình bình an, hiện tiếp tục mục vụ của mình.

Thay mặt Giáo hội, chúng tôi kêu gọi toàn thể quý Mục sư, Truyền đạo, Tín hữu thuộc Giáo hội Tin lành Mennonite Việt Nam cũng như cộng đồng dân Chúa cùng niềm tin hiệp thông cầu nguyện:

1. Cho sự bình an, hy vọng cho anh chị em trong phiên tòa .
2. Cho luật sư cố sự khôn ngoan và luận cứ chắc chắn bảo vệ cho các bị cáo trước các cáo buộc của nhà cảm quyền tại phiên tòa.
3. Cho an bình đến với đồng bào và quê hương Việt Nam.

Quận 2, 24-05-2011

*TM/ Giáo hội
Mục sư Lê Thị Phú Dung
(Hội trưởng)*

TIN GIỜ CHÓT VỀ BẢN ÁN
Bà Trần Thị Thúy 8 năm tù. Ông Phạm Văn Thông 7 năm tù. Mục sư Dương Kim Khải 6 năm tù. Ông Cao Văn Tinh 5 năm tù. Bà Phạm Ngọc Hoa 2 năm tù. Ông Nguyễn Thành Tâm 2 năm tù. Ông Nguyễn Chí Thành 2 năm tù.

HUMAN RIGHTS WATCH CÔNG BỐ BÁO CÁO, KÊU GỌI VIỆT NAM TRẢ TỰ DO CHO LUẬT GIA CÙ HUY HÀ VŨ Đức Tâm RFI 26-05-2011

Hôm nay, 26-05-2011, tổ chức bảo vệ nhân quyền Human Rights

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Cấm chùa Giác Minh, Đà Nẵng cử hành lễ Phật Đản, sách nhiễu đánh đập Phật tử chùa Phước Huệ, Quảng Trị

*** Paris 20-05-2011 ***

Watch (Theo dõi Nhân quyền), có trụ sở tại Mỹ đã cho công bố một bản báo cáo nhan đề : "Đảng chống lại luật gia Cù Huy Hà Vũ". Bản báo cáo dày hơn 60 trang, điếm lại các hoạt động, bài viết của tiến sĩ Cù Huy Hà Vũ và thái độ của chính quyền Việt Nam. Chương 7 của báo cáo tập trung nói về những sai phạm của tư pháp trong vụ xét xử ngày 04-04-2011.

Trong bản báo cáo, Human Rights Watch nhận định: việc giam tù tiến sĩ Cù Huy Hà Vũ đã làm dấy lên sự ủng hộ chưa từng thấy trong công luận Việt Nam đòi trả tự do cho ông.

Ông Cù Huy Hà Vũ có được sự ủng hộ của nhiều tầng lớp dân chúng, kể cả trong giới luật sư, quan chức cao cấp, các tổ chức tôn giáo, nông dân... Nhiều websites, blogs và mạng xã hội cũng bày tỏ sự ủng hộ đối với ông Vũ.

Theo ông Phil Robertson, phó giám đốc phụ trách khu vực châu Á của Human Rights Watch, nhận định : chính quyền Việt Nam đã ngạc nhiên về sự ủng hộ đối với ông Vũ xuất hiện nhanh chóng.

Trong phiên xử sơ thẩm hồi tháng tư, tiến sĩ luật Cù Huy Hà Vũ bị kết án 7 năm tù giam và 3 năm quản thúc tại gia với tội danh "tuyên truyền chống lại Nhà nước". Ông Vũ đã làm đơn kháng án. Chuyên gia Robertson cho rằng, chính quyền vẫn chưa công bố ngày xử phúc thẩm, vì có thể lo ngại là sự kiện này lại càng làm tăng thêm sự ủng hộ đối với ông Vũ.

Trong phần cuối bản báo cáo, tổ chức Human Rights Watch tố cáo chính phủ Việt Nam đã vi phạm các nghĩa vụ, chiếu theo luật pháp quốc tế, khi bắt giam, xét xử và phạt tù đối với tiến sĩ Vũ, chỉ vì ông đã phê phán một cách ôn hòa các hoạt động của chính phủ và các lãnh đạo Việt Nam. Human Rights Watch kêu gọi chính quyền Việt Nam trả tự do ngay lập tức, vô điều kiện cho tiến sĩ luật Cù Huy Hà Vũ.

**Toàn văn báo cáo tại địa chỉ :
<http://www.hrw.org/en/reports/2011/05/26/vietnam-party-vs-legal-activist...>**

Như hai Thông cáo báo chí phát hành ngày 14-5 và 16-5 trước đây về vụ Ủy ban Nhân dân phường Bình Hiên, Đà Nẵng thông báo với Hòa thượng Thích Thanh Quang không cho chùa Giác Minh cử hành lễ Phật Đản theo nghi thức truyền thống của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, và chùa An Cư thuộc quận Sơn Trà, thành phố Đà Nẵng của Đại đức Thích Thiện Phúc, thì hôm 17-5, ngày Rằm Phật Đản, cả hai chùa đều bị công an canh gác cẩn mật, nội bắt xuất ngoại bắt nhập.

Tất cả chư Tăng ni, Phật tử sinh hoạt lâu nay ở chùa Giác Minh đều bị quản thúc tại gia trong ngày Phật Đản. Công an bao vây quanh chùa đuổi đi hay bắt về đồn những ai tìm cách xông vào chùa dự lễ Phật Đản, như trường hợp Sư cô Thích Nữ Đồng Tâm và nhiều Huỳnh trưởng hay đoàn sinh Gia đình Phật tử. Trong cuộc xô xát với công an cấm không cho Đại đức Thích Thiện Phúc về chùa Giác Minh dự lễ, Đại đức đã bất tỉnh và hiện nay không biết hoàn cảnh sức khỏe ra sao.

Như vậy là các cuộc đàn áp thường năm cấm chùa Giác Minh cử hành lễ Phật Đản vẫn tiếp diễn trong năm nay. Chùa cũng là trụ sở của Ban Đại diện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất tỉnh Quảng Nam-Đà Nẵng và Tổng vụ Thanh niên, Viện Hóa đạo.

Tại Quảng Trị, chùa Phước Huệ do Đại đức Thích Từ Giáo trú trì cũng bị sách nhiễu sau lễ Phật Đản.

Theo truyền thống Phật giáo thì sau lễ Phật Đản, chư Tăng các chùa tổ chức ba tháng an cư kiết hạ, là truyền thống đã có từ thời đức Phật còn tại thế. Nhưng theo Thư trình của Đại đức gửi lên Viện Hóa đạo cho biết :

Vào lúc 15g ngày 19-05-2011,

một nhóm gồm : ông Hồ Ngọc Việt, Trung tá, Đội phó Đội An ninh Thành phố Đông Hà, tỉnh Quảng Trị, ông Đông, Công an Thành phố Đông Hà, ông Hoàng Kim Niên, Đại úy, công an khu vực phường 5 thành phố Đông Hà, tỉnh Quảng Trị, ông Phạm Kim, Phó chủ tịch UBND phường 5, thành phố Đông Hà, tỉnh Quảng Trị, và ông Mai Châu, Phó chủ tịch UBMTTQVN phường 5, thành phố Đông Hà, tỉnh Quảng Trị, cùng một nhóm người khác không rõ tên xâm nhập vào tận phòng khách của Tăng chúng. Sự xâm nhập ồn ào, vô trật tự đã biến nơi thanh tịnh trở thành hội trường vận động bầu cử. Tăng chúng cùng quý đạo hữu tìm cách giải thích và mời họ ra khỏi chùa trả lại sự tôn nghiêm nơi chư Tăng tu học. Thay vì chấp hành lời thỉnh cầu, nhóm người này lại dùng vũ lực và những lời thóa mạ chư Tăng. Ông Hoàn, Dân phòng, đánh một cụ già làm công quả trong chùa ngã trên sân trước sự chứng kiến của đạo hữu Lê Văn Nhỏ và anh Nguyễn Tường cùng đồng đạo bà con.

Ngày 20-5-2011, Đại đức Thích Từ Giáo đã viết thư phản đối gửi ông Chủ tịch UBND Quảng Trị và Giám đốc sở Công an Quảng Trị. Dưới đây là thư phản đối ấy :

**GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VNTN
CHÙA PHƯỚC HUỆ
KHU PHỐ 10, PHƯỜNG 5, TP
ĐÔNG HÀ, TỈNH QUẢNG TRỊ
THƯ TRÌNH**

**V/v Ban vận động bầu cử lợi dụng
đi vận động để đánh người trong
chùa**

Kính gửi : Ông Cường, chủ tịch UBND tỉnh Quảng Trị

Kính gửi : Ông Dung, giám đốc sở công an tỉnh Quảng Trị.

Chúng tôi là : Tỷ kheo Thích Từ

Giáo. Thế danh Lê Quang Vui. Sinh năm 1969. Hiện đang chủ trì chùa Phước Huệ, khu phố 10, phường 5, thành phố Đông Hà, tỉnh Quảng Trị. Trình lên các ông 1 việc như sau :

Vào lúc 15 giờ ngày 19-05-2011.

Gồm có :

1- Ông Hồ Ngọc Việt, Ông Đông công an thành phố Đông Hà, tỉnh Quảng Trị

2- Ông Hoàng Kim Niên, cấp bậc Đại úy, chức vụ cảnh sát khu vực thuộc đồn công an phường 5, thành phố Đông Hà, tỉnh Quảng Trị

3- Ông Phạm Kim, Phó Chủ tịch UBND phường 5, thành phố Đông Hà, tỉnh Quảng Trị

4- Ông Mai Châu, Phó Chủ tịch MTTQVN phường 5, thành phố Đông Hà, tỉnh Quảng Trị

5- Ông Trần Hữu Phước, khu phố trưởng khu phố 10, phường 5, thành phố Đông Hà, tỉnh Quảng Trị

6- Ông Tuấn, khu phố trưởng khu phố 10, phường 5, thành phố Đông Hà, tỉnh Quảng Trị

7- Ông Hoàn và Ông Minh, dân phòng phường 5, thành phố Đông Hà, tỉnh Quảng Trị

Cùng một số người chúng tôi không rõ tên tuổi

Thưa các Ông : Phái đoàn tự tiện xông vào, hồ hào xưng danh là Ban Vận động Bầu cử, nhưng thực chất chúng tôi nhìn thấy được như những đội quân hung bạo hơn các lần trước đây để vào cướp phá tài sản của chùa.

Thưa các Ông : sau mùa Phật Đản là những ngày Tăng chúng quy tụ kiết tập ba tháng cho mùa An cư theo truyền thống văn hoá Phật giáo. Vậy mà Ban Vận động đã biến nơi Tăng đường trở thành một cái chợ đời thiếu lành mạnh. Tất nhiên không thể nhẫn nhịn được, chúng tôi yêu cầu phái đoàn rời khỏi Bôn tự của chúng tôi ngay. Để đảm bảo tài sản và tính mạng, buộc lòng mẹ già chúng tôi phải khoá cổng lại. Lập tức ông Minh dân phòng ra hiệu cho ông Hoàn bằng thói côn đồ "lên chỗ xuống gối". Tức khắc trong một nháy mắt, với sức lực trẻ trung như ông Hoàn và tấm thân nhỏ bé già cả như mẹ tôi, nên bà đã ngã quỵ ngay chân ông Hoàn. Lập tức ông Hoàn bỏ chạy ra khỏi cổng

chùa, dưới sự chứng kiến của mọi người. Hiện tình mẹ tôi đang bị liệt giường không thể dậy được

Thưa các Ông ! Theo chúng tôi được biết, gia đình ông Hoàn một trong những tế bào đang góp phần tạo nên những bản chất xấu xa của một xã hội đang thối nát (cụ thể là đứa con trộm cướp đang bị công an Quảng Trị tạm giam)

Vậy chúng tôi yêu cầu các Ông hãy điều tra thuộc hạ của mình, mang ông Hoàn đi theo với chức vụ gì trong Ban Vận động Bầu cử? Hay là Ban VĐ tổ chức hỗ trợ cho ông Hoàn cướp phá chùa chúng tôi?

Chúng tôi đang chờ đợi việc làm sáng tỏ bằng quyền hạn lãnh đạo của các ông với sự việc xảy ra đã nêu trên

Chúc các Ông khoẻ !

Đông Hà, ngày 20-05-2011

Tỳ kheo Thích Từ Giáo

Gia Lai cho CA phường Hoa Lư lừa ông về nhà để ký giấy tạm vắng và bất ngờ khởi tố bắt giam ông. Hội đồng Thường vụ Hiệp hội VPEF xin tuyên bố đây là hành động tiêu nhân, đê tiện của CSVN, cụ thể là tỉnh Gia Lai. Vì 2 năm qua, từ khi Thiếu tướng Hoàng Kông Tư, Phó Tổng cục trưởng Tổng cục An ninh bộ CA đến nơi Ms Chính bị tạm giữ thẩm tra và ra lệnh trả tự do cho MS về nhà vào chiều ngày 26-5-2009. Sau đó ông vẫn còn bị CA địa phương sách nhiễu thêm 1 thời gian nữa và thấy không còn lý do gì để tiếp tục nên ngưng. Đầu năm 2010, được Giáo hội Liên hữu Lutheran VN & HK cử làm Hội trưởng, Ms Chính tập trung cho công việc xây dựng mở mang nước Chúa qua việc chăm sóc chân đất các Hội thánh địa phương. Ngay khi Hội đồng lần thứ nhất bầu Ban Điều hành lâm thời, Giáo hội chủ động tổ chức đến

HIỆP HỘI THÔNG CÔNG TIN LÀNH CÁC DÂN TỘC VIỆT NAM THÔNG CÁO BÁO CHÍ 2

.....*Tây Nguyên 25-05-2011*.....

Kính gửi:

- Quốc hội Lưỡng viện Hoa Kỳ.
- Các Tòa Đại sứ nước ngoài tại VN
- Ủy hội Tự do Tôn giáo Quốc tế.
- Hội đồng Liên tôn VN tại Hoa Kỳ.
- Ủy hội Nhân quyền Quốc tế.
- Các Cơ quan Truyền thông, Báo chí, Ngôn luận.

Như thông cáo Báo chí số 1 đã đưa tin, Mục sư Nguyễn Công Chính Chủ tịch Hiệp hội Thông công Tin Lành các Dân tộc Việt Nam (VPEF), Hội trưởng Giáo hội Lutheran Việt Nam & Hoa Kỳ đã bị CA tỉnh Gia Lai bắt tạm giam ngày 28-4-2011 vừa qua.

Kính thưa quý vị, từ ngày đó đến hôm nay, gia đình rất lo lắng cho sức khỏe của ông và thái độ đối xử của CA đối với ông: đến nay gần 1 tháng nhưng CA không cho người nhà gặp mặt. Vì lúc Ms Chính bị bắt, ông đang bệnh viêm xoang mũi nặng điều trị tại Sài Gòn, CA tỉnh

Hà Nội thăm Ban Tôn giáo Chính phủ vào tháng 5-2010, tiếp theo là công tác cứu trợ xã hội, giúp cho đồng bào các tỉnh miền Trung bị bão lụt vào tháng 10-2010, như vậy đã chứng minh được Ms Chính đã bỏ hết những vướng mắc, trở trở về những hành vi đàn áp của nhà cầm quyền đối với Mục sư và các Hội thánh địa phương vào những năm trước đây. Từ cơ sở đã nêu trên đây, chúng tôi long trọng tuyên bố:

1- CSVN đã có hành động lừa gạt, dối trá đối với Ms Chính nói riêng và các Tôn giáo thuần túy nói chung. CSVN tuyên truyền vận động khép lại quá khứ, bỏ qua việc cũ mà làm lại mới trong "khối đoàn kết Dân tộc"! Khi phái đoàn Mục sư của Giáo hội đến thăm Ban Tôn giáo CP thì ông Nguyễn Thanh Xuân và ông Nguyễn Văn Thông cũng phát biểu như thế. Thế mà họ đã bất ngờ bắt giữ Ms Chính rồi

Nhà cầm quyền VN ban hành Dự thảo Nghị định nhằm hạn chế TÔN GIÁO

Nữ Vương Công Lý 21-05-2011

Ngày 26-4-2011 vừa qua, Ban Tôn giáo Chính phủ tổ chức buổi Hội thảo nhằm góp ý xây dựng Dự thảo Nghị định thay thế Nghị định 22/2005/NĐ-CP ngày 01-03-2005 hướng dẫn thi hành một số điều của Pháp lệnh về Tín ngưỡng Tôn giáo, tại hội trường C8, Nhà khách T8, 145 Lý Chính Thắng, phường 7, quận 3, Tp. Sài Gòn.

Đây có thể được coi như một động thái mới của chính quyền Hà Nội liên quan tới chính sách tôn giáo tại Việt Nam.

Nhiều người đã hy vọng, sau những hành xử bất công mà chính quyền Hà Nội áp đặt xuống trên các cộng đồng tôn giáo, cách riêng trên Giáo hội Công giáo thời gian qua, nhất là những phản ứng của người Công giáo, sẽ giúp chính quyền Hà Nội thấy được lòng dân, để có những chính thông thoáng, thích hợp, cởi mở hơn với cộng đồng các tôn giáo.

Tuy nhiên, sự thật đã không diễn ra như vậy. Trái lại, theo nhận định của nhiều người, Bản dự thảo Nghị định thay thế Nghị định 22/2005/NĐ-CP, chẳng những không cởi trói cho các tôn giáo được tự do hơn trong việc hành đạo, mà còn trói buộc các tôn giáo một cách tinh vi, chặt chẽ hơn.

Trong một diễn biến khác, ngày 13-5-2011 vừa qua, đại diện các Giáo phận Xuân Lộc, Phan Thiết, Đà Lạt, Phú Cường, Sài Gòn, Mỹ Tho, Vĩnh Long và Cần Thơ thuộc Giáo tỉnh Sài Gòn dưới sự chủ tọa của Đức Hồng y Tổng Giám mục TGP Sài Gòn, đã tổ chức buổi hội thảo đóng góp ý kiến cho chính quyền; đồng thời, gửi tới ông Ng. Tấn Dũng, Thủ tướng chính phủ, Bản góp ý xây dựng Dự thảo Nghị định thay thế nghị định 22/2005/NĐ-CP, trong đó khẳng định rõ:

“Nhìn chung, Dự thảo Nghị định thay thế Nghị định 22/2005 (lần 5) là một sự thụt lùi nặng nề so với

Nghị định 22/2005, Pháp lệnh về Tín ngưỡng Tôn giáo và Hiến pháp. Thực chất, những dự định thay đổi của Nghị định muốn tái lập tình trạng Xin-Cho trong các sinh hoạt tôn giáo. Cơ chế Xin-Cho biến những quyền tự do của công dân thành những thứ quyền Nhà nước nắm trong tay và ban bố lại cho người dân qua những thủ tục cấp phép. Như thế cơ chế Xin-Cho vừa xóa đi các quyền tự do của người dân, vừa biến một Nhà Nước của dân, do dân và vì dân thành một chủ nhân ông nắm trong tay các quyền tự do của người dân và thi ân cho họ theo cảm tính hoặc ngẫu hứng của mình.”

Với việc ban hành Dự thảo Nghị định thay thế Nghị định 22/2005/NĐCP, chính quyền Việt Nam đang tiếp tục chính sách thắt chặt quyền tự do tôn giáo, biến tôn giáo trở thành một tổ chức ngoại vi phục vụ cho quyền lợi của đảng CS với chiêu bài “Phúc âm, Dân tộc, Chủ nghĩa Xã hội” hay “Đạo pháp, Dân tộc, Chủ nghĩa Xã hội”.

Việc chính quyền Hà Nội ban hành Dự thảo Nghị định thay thế Nghị định 22/2005/NĐ-CP, đồng thời cũng cho thấy chủ trương “đổi thoai bằng mọi giá” là hoàn toàn ảo tưởng, bởi đơn giản, sẽ không có đổi thoai đích thực khi những quyền cơ bản của con người, trong đó có quyền tự do tôn giáo, không được tôn trọng.

20-5-2011

Nữ Vương Công Lý

**BẢN GÓP Ý XÂY DỰNG DỰ
THẢO NGHỊ ĐỊNH THAY
THẾ NGHỊ ĐỊNH SỐ 22/
2005/ NĐ-CP**

<http://www.vrmi.org>

VRNs (19-05-2011)- Sài Gòn.
Pháp lệnh tín ngưỡng, tôn giáo tại Việt Nam được ban hành cuối năm 2004, và Nghị định 22/2005/NĐ-CP

đem chuyện cũ mấy năm trước ra bóp méo sự thật qua bài báo CA TPHCM ngày 30-4-2011 để có lý do khởi tố Ms Chính. Nhưng xin thưa với công luận khách quan rằng: những việc đấu tranh đòi hỏi quyền tự do tín ngưỡng, tự do sinh hoạt tôn giáo và quyền con người là chính đáng, vì những quyền này CSVN liên tiếp vi phạm vào những năm 2000 đến nay; đặc biệt từ khi VN được rút tên khỏi CPC thì quay lại tiếp tục đàn áp Tin Lành tư gia, PGHH, Công giáo, Cao đài thuần túy. Về vấn đề này, có nhiều bằng chứng mà đại diện các Tôn giáo đã lên tiếng, cung cấp cho Quốc tế.

2- Hiệp hội Thông công các Dân tộc VN (VPEF) không có ý đồ, chủ trương làm chính trị hay lật đổ chế độ nào. Các Hội thánh Tin Lành 54 dân tộc VN chỉ yêu cầu Chánh phủ VN phải ngưng ngay hành động đàn áp, xúc phạm quyền tự do tín ngưỡng, tự do sinh hoạt Tôn giáo vốn là quyền thiêng liêng căn bản của mỗi người, mỗi dân tộc trên địa cầu này. Chúng tôi là những người con của Đức Chúa Trời chỉ lên tiếng yêu cầu sự công bình cho mọi người. Quyền thượng phạt chúng tôi đáng lên ĐCT. “Vì có lời chép Chúa phán rằng: sự trả thù thuộc về Ta, Ta sẽ báo ứng” (Rm 12:19) và “Rồi những kẻ này sẽ vào hình phạt đời đời, còn người công bình sẽ vào sự sống đời đời” (Mt 25:46).

3- Kính lời kêu gọi tất cả quý Tôn giáo bạn, các tổ chức đoàn thể đấu tranh cho tự do tôn giáo và nhân quyền hãy cùng nhau lên tiếng yêu cầu CSVN trả tự do cho Ms Chính và các tù nhân lương tâm khác còn đang mắc vòng xiềng xích của Satan. Yêu cầu LHQ đưa VN trở lại danh sách CPC và có biện pháp chế tài trừng phạt đích đáng cho những kẻ xem thường luật pháp Đạo Trời, vì “Chúa đã thấy rồi, Ngài đã xem xét sự bạo tàn và độc hại, để lấy chính tay Chúa mà báo trả lại. Còn kẻ khốn khó phó mình cho Chúa, vì Chúa là Đấng giúp đỡ kẻ mồ côi” (Thi thiên 10:14).

TM. Hiệp Hội VPEF

Phó Chủ tịch Thường trực

Mục sư Phùng Quang Thế

hướng dẫn thi hành một số điều của Pháp lệnh tín ngưỡng, tôn giáo ban hành 01-03-2005. Sau 6 năm thực hiện, các văn bản thuộc lập pháp và hành pháp này vẫn chưa thực hiện được Quyền tự do tôn giáo theo Hiến pháp quy định.

Ngày 13-05-2011 vừa qua, theo đề nghị của Ban tôn giáo Chính phủ, quý vị hữu trách thuộc Giáo tỉnh Sài Gòn gồm đại diện các giáo phận Sài Gòn, Xuân Lộc, Phan Thiết, Đà Lạt, Phú Cường, Mỹ Tho, Vĩnh Long và Cần Thơ đã nhóm họp dưới sự chủ tọa của Đức Hồng y Gioan Baotixita Phạm Minh Mẫn, Tổng giám mục Sài Gòn.

Sau cuộc họp đó, cả Giáo tỉnh đã chính thức gửi đến Thủ tướng chính phủ qua Ban tôn giáo một bản góp ý. Văn bản này được Đức Hồng y ân ký và thư ký buổi họp là cha Giuse Maria Lê Quốc Thăng, Trưởng ban Công lý và Hoà bình Tổng giáo phận Tp.HCM cùng ký ngày 13-05-2011.

Chúng tôi xin trân trọng giới thiệu văn bản này đến quý bạn đọc.

BẢN GÓP Ý XÂY DỰNG DỰ THẢO NGHỊ ĐỊNH THAY THẾ NGHỊ ĐỊNH SỐ 22/ 2005/ NĐ-CP

Kính gửi Ngài Thủ tướng CP.

Qua Ban Tôn giáo Chính phủ

Chúng tôi nhận được Lời mời của Ban Tôn giáo Chính phủ tới dự Hội thảo góp ý xây dựng Dự thảo Nghị định thay thế Nghị định 22/2005/NĐ-CP ngày 01-03-2005 hướng dẫn thi hành một số điều của Pháp lệnh về Tín ngưỡng, Tôn giáo, vào lúc 8g ngày 26-04-2011 tại Hội trường C8, Nhà khách T8, 145 Lý Chính Thắng, Phường 7, Quận 3, Tp. Sài Gòn. Tuy nhiên, khi đến dự chúng tôi hoàn toàn bị động vì không có thời gian đủ để tìm hiểu bản dự thảo (lần 5). Theo ý kiến của mọi người dự cuộc hội thảo, chúng tôi về tìm hiểu, nghiên cứu bản Dự thảo để góp ý kiến xây dựng.

Ngày 13-05-2011, với sự hiện diện của đại diện các Giáo phận Xuân Lộc, Phan Thiết, Đà Lạt, Phú Cường, Tp. HCM, Mỹ Tho, Vĩnh Long và Cần Thơ thuộc Giáo tỉnh Sài Gòn dưới sự chủ tọa của Đức Hồng y Tổng Giám mục Tổng Giáo

phận Sài Gòn, chúng tôi đã có buổi hội thảo đóng góp ý kiến thẳng thắn và nhất quán.

Trải qua thực tế các sinh hoạt tôn giáo từ sau khi Pháp lệnh năm 2004 về Tín ngưỡng, Tôn giáo và Nghị định số 22/2005/NĐ-CP hướng dẫn thi hành một số điều của Pháp lệnh ra đời, có những mặt tích cực nhưng cũng có nhiều bất cập thậm chí gây bất công cho các Tôn giáo và các chức sắc trong các sinh hoạt tôn giáo thuần túy và các nỗ lực trong việc tham gia xây dựng phát triển đời sống con người, xã hội và Đất nước. Vì thế, xin gửi đến quý vị bản ý kiến chung của Giáo tỉnh Sài Gòn như sau:

1. “Phục vụ con người là mục đích tối cao” của mọi tổ chức và cơ chế xã hội (Xem Nghị quyết Đại hội Đảng lần VI). Kháng định này đặt con người làm mục đích và trọng tâm của mọi hoạt động, đặc biệt là trong việc xây dựng và hoàn thiện một hệ thống Pháp luật trên nền tảng Pháp trị mà Đảng và Nhà nước đang nỗ lực phát triển. Luật phải thực sự “vị nhân sinh”, mang tính tôn trọng sự sống, nhân phẩm và nhân quyền, tôn trọng sự bình đẳng giữa mọi thành phần và giai cấp xã hội, tôn trọng sự tự do làm người hữu ích cho cộng đồng xã hội, hướng đến một trật tự xã hội nhân bản hơn.

2. Từ Hiến Pháp đến Pháp lệnh về Tín ngưỡng, Tôn giáo đều khẳng định: “Công dân có quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo và Nhà nước bảo đảm quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo của công dân. Không ai được xâm phạm quyền tự do ấy”. Nhưng thực tế, ngay trong các điều khoản của Pháp lệnh năm 2004 và nghị định 22/2005/NĐ-CP đã có nhiều bất cập và bất bình đẳng đối với các Tôn giáo và các chức sắc. Đó là Nhà nước công nhận sự hiện diện, tồn tại của các tôn giáo nhưng không công nhận tư cách pháp nhân của các tổ chức tôn giáo và các chức sắc. Do đó, chức sắc tôn giáo không được hưởng nhận những quyền công dân như các công dân khác và quyền đại diện cho tổ chức tôn giáo trước mặt pháp luật. Đồng thời, tổ chức tôn giáo không được

hưởng quyền pháp nhân như các tổ chức xã hội hợp pháp khác theo Hiến pháp và pháp luật. Vì thế, pháp luật cần phải xác định rõ ràng tư cách pháp nhân của các tổ chức tôn giáo và các chức sắc. Các tổ chức tôn giáo và chức sắc bị hạn chế; thay vì được hưởng những quyền lợi chính đáng thì phải đi xin những quyền đó như tự do tổ chức lễ nghi tôn giáo, truyền đạo, đào tạo, phong chức...

3. Pháp lệnh qui định tài sản hợp pháp thuộc các cơ sở tôn giáo được pháp luật “bảo hộ”; nhưng trong thực tế không có văn bản pháp qui nào trình bày rõ ràng thế nào là bảo hộ và quyền lợi về phía tôn giáo được bảo hộ như thế nào. Từ đó dẫn tới tình trạng nhiều cơ sở và đất đai của các tôn giáo bị chiếm dụng bất công. Luật về đất đai tuy đã sửa đổi nhiều lần nhưng vẫn còn bất cập, chưa đáp ứng kịp đà biến chuyển trong đời sống xã hội, đặc biệt là chưa quan tâm đến quyền tự hữu chính đáng của người dân. Vì vậy, cần phải quan tâm tới quyền tự hữu của người dân như Tuyên ngôn Quốc tế của Liên Hiệp Quốc về Nhân quyền đã khẳng định: “Mọi người đều có quyền tự hữu cho riêng mình hay chung với người khác... và không ai có thể bị tước đoạt tài sản của mình cách độc đoán” (số 17). (Xem “Quan điểm của Hội đồng Giám mục Việt Nam về một số vấn đề trong hoàn cảnh hiện nay” công bố ngày 25-09-2008). Các tổ chức tôn giáo có quyền làm chủ tài sản và đất đai, đồng thời họ cũng phải nhận trách nhiệm của mình đối với xã hội về những tài sản đó.

4. Các tôn giáo đều có lý tưởng phục vụ con người và xã hội ngày càng thẳng tiến hơn. Do đó, các tổ chức tôn giáo đều có các hoạt động xã hội, đặc biệt trong lãnh vực y tế và giáo dục. Theo Pháp lệnh và Nghị định, các Chức sắc, nhà tu hành với tư cách công dân được Nhà nước khuyến khích tổ chức hoạt động giáo dục, y tế, từ thiện nhân đạo theo quy định của pháp luật nhưng lại chỉ hạn chế trong một số lãnh vực. Trong khi đó, với đường hướng phát triển xã hội hoá

ngày nay, ngay cả công dân và tổ chức nước ngoài cũng được phép mở bệnh viện, mở trường học tới cấp đại học. Do đó, chúng tôi đề nghị các tổ chức tôn giáo phải được pháp luật nhìn nhận bình đẳng với các pháp nhân khác, trong lãnh vực y tế và giáo dục.

5. Nhìn chung Dự thảo Nghị định thay thế Nghị định 22/2005 (lần 5) là một sự thụt lùi nặng nề so với Nghị định 22/2005, Pháp lệnh về Tín ngưỡng, Tôn giáo và Hiến pháp. Thực chất, những dự định thay đổi của Nghị định muốn tái lập tình trạng Xin-Cho trong các sinh hoạt tôn giáo. Cơ chế Xin-Cho biến những quyền tự do của công dân thành những thứ quyền Nhà Nước nắm trong tay và ban bố lại cho người dân qua những thủ tục cấp phép. Như thế cơ chế Xin-Cho vừa xoá đi các quyền tự do của người dân, vừa biến một Nhà nước của dân, do dân và vì dân thành một chủ nhân ông nắm trong tay các quyền tự do của người dân và thi ân cho họ theo cảm tính hoặc ngẫu hứng của mình.

Trên đây là một số góp ý căn bản với lòng chân thành, giới Công giáo chúng tôi muốn xây dựng một hệ thống pháp luật ngày càng tiến bộ, thực sự vì dân, do dân, nhờ đó mà đất nước ngày càng phát triển cách bền vững. Chúng tôi hiểu rằng mọi vấn đề trong xã hội đều phải có quá trình phát triển khách quan của nó. Tinh thần thượng tôn Pháp luật cũng thế, muốn có sự phát triển cần phải can đảm thay đổi não trạng, cần phải có sự tôn trọng chân lý khách quan và thực sự thay đổi từ chính nền tảng căn bản của nền pháp trị chứ không chỉ ở các qui định hay nghị định dưới luật.

Trân trọng kính chào.

Làm tại Toà Tổng Giám mục Sài Gòn ngày 13-05-2011

G. Baotixita Phạm Minh Mẫn,
Hong y Tổng giám mục (đã ký)

Thư ký, **Lm. Giuse M. Lê Quốc Thưởng,** Trưởng ban Công lý và Hoà bình TGP phận Sài Gòn (đã ký).

* **Vì ghê tởm chữ “Thành phố HCM”, chúng tôi đã sửa lại thành “Sài Gòn”. TDNL**

Búa rìu quốc tế đang Đổ vào mặt nhà nước CSVN

.....Hà Long 16-05-2011.....

Trong thời gian ngắn vừa qua nhiều sự cố xảy ra trên chính trường ngoại giao quốc tế tạo ra tai tiếng rất xấu cho nước Cộng hòa XHCN Việt Nam, đúng ra tầm ảnh hưởng rất lớn và vấn đề rất nghiêm trọng cho bộ mặt nước nhà. Ai chưa biết nguyên nhân cứ tưởng như chuyện đùa hoặc theo truyền thống lẽ phải cực đoan luôn đổ lỗi cho bọn thế lực thù địch gây ra.

"Vụ Vinashin: Chính phủ CSVN quyết nợ của những nhà đầu tư nước ngoài"

Cách đây một hôm, trên báo tài chính danh tiếng nước Mỹ, tờ The Wall Street Journal đưa tin ngày 16-5-2011 với tựa đề: "Faith in Vietnam falls with shipmaker - Niềm tin vào Việt Nam sút giảm theo Công ty Đóng tàu (Vinashin)", nói đúng ra họ tố giác chính phủ CSVN muốn trốn nợ, tệt hại hơn nữa bản tin BBC cho rằng các nhà đầu tư quốc tế như Standard Chartered PLC, Crédit Suisse AG, Depfa Bank PLC và Elliott Advisers Ltd "cảm thấy bị lừa" và cuối cùng CSVN đang quá nợ truy phong vì "chính phủ tăng nợ" số nợ to đùng của họ. Đã bị phá sản, trốn nợ mà còn gian trá bằng cách "thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã chuyển một số đơn vị kinh doanh của Vinashin sang các tập đoàn khác", mà không hỏi ý kiến chấp thuận của các chủ nợ đầu tư nước ngoài. Theo thuật ngữ của giới cờ bạc vỉa hè là thủ tướng CSVN đang "cuốn chiếu chạy làng".

Động thái "trốn nợ" này hợp với lời thú tội của ông Nguyễn Tấn Dũng hôm 05-5-2011 tại phiên khai mạc chính thức Hội nghị Thường niên lần thứ 44 Ngân hàng Phát triển Châu Á (ADB) ở Hà Nội: "Đất nước (VN) còn nghèo và tiếp tục cần hỗ trợ của cộng đồng quốc tế, trong đó có ADB và các nước thành viên".

Một mặt ngựa tay xin tiền nơi các chủ nợ để cứu đói giảm nghèo, mặt khác tăng nợ số nợ lớn đang còn giữ trong túi thì cá nhân người thực hành điều này không còn một chút liêm sỉ riêng cho chính mình nữa.

Lần ngược về quá khứ của Vinashin, lúc không còn cách cứu chữa vì phá sản thì người dân VN và quốc tế còn nhớ đến câu trả lời chất vấn trực tiếp của các đại biểu tại quốc hội vào sáng 24-11-2010: "Thủ tướng

Nguyễn Tấn Dũng nhiều lần nhận trách nhiệm cá nhân với sự đổ vỡ của Vinashin và hứa nghiêm túc kiểm điểm trách nhiệm cá nhân các thành viên chính phủ, không làm xuê xoa".

Tiền đây nhắc thêm những lời của TT Dũng vào sáng 19-11-2009, lúc 13 đại biểu đã đăng ký chất vấn Thủ tướng trước quốc hội. Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng nhấn mạnh về sự liêm khiết chính trị trong cách cai dân trị nước của ông: "Tôi nhớ đồng chí Phạm Văn Đồng - có lẽ làm thủ tướng lâu nhất - có lần nói chưa xử lý kỷ luật một đồng chí nào. Hơn ba năm nay tôi làm Thủ tướng cũng chưa xử lý kỷ luật một đồng chí nào, chắc là cũng phải học theo đồng chí P.V. Đồng. Trên tinh thần đó, rất mong cả hệ thống chính trị của chúng ta có trách nhiệm cùng nhau, các đồng chí đứng đầu địa phương mà nghiêm túc thực hiện nhiệm vụ thì chúng ta cũng khng mong muốn có kỷ luật, có xử lý".

Nếu báo The Wall Street Journal đang tố cáo cho thế giới biết rõ "Niềm tin vào Việt Nam sút giảm theo Công ty Đóng tàu (Vinashin)", thì hai nhận định quan trọng trên của TT Dũng chỉ là điều trên "đầu môi trốt lưỡi" chỉ nói xuê xoa cho xong chuyện.

Hiểu thêm được vấn đề Vinashin thì mới thấy đầu não Bộ Chính trị tại Hà Nội rất can đảm vừa "chạy nợ" vừa "la làng" như Phó thủ tướng Nguyễn Sinh Hùng tuyên bố ngày 21-03-2011: "Chính phủ, Thủ tướng và một số thành viên Chính phủ đã có những thiếu sót, khuyết điểm" về quản lý nhà nước với Vinashin. Tuy nhiên ông Phó thủ tướng hợm hĩnh "phủi nợ" một cách sạch sẽ: "Căn cứ kết quả kiểm phiếu và theo quy định của điều lệ Đảng, Bộ Chính trị đã quyết định không xử lý kỷ luật đối với các tập thể và cá nhân (chính phủ về Vinashin)".

Thế là chấm hết về Vinashin từ phía Việt Nam và CSVN chấp nhận những tai hại tiềm tàng sẽ xảy ra cho nền kinh tế Việt Nam từ giới đầu tư nước ngoài.

Quan chức cao cấp trong sứ quán Việt Nam tại thủ đô New Delhi "buồn lậu xe ô tô hàng xịn"

Chuyện đang gay gắt với thông tin xấu tố giác Vinashin trốn nợ: món nợ 600 triệu USD trước mắt của các chủ đầu tư nước ngoài đang cần

chính phủ VN thanh toán nhưng ngược lại ông Nguyễn Tấn Dũng chẳng đoái hoài đến quan tâm của họ, thì Ấn Độ lại tung ra một tin xấu xa về các quan chức cao cấp trong tòa đại sứ Việt Nam tại thủ đô New Delhi buôn lậu xe ô tô.

Trùng hợp cùng ngày, thứ hai 16-5-2011 bên Ấn Độ, tờ báo Indian Express chạy tựa đề: "N Korea, Vietnam embassies' officials on DRI radar - Các quan chức ở các đại sứ quán Bắc Triều Tiên, Việt Nam bị theo dõi bởi Cục Điều tra Thu nhập (Directorate of Revenue Intelligence – DRI)". Nội dung bài báo muốn tố cáo các nhân viên cao cấp thuộc hàng tham tán hoặc lãnh sự của sứ quán Việt Nam tại Ấn Độ dính líu vào những vụ buôn lậu ô tô hàng xịn.

Cục Tình báo Thuế vụ của DRI - cơ quan chuyên môn điều tra về tội phạm kinh tế của Ấn Độ - đã bắt được một tội phạm tên Sumit Walia, gọi lóng là Sunny, 32 tuổi về việc buôn bán ô tô trốn thuế và Walia có thể liên quan đến các quan chức cao cấp của đại sứ quán Việt Nam và Bắc Triều Tiên. Những quan chức này có quyền mua xe mà không phải trả mức thuế nhập khẩu vì hưởng quy chế miễn nhiệm cho ngoại giao đoàn.

Cách làm chuyên nghiệp của Walia là thường nhập các loại xe xịn được đánh cắp hoặc đã qua sử dụng từ nước ngoài và giả mạo hồ sơ thành hóa đơn xe mới để bán cho những người giàu có ở New Delhi. Các nhà điều tra của DRI tịch thu 41 chiếc xe loại xịn và một số xe hơi thể thao. Cuộc điều tra cho thấy Walia có liên quan đến các quan chức của sứ quán Việt Nam và Bắc Triều Tiên ở thủ đô New Delhi.

Nhờ các đầu mối bên Anh Quốc, Walia đã mua các xe đánh cắp hoặc xe cũ, rồi hóa phép các giấy tờ để các xe này trở thành xe mới xuất xưởng. Sau đó xe được chuyển về Ấn Độ mang tên chủ nhân của các quan chức tại hai đại sứ quán Việt Nam và Bắc Triều Tiên.

"Walia kết nối với những quan chức đó với danh nghĩa là cung cấp xe nhập khẩu vì họ không phải đóng thuế cho các vụ mua xe đó", một điều tra viên DRI nói.

Điều tra viên cũng cho biết: "Khi nhập vào Ấn Độ, các xe được bán cho các đại gia hoặc các nhân vật tiếng tăm. Các xe tịch thu bao gồm các thương hiệu hạng sang như BMW, Range Rover, Ferrari, Lexus, Porsche, Mercedes và Aston Martin."

Cục Tình báo Thuế vụ của Ấn Độ DRI đang làm việc với Bộ Ngoại giao để điều tra vai trò cán bộ tại các sứ

quán của Việt Nam và Bắc Triều Tiên.

Các quan chức lãnh đạo của sứ quán VN tại thủ đô New Delhi dính vào đường dây buôn lậu của Walia này sẽ thu được một lợi nhuận khổng lồ vì theo luật Ấn Độ, người mua xe mới chỉ phải đóng 109% thuế, trong khi đó chiếc xe cũ phải trả thêm 160% thuế trên trị giá chiếc xe. Điệp vụ to lớn như thế và để giấu được những chiếc xe hạng sang thì không thể một cá nhân hoàn thành được mà phải có những đường dây liên quan đến nhiều đồng bọn, có khi kéo dài đến thẳng Việt Nam chăng?

Hậu quả quy nợ nước ngoài và buôn lậu quốc tế

Trong cùng một ngày nhà nước Việt Nam đón nhận hai trái bom tấn của vụ trốn nợ Vinashin và buôn lậu ô tô ở sứ quán VN tại Ấn Độ. Sức công phá và vết tích của hai trái bom tấn này chắc chắn sẽ để lại những hậu quả lâu dài về sau trên cộng đồng thế giới.

Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng lấy chữ "TÍN" ở đâu ra để đi thương

thuyết trong tương lai? Bộ Ngoại giao VN có phải đang trở thành một ổ buôn lậu quốc tế tại nước ngoài, nếu được nhắc thêm chuyện bà Bí thư thứ nhất Vũ Mộc Anh của sứ quán Việt Nam tại Nam Phi với những vụ buôn lậu sừng tê giác vào năm 2008 ngay trước công sứ quán VN ở thủ đô Pretoria được truyền hình Nam Phi ghi băng lại và phát sóng?

Phải chăng danh thơm tiếng tốt của Việt Nam đối với cộng đồng thế giới đang được Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đặt trên canh bạc của Vinashin hoặc ở các sứ quán VN tại nước ngoài?

Tờ báo The Wall Street Journal đã xác nhận rõ ràng vị trí này: "Vụ khủng hoảng Vinashin là một cú trượt vắn đang còn diễn ra đối với các hy vọng xa xôi của nước này, phá hoại cả tiếng tăm của Việt Nam trước các nhà cho vay quốc tế và tiềm tàng hạ thấp dòng đầu tư nước ngoài đã từng thúc đẩy nền kinh tế Việt Nam (được tăng trưởng) trong những năm vừa qua".

Hà Long *****

KHÔNG, TÔI KHÔNG CẦN SỰ KHOAN HỒNG !

Nếu ngày mai bọn chúng đến đây bắt tôi,
tôi sẽ không cần tự biện hộ,
tôi sẽ không cần ai biện hộ cho tôi,
tôi cũng không cần một gã luật sư công chức
— kẻ chỉ biết đứng trước tòa và nói: "Xin hãy khoan hồng..."

Không, tôi không cần sự khoan hồng
vì tôi không có tội.
Tôi chỉ khao khát sự tự do cho đất nước này
và tôi sẵn sàng chết cho điều đó.
Hãy treo cổ tôi lên với bản án: "Đây là kẻ ngoan cố
— kẻ đã dám khao khát tự do."

Ở đất nước này mọi bản án đều đã được viết sẵn
và đã được để sẵn trong học bàn của những quan tòa.
Lũ hèn nhát sẽ lấy một bản án ra và điền tên tôi vào,
và tôi sẽ nghe bọn chúng đọc thuộc lòng
những ngôn từ mà mọi người đều đã biết.

Không, tôi không cần sự khoan hồng cho tôi,
vì tôi cũng sẽ không khoan hồng cho bất cứ kẻ nào
dám giẫm đạp lên sự tự do như giẫm đạp lên rác rưởi.

Không, tôi không cần sự khoan hồng.
Ở đất nước này mọi bản án đều đã được viết sẵn.

Alvaro Marino (1959-1981?)
Bản dịch của Hoàng Ngọc-Tuấn,
riêng gửi Cù Huy Hà Vũ.

Alvaro Marino (1959-1981?) là một sinh viên văn khoa ở đại học La Habana (Cuba) và là một nhà thơ trẻ. Từ năm 1979 đến 1980, Alvaro đã bị công an tạm giữ và thẩm vấn nhiều lần vì "thái độ chính trị". Ngày 11 tháng 3 năm 1981, trong khi đang dán một tấm bích chương chống chế độ độc tài Fidel Castro, anh đã bị bắt bởi một nhóm người mặc thường phục. Alvaro Marino vĩnh viễn mất tích kể từ đó.

Quốc "chiến tranh một phía" với toàn dân

—Bùi Tín, 16-05-2011—

Ai lãnh đạo đất nước Việt Nam hiện nay? Đảng Cộng sản ư? Đó là theo lý sự, theo văn kiện của đảng CS, còn trên thực tế hơn 3 triệu đảng viên chẳng có quyền hành gì. Ban Chấp hành Trung ương 200 người (175 ủy viên chính thức và 25 ủy viên dự khuyết) vừa được Đại hội XI cử ra ư? Cũng chẳng phải. Mỗi năm Ban Chấp hành Trung ương họp vài ba lần, giơ tay biểu quyết vài nghị quyết do Bộ Chính trị đưa ra, ít khi có tranh luận. Có ủy viên trung ương suốt 5 năm, chẳng mở miệng nói một câu nào. Theo nguyên tắc dân chủ tập trung, trên thực tế Bộ Chính trị mới là cơ quan lãnh đạo cao nhất của đảng, cũng là cơ quan lãnh đạo duy nhất của đảng, tuy rằng trên lý thuyết Bộ Chính trị chỉ là cơ quan cấp dưới của Ban Chấp hành Trung ương. Đây là một nghịch lý giữa lý thuyết và thực hành, nói và làm trái ngược nhau.

Chính vì thế mà ông Nguyễn Văn An, nguyên chủ tịch Quốc hội, nguyên ủy viên Bộ Chính trị khóa VIII và IX đã nhận xét rằng tất cả quyền lực của đất nước, từ lập pháp, hành pháp và tư pháp, từ chính trị, kinh tế, quốc phòng đến đối ngoại và văn hóa đều tập trung trong tay chiếc ngai vàng tập thể của 14 ông vua, không chia sẻ cho một ai khác. Quốc hội cũng chỉ là một công cụ của đảng, tức là của Bộ Chính trị, của 14 ông vua ngồi chung một chiếc ngai vàng.

Quốc hội khóa XIII gồm có gần 500 đại biểu sắp được bầu ngày 22-5 tới đây thực chất là sản phẩm của 14 ông vua tập thể do Đại hội XI đầu năm nay bầu ra lựa chọn và xét duyệt.

Đầu Xuân 2011 này, hàng loạt quốc hội ở Bắc Phi đã bị nhân dân nổi dậy giải thể và xóa bỏ cùng với những đảng độc quyền để ra các quốc hội bù nhìn ấy. Họ gọi những quốc hội ấy là «những quốc hội ô nhục», được bầu ra một cách ô nhục

trong 1 chế độ độc đoán ô nhục».

Chẳng lẽ các ông vua tập thể ở Hà Nội không hề biết gì về những chuyện thời sự nóng bỏng như thế?

Gần đây một cuộc đàn áp đẫm máu ở huyện Mường Nhé, tỉnh Điện Biên, đã diễn ra quyết liệt. Dân quân của đảng, tự vệ của đảng, bộ đội địa phương huyện Mường Nhé cho đến bộ đội tinh Điện Biên đều là của đảng CS đã được điều động đến để đàn áp hơn 7.000 người dân tộc H'Mong, còn gọi là người Mèo, tay không, bông bế trẻ em đi đòi lại đất, rừng, nương rẫy, mồ mã tổ tiên của họ bị tước đoạt bởi chính nhà nước này và cường hào địa phương.

Phó thủ tướng Trương Vĩnh Trọng đã lên tận nơi để một mặt điều hành cuộc đàn áp, đồng thời mặt khác để xóa vết tích «cuộc chiến tranh một phía» này, đồng thời chỉ đạo cho báo chí lẽ phải đối phó với dư luận quốc tế đang cất tiếng tố cáo mạnh mẽ cuộc đàn áp.

14 ông vua ngự trị ở Hà Nội không ngờ rằng ở Hoa Kỳ có một tập thể 20 vạn người H'Mong tỵ nạn, trong đó có nhóm trí thức, sinh viên người H'Mong theo dõi rất chặt cuộc sống của đồng bào họ ở Lào, Việt Nam và Trung Quốc. Họ có phương tiện thông tin hiện đại, máy điện toán, điện thoại cầm tay để liên lạc cập nhật với nhau, giữa trong và ngoài nước. Tổ chức Center for Public Politics Analysis (Trung tâm Phân tích Chính sách công) có uy tín ở Hoa Kỳ đã lên tiếng mạnh mẽ và theo dõi sát sao sự kiện nghiêm trọng này.

Vậy thì Bộ Chính trị Hà Nội còn định sống với ai đây?

Với tuyệt đại đa số nông dân - chiếm 70 % số dân cả nước - các ông Vua tập thể đã cố tình bỏ qua đòi hỏi nóng bỏng là trả lại cho họ quyền sở hữu tư nhân về ruộng đất vốn có từ xa xưa; Quốc hội khóa XII đã lần lữa bỏ qua không thảo luận về Luật Đất đai đã dự định

trong chương trình nghị sự; nông dân bị bạc đãi, nông nghiệp bị bỏ mặc, nông thôn biến thành bãi rác của thành thị công nghiệp hóa, công nông liên minh chỉ còn là niềm mĩa mai cay đắng, với một loạt cường hào Cộng sản mới còn độc ác, tham lam gấp bội bọn cường hào thời đế quốc và phong kiến. Tinh nông nghiệp Thanh Hóa đang bị cơn đói to đe dọa, hàng vạn gia đình đứt bữa, trong khi đài phát thanh khoe đã xuất khẩu 2 triệu tấn gạo từ đầu năm.

Với lao động công nghiệp, các ông vua tập thể cấm việc lập công đoàn độc lập, đàn áp các cuộc đình công, luôn bênh các ông chủ quốc doanh và ông chủ tư bản nước ngoài, còn xuất khẩu lao động như buôn nô lệ ở Malaysia, Singapore, Đài Loan, Nam Triều Tiên, Trung Đông, Hoa Kỳ. Những thanh niên đứng ra bênh vực dân oan và dân lao động như Quốc Hùng, Huy Chương, Minh Hạnh ở Trà Vinh đã bị 9 và 7 năm tù. Giai cấp công nhân được coi trọng như thế đó.

Với trí thức, các ông vua ra lệnh cấm phản biện, từ chối nền đại học tự trị, «kiên trì» việc nhồi nhét thuộc lòng chủ nghĩa Mác-Lênin đã bị toàn thể giới loại bỏ khỏi chương trình ở mọi cấp, kiểm soát chặt internet, bỏ tù các bloggers kháng khái, các luật sư trọng pháp luật, các chiến sỹ dân chủ can trường, từ Nguyễn Văn Hải - Điều Cày, Anh Ba Sài Gòn - Phan Thanh Hải đến Cù Huy Hà Vũ, Vi Đức Hồi, Nguyễn Tiến Trung, Phạm Thanh Nghiên và biết bao người khác.

Với tôn giáo, họ kỳ thị đạo Công giáo, chèn ép đạo Phật, hung dữ với đạo Tin Lành, đàn áp các đạo Hòa Hảo, đạo Cao Đài nhân danh học thuyết Cộng sản vô thần, coi tôn giáo là «thuộc phiện». Họ làm vua, ban cho các chức sắc tôn giáo nào chức nghị sỹ, nào huân chương đỏ vàng, bằng khen to nhỏ, là những cám dỗ của cuộc đời trần thế, trái ngược với tôn chỉ của giới tu hành.

Còn đối xử với các dân tộc thì sao? Các dân tộc ở Tây Nguyên đang bị toi bồi khói lửa trong đàn

Mặt thật Hồ Chí Minh

NHỮNG MỐI TÌNH "CHƠI CHẠY"

.....Nguyễn Y Vân 14-10-2010.....

áp, tước đoạt rừng rẫy, gây hiểm họa bauxite; ở phía Nam, dân tộc Khơ-me và Chăm bị chèn ép đồng hóa về văn hóa, và nay ở miền Bắc là người H'Mong bị đàn áp bằng súng đạn, bằng cả trực thăng vũ trang. Thương vong hàng mấy trăm mạng. Đây là tiêu biểu cho cuộc «chiến tranh một phía», một bên là lính tráng, súng đạn, trực thăng, một bên là tay không, phụ nữ bồng bế trẻ em kêu gào, la khóc, đòi công lý.

Làm vua ắt phải quan tâm đến toàn dân trong thiên hạ, ắt phải lo cho mọi giới sỹ, nông, công, thương, binh. Coi tất cả các giới là đối tượng rắn đe, là thù địch thì nhà vua, dù là vua tập thể đời nay, còn định sống với ai?

Dân gian đang truyền nhau rằng họ chẳng cần sống với ai, không cần chơi với giới nào hết. Họ giữ ghê, giữ quyền lực, giữ hầu bao, giữ nhóm tay chân bộ hạ, co cụm lại, dựa vào nhau, sống với nhau trong chia chắt quyền hành, bảo vệ lẫn nhau để tồn tại.

Nông dân, công nhân, lao động, trí thức, giới kinh doanh tư nhân, sinh viên, học sinh, mọi tôn giáo, mọi dân tộc, họ đều thực thi các kiểu «chiến tranh một phía». Theo một số nhà lý luận của Ngũ giác đài Hoa kỳ, «chiến tranh một phía» (one-sided war) là dùng bộ máy chiến tranh để đàn áp dân chúng tay không.

Thì ra nhóm chuyên gia Đại học Harvard có mặt tại Hà Nội từ năm 2002 tình đời thật. Họ nghiên cứu kỹ và đi đến kết luận là ở Việt Nam đang hình thành một chế độ kinh tế - chính trị mới có tính cách «phe nhóm cánh hẩu» Chẳng có xã hội chủ nghĩa, chẳng có chủ nghĩa Cộng sản, không có chủ nghĩa dân tộc, cũng không có chủ nghĩa tư bản đúng nghĩa, chỉ có chủ nghĩa phe nhóm, cầm đầu bởi 14 ông vua tập thể, một danh từ do chính nguyên chủ tịch Quốc hội, nguyên ủy viên bộ chính trị Nguyễn Văn An khai sinh.

Sự thật trên đây giải thích mọi sự kiện xảy ra trên đất nước Việt Nam hiện tại.

Chuyện có vợ con, nhiều người tình, thậm chí đa thê, thì cũng chỉ là những chuyện bình thường, riêng tư, mà trong đám đàn ông, ai cũng có thể mắc phải, không có gì đáng nói và cũng không nên nói.

Nhưng đối với nhân vật Hồ Chí Minh trong lịch sử VN cận đại thì lại khác. Bởi vì chính Hồ và đám con em đệ tử của ông ta, cho đến nay, vẫn ngoác mồm ra ca tụng là "Bác Hồ hy sinh cho công cuộc cứu nước đến quên cả hạnh phúc riêng tư của mình", "Bác Hồ là ông thánh", v.v... Thậm chí Hồ còn lấy hai bút hiệu là Trần Dân Tiên và T. Lan để viết bài tự ca tụng mình một cách trang trọng và thô bỉ (đó là các cuốn sách ô nhục "Đời hoạt động của Bác Hồ" và "Vừa đi đường vừa kể chuyện").

Chính vì những lý do đó mà người ta đã đi tìm và dần dần đã "bật mí" ra biết bao nhiêu điều tầm thường, đôi khi rất bản thủ về các cuộc tình ái riêng tư của Hồ, một con quỷ đâm dục và lờng gạt. Và điều quan trọng nhất là từ Hồ trở xuống đến lũ đàn em, con cháu đều là một lũ nói láo, nói láo đến độ trơ trẽn, vô liêm sỉ.

Ngoài những "mối tình lớn" có cưới hỏi, có con được công nhận một cách bán chính thức đã được trưng dẫn với các bằng chứng hiển nhiên, chính xác như 4 người tạm gọi là "vợ chính thức" :

1- Tăng Tuyết Minh (Quảng Châu, Trung Hoa), từ tháng 10-1926 đến tháng 5-1927, sau đó "quất ngựa truy phong".

2- Nguyễn Thị Minh Khai (trong khoảng 1931-1933). Sau đó, Minh Khai đã bỏ Hồ để lấy Lê Hồng Phong. Mấy năm sau, cả hai vợ chồng này lần lượt đều bị Pháp bắt, rồi bị xử bắn hay chết trong tù. Phải chăng chính Hồ đã dàn dựng để trả mối... hận tình ?

3- Nông Thị Ngát (người thiếu số, tại hang Pắc Bó, Cao Bằng),

trong khoảng 1940-1942, mẹ Nông Đức Mạnh.

4- Nông Thị Xuân (người thiếu số, tại Hà Nội), từ 1956-1957, mẹ Nguyễn Tất Trung, bị Hồ cho đàn em thủ tiêu vì cô này đòi phải "công khai" mối tình này.

Ngoài ra còn cả chục mối tình nhỏ hơn, nhưng lại thuộc loại lem nhem, lén lút, đôi khi lại là màn cướp vợ của bạn bè, đồng chí, họ hàng với những thủ đoạn vô cùng bí ối và đê tiện. Những vụ này rất ít người biết vì những người trong cuộc đã bị thủ tiêu để bịt miệng. Tuy vậy vẫn còn người biết và lần hồi đã được kể lại, hoặc tìm thấy những tài liệu trong kho lưu trữ của tình báo, mật vụ Nga sau khi chế độ CS ở đây cáo chung. Ta có thể kể :

1- Marie Bière : Theo tác giả Thành Tín (tức Bùi Tín) trong tác phẩm "Về ba ông thánh", xuất bản tháng 5-1995, tr.149 : "Theo tài liệu Pháp, khi trẻ tuổi, làm thợ ảnh (tại Paris), ông Hồ có quan hệ với một cô đầm tên Marie Bière nào đó...".

2- Lý Huệ Khanh : Theo một tài liệu, năm 1927 (thời gian Hồ vừa cưới Tăng Tuyết Minh được vài tháng), Hồ đã dụ dỗ em gái của Lý Huệ Quân (Tàu, vợ Lâm Đức Thụ, đồng chí thân thiết nhất của Hồ và cũng là người đã làm mai Tuyết Minh cho Hồ). Có thể cộng thêm với vụ hợp tác cùng Hồ bán cụ Phan Bội Châu cho Pháp, mà bản án tử hình đã treo trên đầu Thụ, để diệt khẩu. Năm 1945, sau khi Hồ trở thành Chủ tịch nước VN Dân chủ Cộng hòa, Thụ về Hà Nội và đã được Hồ tiếp đón rất trọng thể, nhưng sau đó ít ngày thì Thụ... biến mất. Từ đó, không còn ai gặp hay nghe nói tới Thụ nữa.

3- Lý Sâm (Tàu, vợ của Hồ Tùng Mậu) : trong «Ho Chi Minh, a life», tác giả William Duiker có kể câu chuyện về một phụ nữ tên Lý Sâm, lúc đó là vợ Hồ Tùng Mậu, mà Mậu vừa là anh em họ, vừa là

đồng chí cốt cán của Hồ lúc đó. Theo William Duiker, Lý Sâm và Hồ đã bị cảnh sát Anh bắt khi đang ngủ chung trong một phòng hotel ở Hong Kong vào hồi 2g sáng ngày 6-6-1931 (thời gian này Hồ cũng đang đan dúi với người đồng chí trẻ Nguyễn Thị Minh Khai). Lúc này Hồ mang tên là Tống Văn Sơ, nhưng bị mật vụ Anh nhận diện ra Sơ chính là Lý Thụy, là Nguyễn Ái Quốc. Pháp xin dẫn độ Hồ về VN để xử, nhưng vì có sự chống đối mạnh của các nhóm cánh tả ở Anh nên nhà cầm quyền Hong Kong phải đưa Hồ ra tòa. Như vậy Hồ bị bắt vì dụ dỗ cô em dâu họ vào hotel để hành lạc chứ không phải vì lý do «chống thực dân Anh» như lịch sử đảng CS sau này thêm dặt ra. Riêng Hồ Tùng Mậu, sau khi về VN hoạt động đã bị Pháp bắt và chết trong tù (Hồ Tùng Mậu là họ Hồ ở Quỳnh Lưu, Nghệ An và là cha của Hồ Đức Việt, đương kim Ủy viên Bộ Chính trị khóa 10 của đảng CSVN hiện nay).

4- Vera Vasilieva (Nga) : cũng theo Bùi Tín nói về tài liệu tham khảo của bà Sophie Quinn-Judge, một sử gia Mỹ rành tiếng Việt đã bỏ ra nhiều năm nghiên cứu, sưu tầm tài liệu về Hồ, nhất là 2 năm Hồ ở Moscow... Theo bà Sophie Quinn-Judge, khi họp đại hội ở Nga, ngoài Nguyễn Thị Minh Khai, Hồ còn có người tình Nga tên Vera Vasilieva. Vera đã có con gái riêng và sau này, cô kể cho bà Sophie Quinn-Judge nghe (trong "Về ba ông thánh", trang 151) : "Vào dịp Đại hội 4 của Quốc tế CS, cô ta mới 10 tuổi, nhưng còn nhớ ông Hồ thường ghé chơi nhà mẹ cô ta và một số lần ngủ lại trên ghế dài vào năm 1934..."

Nơi trang 153 sách cùng tên, Bùi Tín còn dẫn bài viết của bà Sophie Quinn-Judge : "Anh thanh niên Quốc ăn mặc rất chải chuốt, luôn mang cà vạt màu rất diện, xức cả nước hoa cực thơm. Anh còn để lại khi về nước một valy quần áo anh sắm cho vợ toàn là loại hạng sang, cô bé Nga này lấy ra dùng bao nhiêu năm mới hết".

Trong hồi ký «Con rồng An Nam», Cựu hoàng Bảo Đại ghi : «HCM có một người vợ Nga và có

chung một người con gái, nhưng ông ta không bao giờ nhắc đến» (tr. 205). Sở dĩ Cựu hoàng biết chuyện này là khi làm Cố vấn cho Chính phủ Liên hiệp, trong những dịp đi «công tác» với Võ Nguyên Giáp vào năm 1945 và Giáp đã kể lại.

5- Đỗ Thị Lạc (đảng viên, theo Hồ về hang Pắc Bó năm 1940). Như vậy trong thời gian này, ít nhất, Hồ đã có 2 phụ nữ trẻ bên mình để giải quyết sinh lý là Đỗ Thị Lạc và Nông Thị Ngát, tức Nông Thị Trung (mẹ Nông Đức Mạnh).

Trong hồi ký "Một cơn gió bụi", học giả Trần Trọng Kim viết rằng ông Hồ có quan hệ tình cảm với một người tên Đỗ Thị Lạc và có con gái với bà này. Nhà thơ Nguyễn Chí Thiện cũng cho biết như trên song kết luận: "Nhưng sau đó thì cả hai mẹ con bà này đều mất tông tích".

Trong sách "Năng động HCM", tác giả Thép Mới của CS cũng ghi (trang 143) : "Bác giới thiệu với bản làng người nữ cán bộ hôm qua cùng về với Bác : - Đây đồng chí Lạc thay cháu Nông Thị Trung về đây ở với đồng bào !"

6- Những câu chuyện chưa thể kiểm chứng : Gần đây, trên hệ thống mạng, có luận lưu một vài tài liệu mà ta chưa thể kiểm chứng một cách chắc chắn, dù chính chúng tôi đã được tiếp chuyện nhiều lần với một nhân vật tên Tata đã lớn tuổi (trên 70). Khi nghe kể về bài viết này thì Tata này chỉ nói : "Chuyện ấy đúng đấy ! Ngày xưa Tata cũng thế !"

Trước đây mấy năm, nhân vật Tata này có lần đã kể với chúng tôi và một vài người nữa là hồi 1947-1950, khi Tata khoảng 14, 15 tuổi đã được "tuyên" vào toán thiếu nhi luôn "quần quýt" bên "Bác". Toán này có hai nhiệm vụ : ban ngày, mỗi khi "Bác" muốn đi ngang hay vào một làng nào thì các cháu phải vào trước nghe ngóng tình hình; còn nhiệm vụ buổi tối thì Tata này chỉ vừa cười vừa nói : "Còn phải hỏi".

Bài viết ngắn này mang cái tựa rất "xã hội chủ nghĩa" : "Lần gặp Bác Hồ tôi bị mất trinh" với mấy tấm ảnh rất đặc biệt, ký tên Huỳnh Thị Thanh Xuân. Nội dung kể lại câu chuyện năm 1964, một nhóm

thiếu nhi thuộc những "gia đình cách mạng" ở miền Nam được "tuyên" ra Bắc "tham quan" và gặp Bác Hồ. Huỳnh Thị Thanh Xuân, 15 tuổi, là giao liên cho biệt động thành Đà Nẵng và huyện uỷ Điện Bàn, Đại Lộc. Sau khi gặp Bác, các cháu gái lần lượt đều được Bác ưu ái tiếp riêng từng đứa trong "căn nhà sàn" và đều bị Bác... phá trinh "gây giống" ngay trong đêm.

Chuyện có vẻ như bịa, như đùa, nhưng nếu quý vị có đọc qua bài viết vào tháng 10-2006 của tác giả Hoàng Dũng, cán bộ VP trung ương (thời Nguyễn Văn Linh làm Tổng Bí thư) thì sẽ thấy dưới chế độ CS, nhất là CSVN, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Theo Hoàng Dũng (do lời kể lại của Nguyễn Văn Linh), "Bác Hồ" rất "ưa thích" gái Nam Bộ. Do vậy, Bộ Chính trị thời ấy do Lê Duẩn làm Tổng Bí thư, đã yêu cầu Xứ bộ miền Nam tuyên một số cháu gái trẻ đẹp để đưa ra Bắc "phục vụ" Bác. Sau khi "tuyên" xong, chính Võ Văn Kiệt là người sẽ hộ tống "các cháu" ra Bắc... Nhưng vì chiến tranh trở nên ác liệt, đường đi bị nghẽn nên chưa thể đưa ra ngay được. Và trong lúc chờ đợi, chính Kiệt đã "qua mặt Bác" làm cho một "cháu" đẹp nhất trong bọn có họ Phan mang bầu.

Do đó, cô cháu gái họ Phan này phải ở lại và sau sinh một trai, lấy họ mẹ, tức Phan Thanh Nam, một "đại gia" hiện đang "hét ra lửa, mưa ra đôla" từ nhiều năm nay ở VN.

Mà chuyện Phan Thanh Nam là con rơi của Võ Văn Kiệt, do Kiệt đã dám "ăn hót" phần của Bác Hồ thì dám cán bộ trong "B" ai mà không biết. Cũng như chuyện Nguyễn Tấn Dũng là con rơi của Nguyễn Chí Thanh hay Trần Nam là con rơi của Trần Văn Trà, v.v. và v.v...

BNS Ban Đường số 111 ngày 14-10-2010

CAO TRÀO

ĐỒNG LOẠT TỰ THỪA NHẬN ĐÃ SỬ DỤNG CÁC QUYỀN TỰ DO CHÍNH ĐÁNG

.....*Lm Nguyễn Văn Lý, 26-05-2011*.....

trong khuôn khổ công pháp quốc tế, nhưng bị nhà cầm quyền CSVN trừng phạt vì Bộ Chính trị đảng CSVN lo sợ cho địa vị của họ.
Kỷ niệm 30 ngày ngọn lửa Nguyễn Anh Tuấn, Hà Nội.

Kính gửi :

- Đồng bào Việt Nam thân yêu trong và ngoài Nước,
- Đồng kính gửi :
- Hội đồng Nhân quyền và Tòa án Công lý Liên Hiệp Quốc,
- Các Quốc hội, Chính phủ Dân chủ, Tổ chức Nhân quyền Quốc tế,
- Các Tổ chức Truyền thông Quốc tế.

Kính thưa Quý Vị,

Quý Nhân sĩ và Bạn trẻ rường cột tương lai của Nước Việt Nam mới đang hình thành thân mến,

1. Sau hơn 90 năm Chủ nghĩa Cộng sản (CS) lừa gạt Tổ quốc Việt Nam chúng ta, gần 60 năm chế độ CS độc tài toàn trị trùm phủ miền Bắc và hơn 36 năm thống trị cả Nước, tiếp nối bao thế hệ cha anh đã liên li đấu tranh bằng đủ mọi hình thức, nay chúng ta phải đồng loạt tự vươn vai ngẩng cao đầu, vượt qua mọi sợ hãi, cùng nhau uy dũng công khai đồng đặc tuyên bố với Nhà cầm quyền CS Việt Nam rằng :

+ Chúng tôi không muốn NCQ CSVN tiếp tục bán đất, bán rừng, nhượng biển của Tổ Tiên cho Tàu Cộng nữa.

+ Chúng tôi không muốn mỗi năm 2 triệu thai nhi VN bị trực giết do một chủ trương cực kỳ sai lầm tác hại : Trục giết vô số nhi thai. Ngút trời tội ác họa tai lâu dài !!!

+ Chúng tôi không muốn thấy người Dân Úc vô tội bị CA đánh, tra tấn, giết chết quá dễ dàng trong các đồn Công an (CA) hoặc có khi ngay trên đường phố chỉ vì vài lý do vu vơ.

+ Chúng tôi không muốn thấy hàng chục vạn Dân Oan lê lét hết cộng viên này đến công cơ quan nọ, để uất kiện đất nhà từ chục năm này đến chục năm khác mà NCQ CSVN vẫn trơ lì lơ gạt, không thêm giải quyết cho bà con.

+ Chúng tôi không muốn thấy nền Giáo dục-Văn hóa của Dân tộc ngày càng sa đọa suy đồi. Toàn Dân mãi bị đày đọa bế tắc trong 5 xiềng xích đặc

trung của mọi chế độ CS : bạo lực, bất công, dối trá, hận thù và sợ hãi.

+ Chúng tôi không muốn thấy các Tôn giáo tiếp tục bị cấm đoán, bị triệt bỏ, bị đàn áp, bị lợi dụng nô dịch làm thoái hóa biến chất dưới đủ mọi hình thức.

+ Chúng tôi không muốn thấy Nhà Chùa này, Nhà Thờ kia tiếp tục bị đập phá, san bằng vì phải bị "giải phóng mặt bằng" cho Đài Loan, Trung Cộng... làm những khu vui chơi tội lỗi... mà Dân nghèo VN chỉ biết đứng xa nhìn.

+ Chúng tôi không muốn chế độ CS tiếp tục vừa bưng bít, vừa lừa gạt, vừa tước đoạt các Nhân quyền chính đáng cơ bản nhất của Đồng bào, để gông cùm, nô dịch, đàn áp, giam nhốt, giết chết Đồng bào và những Chiến sĩ Dân chủ Hòa bình Yêu Nước của chúng tôi; còn cuộc sống Đồng bào thì ngày càng đất đỏ, gian nan, khó khăn...

+ Chúng tôi muốn sống tự do như mọi người bình thường trong Cộng đồng Nhân loại Văn minh hôm nay.

+ Ngày 26-4-2011, từ Hà Nội, Sinh viên Nguyễn Anh Tuấn đã hào hùng đốt lên ngọn lửa cương trực truyền thống Lạc Hồng. Dù hơi chậm, hiện nay đã có hơn 600 sinh viên muốn tiếp bước Anh khi chính CA CS tạo cơ hội.

+ Vì thế, hôm nay tôi kính mời Quý Vị và các Bạn trẻ cùng nhau đồng tâm hiệp lực thổi bùng nguồn lửa Nguyễn Anh Tuấn lên to cao hơn, tạo một đột phá mới, góp phần vĩnh viễn thiêu hủy và chôn vùi chế độ CS độc tài phi nhân, ranh ma tàn độc, đã làm Đất Nước chúng ta quá tang thương, lạc hậu.

2. Căn cứ trên 4 Văn bản Công pháp Quốc tế cơ bản của Liên Hiệp Quốc (LHQ), cô đọng quá trình văn minh hàng ngàn năm của Nhân loại, tuy chưa hoàn hảo, nhưng vẫn là những chuẩn mực tốt nhất hiện nay về công lý, nhân quyền, tự do, dân chủ mà Nhân loại đã đạt được : Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền ngày 10-12-1948, Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị ngày 16-12-1966, Công ước Quốc tế về các Quyền Kinh tế, Xã hội và Văn hóa ngày 16-12-1966, Tuyên ngôn Quốc tế Bảo vệ những Người đấu

tranh cho Nhân quyền (Tuyên ngôn về Quyền và Trách vụ của các cá nhân, đoàn thể và các cơ quan trong xã hội nhằm thăng tiến và bảo vệ các Quyền con người cùng những Tự do căn bản được công nhận trên toàn thế giới) ngày 10-12-1998, kỷ niệm 50 năm Tuyên ngôn Quốc tế (QT) Nhân quyền. (NCQ CSVN xin tham gia các Công ước QT này nhằm tuyên truyền, nhưng về Nhân quyền, Tự do, Dân chủ... thì VN mưu ma giải thích lại theo ý Bộ Chính trị Đảng CSVN (BCT ĐCSVN) để giới hạn hoặc thủ tiêu các Nhân quyền và Dân quyền LHQ đã biểu quyết).

+ Đặc biệt, căn cứ Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị ngày 16-12-1966, Việt Nam xin tham gia ngày 24-9-1992 (nhưng từ đó đến nay không hề tuân giữ, thực tế là đã thủ tiêu nó rồi) :

Điều 5.1. Không một quốc gia, một phe nhóm hay một cá nhân nào có quyền giải thích các điều khoản trong Công ước này để cho phép họ hoạt động hay làm những hành vi nhằm tiêu diệt những quyền tự do đã được Công ước thừa nhận, hoặc để giới hạn những quyền tự do này quá mức ấn định trong Công ước.

Điều 5.2. Các quốc gia hội viên kết ước nào đã thừa nhận một số nhân quyền căn bản trong luật pháp quốc gia, công ước, quy chế hay tục lệ, sẽ không được quyền giới hạn hay đình chỉ thi hành các nhân quyền căn bản đó, viện cớ rằng Công ước này không thừa nhận những nhân quyền đó, hay chỉ thừa nhận trong một phạm vi hạn hẹp hơn.

+ Và căn cứ Tuyên ngôn Quốc tế Bảo vệ những Người đấu tranh cho Nhân quyền ngày 10-12-1998 :

Điều 2.1. Mỗi quốc gia có trách nhiệm và bổn phận trên hết để bảo vệ, thăng tiến một cách hiệu quả tất cả các quyền con người và tất cả các tự do căn bản, nhất là chấp nhận những biện pháp cần thiết để thiết lập những điều kiện xã hội, kinh tế, chính trị và những lĩnh vực khác, cũng như những bảo đảm pháp lý đòi hỏi để tất cả mọi người đặt dưới pháp chế quốc gia, tự cá nhân mình hay liên hợp với những người khác, có thể hưởng dụng trong thực tế tất cả các quyền và các tự do này.

Điều 2.2. Mỗi quốc gia phải chấp nhận những tiêu chuẩn luật pháp, hành chính cùng những tiêu chuẩn cần thiết khác, để theo dõi xem các quyền và các tự do mà Tuyên ngôn này nhắm tới có được bảo đảm một cách có hiệu lực hay không.

Điều 3. Những quy định trong luật pháp quốc gia phải phù hợp với Hiến

chương Liên Hiệp Quốc và những nghĩa vụ quốc tế của quốc gia ấy trên lĩnh vực nhân quyền và các tự do căn bản được dùng làm khung pháp lý, hầu thể hiện sự thực thi những quyền con người và các tự do căn bản, cũng như tất cả mọi hoạt động được nhắm tới trong bản Tuyên ngôn này, y theo mục tiêu làm thăng tiến, bảo vệ và thực hiện có hiệu lực cho các quyền và các tự do ấy.

Điều 4. Không một quy định nào trong bản Tuyên ngôn này được lý giải nhằm gây thiệt hại cho những mục đích và những nguyên tắc của Hiến chương Liên Hiệp Quốc, hay cấu thành một sự hạn chế hoặc một vi phạm đối với những quy định trong bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền, trong những Công ước liên quan đến nhân quyền và những văn bản cũng như những cam kết quốc tế khác áp dụng trong lĩnh vực này.

Chúng ta tự thấy mình đã tri trệ, thiếu mạnh dạn và sáng kiến, chưa biết sử dụng Công pháp QT để tự vệ và giúp giành lại Tự do Dân chủ cho Dân tộc hiệu quả hơn. Vì thế, sau bao năm sợ hãi, giấu che chui lách, từ hôm nay chúng ta hãy hiện ngang nói to cho mọi người biết và kính mời QT chứng kiến :

+ Ngày 22-5-2011, chúng tôi đã không đi bầu Quốc hội và Hội đồng Nhân dân bù nhìn do ĐCSVN độc diễn, như đã từng không đi bầu, và sẽ không bao giờ đi bầu những loại Quốc hội, Tổ chức dân chủ giả hiệu như thế;

+ Chúng tôi đang sử dụng Internet để tiếp cận thông tin và tri thức của Nhân loại đến từ mọi nguồn;

+ Chúng tôi đang sử dụng máy tính, điện thoại số....., điện thư là.....;

+ Chúng tôi đang cất giữ và phổ biến các tài liệu về Sự thật, Công lý, Dân chủ, Nhân phẩm, Nhân quyền, Tự do...

+ Chúng tôi đã tham gia Khối 8406, Đoàn Thanh niên Dân chủ, Phong trào... Đảng... có Trụ sở / Văn phòng tại...

+ Tuy nhiên, sau hàng trăm năm Nhân loại đã kinh nghiệm với CS, chúng tôi phải luôn khôn ngoan tinh táo, không quá ngây thơ bạch hóa hết mọi chuyện, chưa thể sòng phẳng 100% với Công an (CA) CSVN đang từng phục BCT ĐCSVN, nguồn gốc mọi gian ác, nên rất gian manh quỷ quyệt.

Nếu BCT ĐCSVN thấy như vậy là "phản động, phạm pháp..." thì cứ sai các đảng viên CA cắt điện thoại, điện thư, nghe lén, tịch thu, bắt giam, tra tấn, truy tố, nhốt tù, thủ tiêu... Chúng tôi sẵn sàng đương đầu với bạo

quyền độc đoán và gian ác của BCT bằng mọi giá. CA nào vì mê làm / ngoan cố mà thấy phù hợp với dòng máu gian ác sẵn có thì cứ chấp hành mệnh lệnh. CA nào nhận ra bất công bất chính, nhưng vì cơm áo gạo tiền, buộc dè nén lương tâm mà vâng lệnh, thì suốt đời phải tủi nhục ăn năn sám hối. May mắn cho Dân tộc và cho chính các Bạn, nếu Bạn CA nào thấy không nên kéo lê kiếp tay sai đón hèn, thì dù xuất ngũ hoặc không, phải sớm tham gia Phong trào Dân chủ với chúng tôi, như từ hàng ngũ của các Bạn đã có người làm ngày càng đông thêm.

Trong khi BCT ĐCSVN đương nhiệm kế thừa tội lỗi của 10 BCT trước đã bị chúng tôi công khai gửi Đơn Tố cáo và Yêu cầu Truy tố về 2 tội Bán nước và Phản quốc ngày 21-12-2010 và đã có Thư Yêu cầu Trả lời Dứt khoát trước Công luận Quốc dân và Quốc tế về 2 tội này lần 2 ngày 30-1-2011, mà BCT và các Cơ quan Thẩm quyền Thụ lý vẫn hoàn toàn im lặng, nên hôm nay, cùng với Lời Phát động Cao trào đây, chúng tôi lặp lại Thư Yêu cầu này lần 3.

3. Đề nghị các Công ty, Văn phòng khi gặp các Công dân chỉ vì không đi bầu QH & HĐND ngày 22-5-2011 vừa rồi, hoặc vì tham gia Cao trào này mà bị đuổi việc, bị đuổi học, bị giam bằng đại học, bị ghi vào văn bằng hạn chế kiểm xấu/kém... đến xin việc làm, thì ưu tiên tuyển dụng các Bạn này không do dự, vì họ là những Công dân hào hùng khí phách, nhân cách chuẩn mực, rường cột tương lai của Tổ quốc chúng ta.

4. Về cá nhân tôi : + Nếu BCT ĐCSVN muốn VN là một Thành viên bình thường của LHQ, muốn tuân thủ Công pháp QT mà NCQ CSVN đã xin tham gia, thì phải công bố trả tự do hoàn toàn đầy đủ cho tôi để tôi : Đi lại tự do và sử dụng các Nhân quyền và Dân quyền bình thường mà Công pháp Quốc tế đã buộc mọi Nước Thành viên LHQ phải chấp hành. Ngược lại, nếu BCT ĐCSVN thấy không thể cho tôi sống như một người bình thường giữa Nhân loại văn minh hôm nay, thì cứ nhốt kín chôn chặt tôi trong ngục tù. BCT chắc chắn sẽ nhốt một bộ xương khô, vì như tôi đã công bố trong Lời Tuyên bố số 01 ngày 3-3-2011 là trong trường hợp này, tôi sẽ tuyệt thực vô thời hạn và khước từ mọi điều trị y tế. Vụ việc chắc chắn sẽ nổ to hơn.

+ Phòng tôi luôn sẵn tài liệu về Sự thật, Công lý, Dân chủ, Nhân quyền... Số điện thoại của tôi : 84(0)1286.010.995. Điện thư : hyonggiuamandem@gmail.com. Kính mời mọi người sử

dụng số ĐT và email này. Nếu vô hiệu, đó là bằng chứng hiển nhiên CA CSVN đã cắt cả hai, đã chọn độc tài lạc hậu, gạt bỏ văn minh thăng tiến cho Dân tộc VN rồi.

+ Từ ngày 01-01-2011, trước 2 cổng Nhà Chung 69 Phan Đình Phùng và Tòa Tổng Giám mục 6 Nguyễn Trường Tộ, Huế luôn có 2 trạm CA canh gác suốt 24/24. Lúc cao điểm mỗi trạm # 15 CA. Bình thường mỗi trạm 4-6 CA, ngăn chặn tất cả khách nào CA nghi sẽ thăm tôi. Nếu khách từ phòng số 5 bước ra thì: khách nam bị tra vấn lục soát đến 21-22g hoặc đến 2-3g sáng hôm sau, khách nữ cũng bị tương tự; hiểm độc nhất là đã có # 6 Chị bị CA lột áo quần trần truồng nhiều lần để lục tìm tài liệu dân chủ... tạo nhục hình kinh khiếp để không ai dám thăm tôi. Từ hôm nay, phòng số 5 Nhà Hưu dưỡng Nhà Chung Tổng Giáo phận Huế sẵn sàng đón khách, kính mời mọi Chính khách QT, mọi cơ quan Truyền thông QT, mọi Bạn hữu trong và ngoài Nước thăm tôi. Kính mời Tín hữu Dân Thánh Lễ với tôi tại Phòng nguyện kế bên. Quý Vị sẽ có chứng cứ cụ thể Việt Nam đạo đức - văn minh đến mức nào, còn xứng đáng là Thành viên LHQ nữa không ?

Kính cảm ơn và mời gọi mọi người tham gia Cao trào Nguyễn Anh Tuấn đây về diên đàn này.

Phát động từ Nhà Hưu dưỡng Nhà Chung Tổng Giáo phận Huế, 26-5-2011

Linh mục Tù nhân Lương tâm Tadeô Nguyễn Văn Lý, 69 Phan Đình Phùng, Huế.

**THƯ NGỎ CỦA SINH VIÊN
NGUYỄN ANH TUẤN SAU KHỊ BỊ
CÔNG AN TRIỆU TẬP
19-05-2011**

Nội dung buổi triệu tập ngày 13-05-2011 tại trụ sở cơ quan an ninh điều tra-bộ Công an chủ yếu xoay quanh việc xác minh hành vi, thái độ, nhận thức của tôi. Tôi xác nhận hành vi và bảo lưu quan điểm của mình.

Tính đến hôm nay, ngày 19-05-2011, đã qua 20 ngày kể từ ngày tôi gửi đơn tự thú, vẫn chưa thấy thông báo nào từ cơ quan chức năng gửi cho tôi để trả lời về việc giải quyết nội dung đơn. Điều này cũng phù hợp với những gì mà cơ quan an ninh đã truyền đạt miệng đến tôi trong buổi triệu tập. Quan điểm của tôi như sau:

- Thứ nhất, tôi cho rằng, việc nhà chức trách không trả lời đơn từ của

một công dân trong thời hạn luật định thể hiện thái độ thiếu tôn trọng công dân, đi ngược lại mục tiêu xây dựng nhà nước “của dân, do dân, vì dân”.

- Thứ hai, tôi tin rằng, việc đối thoại, tranh luận trên tinh thần bình đẳng giữa công dân với nhà nước là cần thiết cho sự phát triển của mọi quốc gia. Bất hạnh dành cho những đất nước mà sự thiện chí chỉ đến từ một phía – công dân.

- Thứ ba, theo tôi hiểu, việc nhà chức trách không khởi tố tôi đã thể hiện, hoặc là sự tùy tiện trong áp dụng pháp luật của cơ quan chức năng, hoặc là gián tiếp thừa nhận Điều 88 Bộ luật Hình sự đã trở nên không còn phù hợp nữa với nền pháp quyền mà đất nước đang theo đuổi.

Bên cạnh đó, thời gian vừa qua, nhiều người biết chuyện, đã tỏ ra lo lắng và khuyên bảo tôi nên cân nhắc sự an toàn của bản thân. Tôi cảm ơn tất cả sự quan tâm đó. Ngoài ra, cũng nhờ thế mà tôi nhận rõ thêm một nguyên nhân khiến tiến bộ xã hội ở nước ta vẫn còn trì trệ. Cũng bởi chúng ta tham lam quá: vừa muốn những điều tốt đẹp- tự do hơn, dân chủ hơn lại vừa muốn yên lành, an toàn để hưởng những điều tốt đẹp ấy.

Nhưng, không có hạnh phúc nào giá rẻ cả. Tôi vẫn hằng tin thế.

Nguyễn Anh Tuấn, 19-05-2011
Nguồn : Blog AnhBaSam

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:
witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamcongghiao.com

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên
đây, Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam

TINH THẦN PHE NHÓM kẻ thù của đoàn kết

—Nguyễn Chính Kết-Houston 22-05-2011—

Trước bất cứ vấn đề nào, một khi đã được đặt ra, luôn luôn có những ý kiến khác nhau, thậm chí trái nghịch nhau. Đó là chuyện rất thường tình, vì **luật đa dạng** trong xã hội loài người là “*trăm người mười ý*”, không thể khác được. Chẳng hạn, đối với một nhân vật nào đó trong lịch sử, một số người bảo nhân vật ấy có công cần phải ghi ơn, số khác cho người ấy có tội cần phải kết án, số khác nữa cho rằng người ấy tuy có tội nhưng cũng có công. Ngay cả số người cuối cùng này cũng chia thành hai: một nửa cho rằng tội nhiều hơn công, nửa kia cho rằng công nhiều hơn tội. Những người đồng quan điểm với nhau tạo thành một phe. Bốn quan điểm khác nhau ấy tạo thành bốn phe. Phe nào cũng có những lý lẽ chứng minh cho quan điểm của mình, phe nào cũng xác tín rằng lý lẽ của mình có giá trị nhất. Các phe tranh luận với nhau có thể rất nhẹ nhàng nhưng cũng có thể rất gay gắt. Đó là chuyện hết sức **thường tình** trong xã hội trong bất kỳ dân tộc nào.

Nhờ tranh luận như thế, người ta mới nhận ra những thiếu sót trong quan điểm của mình, nhờ đó quan điểm của mình mới hoàn hảo và toàn diện hơn, vì mỗi phe nhìn vấn đề từ những khía cạnh hay vị thế khác nhau. Tuy nhiên, những cuộc tranh luận này có thể trở thành những cuộc cãi vã, ẩu đả, khiến các phe nhóm coi nhau như đối thủ, thù nghịch nhau. Tình trạng này thường xảy ra nơi những người *quan niệm thực tại chỉ có một mặt*: một khi đã cho cái nhìn của mình là đúng thì không thể chấp nhận những ai có cái nhìn và cách hành động khác mình, nên sẵn sàng tranh chấp với họ cách quyết liệt. Thiết tưởng khi những cuộc tranh luận này trở thành nguyên nhân gây chia rẽ, khiến ta *không còn tập trung vào mục tiêu chính* là chống độc tài Cộng sản, ta **nên dẹp bỏ**, không đặt vấn đề nữa. Chuyện phê phán đó thường không phải là chuyện của ta. Hãy nhường quyền đó lại cho lịch sử. Hãy đặt **đại cuộc lên trên** những bất đồng nhỏ nhoi vốn luôn luôn phát sinh một cách rất tự nhiên.

Những người có quan điểm giống nhau, cùng lập trường với nhau, cùng xuất xứ như nhau, hoặc cùng chung niềm tin tâm linh... thường lập thành những tập hợp, tổ chức, đảng phái,

tôn giáo, v.v... nói chung là thành các **phe nhóm**. Việc phát triển nhóm, củng cố nhóm mình cho mạnh lên, đều là những điều rất nên làm và cần thiết phải làm. Người ta thường yêu thích nhóm của mình hơn những nhóm khác, cho rằng lập trường của nhóm mình đúng hơn những nhóm khác. Nếu không như thế thì họ đã đã thuộc nhóm khác, đâu còn thuộc nhóm hiện tại của họ nữa. Và người ta có thể sẵn sàng sống chết để bảo vệ lập trường của nhóm mình... Ai động chạm đến cá nhân họ, họ có thể bỏ qua, nhưng động chạm đến nhóm hay tập thể của họ, họ quyết không tha. Việc hy sinh quyền lợi cá nhân cho quyền lợi của nhóm, việc dẹp bỏ những ý kiến riêng tư khác biệt để *tạo sự thống nhất và đoàn kết trong nhóm* là 1 hành vi tốt đẹp, đáng khen.

Nhưng bất kỳ tổ chức, đảng phái hay tôn giáo nào cũng đều là thành viên của một tổ chức lớn hơn. Quốc gia dân tộc là một tập hợp lớn bao trùm tất cả những tổ chức, đảng phái, tôn giáo đang sinh hoạt trong đó. Nếu trong mỗi nhóm, các cá nhân cần hy sinh quyền lợi mình cho quyền lợi chung của nhóm, thì **đến lượt các nhóm cũng phải hy sinh quyền lợi riêng của tập thể mình cho quyền lợi chung của dân tộc**. Nếu các cá nhân phải dẹp bỏ ý kiến riêng tư khác biệt của mình để tạo sự thống nhất và đoàn kết trong nhóm, thì đến lượt các nhóm cũng phải biết dẹp bỏ những lập trường, đường lối riêng tư của nhóm mình để *tạo sự thống nhất và đoàn kết trong dân tộc mình*. Dân tộc nào biết thống nhất và đoàn kết, dân tộc ấy mạnh, không sợ bị những dân tộc khác hiếp đáp, khống chế.

Việc phát triển, củng cố và bảo vệ phe nhóm mình là một điều tốt và cần thiết. Điều đó cũng góp phần củng cố và phát triển cả dân tộc. Nhưng khi thành viên của các phe nhóm có tinh thần cục bộ, chỉ biết củng cố phe nhóm mình, đặt quyền lợi riêng của phe nhóm mình trên quyền lợi chung của dân tộc, thì sự củng cố ấy sẽ *làm hại đến sự đoàn kết của dân tộc*, khiến dân tộc đi đến chỗ chia rẽ, phân lìa nhau, và làm cho dân tộc trở nên suy yếu.

Trong cuộc đấu tranh cho tự do dân chủ hiện nay, mỗi tổ chức, mỗi chính đảng, mỗi phe phái đều có quan điểm riêng, lập trường riêng,

Vin đừng bịp bợm thế hệ trẻ chúng tôi nữa !

—Độc giả vô danh 27-05-2011—

đường lối riêng. Đó là điều tự nhiên. Nhưng dù khác biệt nhau thế nào, **nếu thật sự** cùng hướng về một mục đích chung là xóa bỏ độc tài, xây dựng một nền dân chủ vững bền cho dân tộc, sẵn sàng hy sinh quyền lợi riêng cho quyền lợi chung, thì *sự khác biệt sẽ giúp các nhóm bổ túc lẫn nhau, cảm thấy cần lẫn nhau* nên dễ liên kết với nhau thành những liên minh hùng mạnh. Có hùng mạnh, chúng ta mới chiến thắng được độc tài Cộng sản.

Nhưng nếu ai cũng chỉ nghĩ đến sự củng cố, nâng cao, bảo vệ, phát triển riêng phe nhóm mình, không hướng đến sự phát triển chung của dân tộc, thì họ đã vô tình hay cố ý *củng cố sự ly tán, chia rẽ* của cả dân tộc, làm dân tộc suy yếu. Họ đang tạo nên tình trạng “*mười hai sứ quân*” thời Đinh Bộ Lĩnh, mỗi sứ quân cát cứ một vùng, *không ai bảo được ai*. Sứ quân nào cũng có tham vọng lãnh đạo đất nước, muốn thống nhất đất nước bằng cách bắt những sứ quân khác phải quy phục mình. Vì thế đất nước loạn lạc, dân tình điêu linh. Những lúc như thế mà bị kẻ thù phương Bắc xâm lăng, nếu không đoàn kết lại, chắc chắn dân tộc sẽ bị Bắc thuộc.

Trong cuộc đấu tranh với độc tài Cộng sản hiện nay, không một nhóm nào, đảng phái nào, tôn giáo nào có thể tự hào rằng chỉ một mình mình cũng có thể chiến thắng được, mà cần phải hợp lực với các nhóm khác. Muốn hợp lực, không thể dùng phương pháp đòi hỏi người khác quy phục mình, theo đường lối của mình. Trái lại, phải **vượt lên trên mọi khác biệt, vượt khỏi “cái tôi” cá nhân của bản thân cũng như “cái tôi” tập thể của phe nhóm mình**.

Điều *cần thiết nhất* để chiến thắng mà ta không chịu thực hiện, ai dám tin vào sự quyết tâm chiến thắng của ta? Hãy chứng tỏ thiện chí của ta bằng việc đến với nhau, liên kết với nhau, qua những hành động cụ thể và thực tế. *Đừng chỉ hài lòng* với những bản tuyên bố lập trường, bày tỏ sự quyết tâm chống độc tài của ta, hay ra những bản tuyên ngôn với rất nhiều nhóm ký tên trong khi những nhóm này không bao giờ chịu liên kết với nhau. Những hành động cụ thể với những hiệu quả chắc chắn *giá trị gấp trăm* những bản văn hay những tuyên bố suông.

Rất mong các nhóm hãy liên kết lại thành những *nhóm lớn hơn*. Và những nhóm lớn này hãy liên kết lại thành những nhóm *lớn hơn nữa*... Chỉ như thế chúng ta mới có đủ sức mạnh để chiến thắng! ●●●●●●●●

Tôi là: Một công dân Việt Nam, 30 tuổi, Đảng viên, Sĩ quan quân đội, Bí thư Đoàn và là một Nhà giáo.

Thế hệ trẻ chúng tôi mặc dù được tuyên truyền, giáo dục, thậm chí là nhồi sọ rằng mình đang được sống ở một xứ sở thiên đường, một nơi mà nền dân chủ được phát huy cao độ cũng như vô vàn những điều tốt đẹp khác nhưng những gì chúng tôi nhìn thấy đang chứng minh điều ngược lại. Như vậy, chúng tôi đang bị bịp bợm một cách trắng trợn bởi những kẻ đố nát về trí tuệ nhưng ma giáo về chính trị. Tôi viết thư này mong muốn Dân Luận đăng tải để những kẻ đó, nếu có đọc (và chắc chắn sẽ đọc, rất kỹ là đằng khác) biết rằng chúng tôi không phải là những con lừa để các vị dốt mũi đi theo con đường nào cũng được. Chúng tôi là những thanh niên tràn đầy nhiệt huyết, có học, có bản lĩnh... và chúng tôi mong muốn được đối xử xứng đáng hơn, chí ít là không bị bịp bợm. Và cũng chỉ bằng cách đó, các vị mới có cơ may kêu gọi được thanh niên chúng tôi trở thành một lực lượng hùng hậu, là “cánh tay đắc lực” theo đúng nghĩa của nó, góp sức được nhiều hơn cho Tổ quốc, cho Nhân dân (tôi không muốn nói “cho Đảng” ở đây mặc dù là một Đảng viên, vì chỉ khi nào Đảng thật sự xứng đáng, tôi mới công hiến hết mình cho Đảng).

Sau đây, tôi muốn trình bày những gì mà các vị đã, đang, và sẽ còn (âm mưu) tiếp tục bịp bợm chúng tôi:

1. Về chính trị, tư tưởng:

- Các phương tiện thông tin đại chúng suốt ngày ra rả rằng VN là một quốc gia có nền dân chủ đầy đủ, có một Nhà nước pháp quyền đúng nghĩa. Chúng tôi hiểu rằng một nền dân chủ đầy đủ phải đảm bảo những quyền tự do cơ bản cho con người: quyền tự do ngôn luận, tự do lập hội, tự do tụ họp, tự do báo chí, tự do tín ngưỡng tôn giáo, tự do về cư trú, di dân... Nhưng thực tế thì ngược lại, tôi chẳng thấy một quyền nào được đảm bảo đầy đủ, thậm chí có những quyền bị chà đạp nghiêm trọng. Có lẽ không cần nêu những ví dụ ra đây để mình chứng cho điều đó vì các vị là những người biết nhiều hơn cả. Còn Nhà nước pháp quyền đúng nghĩa phải có Tam quyền phân lập, nhưng ở Việt Nam tồn tại một thực trạng là Đảng đứng trên cả 3 cơ quan Lập pháp,

Hành pháp và Tư pháp – vô hình trung trở thành một thế lực siêu nhà nước. Chính vì thế mà có những việc đáng ra không phải của mình thì Đảng lại tự nhận, còn những việc thuộc chức năng của mình thì làm không đến nơi đến chốn. Điều này dẫn đến sự chông chéo, kém hiệu quả trong quản lý và điều hành, gây hậu quả nặng nề và hết sức tai hại cho sự phát triển của đất nước. Chúng tôi cay đắng nhận ra rằng Tổ quốc mình đang đi thật lùi so với bạn bè quốc tế mà nguyên nhân cơ bản không phải do Nhân dân tôi ngu dốt (ngược lại IQ rất cao!). Các vị giải thích thế nào cho thực trạng này?

- Từ khi còn ngồi trên ghế nhà trường, chúng tôi được giáo dục về chủ nghĩa Mác-Lênin, về phương hướng phấn đấu vươn lên trở thành Đoàn viên rồi Đảng viên CS, tin theo lý tưởng “Suốt đời phấn đấu hi sinh vì chủ nghĩa CS”. Tôi nghĩ rằng đây là sự bịp bợm lớn nhất mà các vị dành cho thế hệ chúng tôi. Kể cả bây giờ, chứng kiến rất nhiều lễ kết nạp Đảng viên mới, tôi vẫn thấy các nhân, các chị, các bạn đọc những đơn xin vào Đảng giống nhau, đều thể thốt trung thành với cái mà mình không biết là gì. Vậy tại sao các vị vẫn tiếp tục duy trì tình trạng này? Nếu không chỉ cho chúng tôi biết CNXH hay CNCS là cái gì thì mong các vị hãy đừng bắt chúng tôi đi theo những chủ thuyết đó, hãy thay thế bằng những mục tiêu, lý tưởng gần gũi mà nhân văn hơn, như các nước tiên tiến – bạn bè của chúng ta – đang thực hiện theo chẳng hạn. Hay gần nhất với chúng ta là những luận điểm trong tư tưởng và đạo đức Bác Hồ cho đến nay vẫn còn nguyên giá trị.

Lại nói về tư tưởng và đạo đức Bác Hồ, Trung ương Đảng mà trực tiếp là Ban Tuyên giáo Trung ương phát động một cuộc vận động học tập và làm theo vô cùng rầm rộ. Đây lại là một sự bịp bợm rất lớn. Sở dĩ tôi nói thẳng đây là một cuộc vận động bịp bợm vì nó hết sức hao tiền tốn của mà không mang lại hiệu quả gì, hoàn toàn mang tính hình thức. Nhiều người trong số các tấm gương được tôn vinh trong giai đoạn thứ nhất của cuộc vận động (gọi là giai đoạn học tập) là những “tấm gương” mờ, thậm chí là những con người vô đạo đức. Chỉ riêng giai đoạn này đã tốn

không biết bao nhiêu tiền của, giấy mực, thời gian cho hội nghị, hội thảo, tuyên truyền, giáo dục, sơ tổng kết, viết bài thu hoạch,... mà nếu các vị có dịp chứng kiến có những đơn vị sau đợt sơ tổng kết đã bán giấy vụn các bài thu hoạch đóng hàng thùng lớn thì các vị mới hiểu mình đã xúc phạm Bác Hồ đến mức như thế nào.

2. Về giáo dục, đào tạo:

Có thể nói thẳng về tình trạng giáo dục nước nhà trong hơn 20 năm trở lại đây, xuất phát từ chính trải nghiệm của bản thân, là một nền giáo dục bị bọm. Điều này thể hiện ở sự nhộm nhoạm, hỗn loạn, vô tổ chức vô kỷ luật, thầy không ra thầy, trò càng không ra trò, bất chấp cả những nguyên tắc cơ bản nhất của một nền giáo dục lành mạnh. Và kết quả: sản phẩm của nền giáo dục XHCN của nước nhà đa phần là những kẻ bất tài (đến giờ phút này, đầu đơn thay tôi nhận ra mình cũng nằm trong số đó), vô dụng, cơ hội, lưu manh,... số khá hơn thì tìm mọi cách để được “tỵ nạn giáo dục” ở những nước phát triển.

Các vị có thấy tình cảnh này không? Tôi biết chắc là có, nhưng các vị vẫn để như thế dù về hình thức đang tiến hành những biện pháp cải cách tào lao, lòng vòng, tiếp tục tiêu tiền của Nhân dân cho những dự án giáo dục vô bổ. Và tôi có cảm giác, các vị đang cố gắng khuấy cho vũng nước giáo dục ngày càng đục lên để các vị, bạn bè và người thân các vị dễ dàng trục lợi. Còn con cháu các vị, không có gì phải lo cả vì đã được cha mẹ, ông bà cho đi “tỵ nạn” cả rồi.

Có đau lòng không khi những kẻ vô học đi tuyển sinh những người có học (không tin, các vị cứ đến các trung tâm tuyển sinh mà hỏi, có kẻ nào làm công tác tuyển sinh mà không nhà lầu xe hơi, sống xa hoa trên sự đóng góp của thí sinh và gia đình họ trong khi không có trình độ tối thiểu để hiểu được chuyên ngành mình tuyển sinh đào tạo về cái gì, để rồi sau tuyển sinh, họ thực hiện phương châm “đem con bỏ chợ”, “sống chết mặc bay”). Có đau lòng không khi sinh viên tốt nghiệp ra trường, đa phần thất nghiệp hoặc không làm đúng chuyên môn. Có đau lòng không khi đi tuyển dụng, các doanh nghiệp thờ ơ với những người có bằng cấp cao vì theo họ không thể trả lương cao cho những kẻ chỉ có bằng cấp. Có đau lòng không khi có những thầy cô giáo hết lòng vì học trò thì bị bạc đãi, tích cực đấu tranh với tiêu cực thì bị vu dập để phải từ bỏ niềm vinh quang được đứng trên bục giảng. Tôi gọi đây là một nền giáo dục bị bọm chắc vẫn đang còn nhẹ vì

hiều người đã gọi đây là nền giáo dục vô nhân đạo.

3. Về kinh tế - xã hội và khoa học công nghệ:

Không được học nhiều về kinh tế nhưng tôi biết thực trạng kinh tế nước nhà không giống như những gì hay được xem, được nghe trên các phương tiện thông tin đại chúng chính thống. Các số liệu đẹp đẽ được đưa ra không đủ để khỏa lấp nỗi lo lắng ngày càng tăng của Nhân dân khi lạm phát vào bão giá như cơn bạch tuộc giơ những chiếc vòi gớm ghiếc vào tận bữa cơm của những gia đình nghèo. Tôi có cảm tưởng sự điều hành của các cơ quan Nhà nước không hề có vai trò gì ở đây, nếu có cũng chỉ là nguy hiểm, bị bọm cho tình trạng ngày càng tồi tệ của nền kinh tế. Các vị đừng lấy bối cảnh của vài chục năm trước ra so sánh với bây giờ để kết luận chúng tôi sướng hơn thế hệ cha anh bởi ai trong chúng tôi cũng hiểu, mức sống cao hơn không có nghĩa là chúng ta sống tốt hơn. Mà ngược lại, với cách điều hành nền kinh tế “tài ba” như hiện nay, các vị đang làm cho đất nước này trở chỗ “rừng vàng biển bạc” trở nên cạn kiệt tài nguyên (tức là không còn gì cho con cháu), ô nhiễm môi trường trầm trọng, phân hóa giàu nghèo ngày càng rõ nét, xã hội hỗn loạn với đủ các loại tội phạm, thiên tai dịch bệnh hoành hành, tai nạn giao thông trở thành vấn đề thường nhật, y tế và các dịch vụ công thì tri tri, đạo đức xã hội xuống cấp nghiêm trọng, tình cảm tốt đẹp giữa người với người đang dần bị thay thế bằng mối quan hệ dựa trên đồng tiền, không ít người dân và gia đình của họ bị bản cứng hóa do chính sách đất đai và hướng nghiệp, biến thành những tên Chí Phèo thời hiện đại... Có người đã nói không ngoa rằng sống ở Việt Nam không khác gì đem số mệnh của mình ra để đánh bạc. Vậy những gì các vị đang tuyên truyền tích cực nào là “kinh tế phát triển nhanh và bền vững”, “xã hội dân chủ, công bằng, văn minh” hay “tình hình trong nước ổn định, yên bình”,... không phải là sự bị bọm thì là gì?

Cũng chính nhờ những chính sách điều hành của các vị mà chúng tôi đang được sống trong một đất nước có nền Khoa học-Công nghệ ở hàng dưới đáy của nhân loại mặc dù trí tuệ con người VN chắc chắn không phải là kém. Tôi từng xấu hổ vô cùng khi phải nói với học trò của mình rằng nền Khoa học kỹ thuật của nước nhà không chế tạo được sản phẩm nào ra hồn, rằng chúng ta đang đi sau chính những nước trong khu vực tới hàng

chục năm, còn đi sau những nước phát triển không biết bao nhiêu năm nữa. Bằng chính sách giáo dục như trên đã nói, tôi không hiểu rồi đến bao giờ chúng ta mới có được một nền khoa học-công nghệ và kỹ thuật đủ sức cạnh tranh với họ. Vậy những điều các vị rêu rao về “đi tắt đón đầu”, “đi thẳng vào hiện đại”,... không là bị bọm thì là gì?

4. Về quốc phòng-an ninh

Là sỹ quan quân đội, tôi có đủ cơ sở để kết luận rằng những chủ trương, chính sách của các vị về quốc phòng-an ninh phần lớn là những chủ trương, chính sách mang tính bị bọm.

Bị bọm trước hết là bị bọm về kẻ thù. Trong những năm gần đây, chúng tôi công nhận là với xu hướng hội nhập, chúng ta đang ngày càng thêm bạn bớt thù. Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta đã hết kẻ thù. Việc xác định bạn-thù là một vấn đề hết sức trọng đại, mang tính sống còn để từ đó, xây dựng được chiến lược quốc phòng-an ninh đúng đắn, xác định được mục tiêu của công tác huấn luyện bộ đội cho phù hợp với điều trung của đối tượng tác chiến. Thế nhưng, hiện nay các vị đang tính bị bọm chúng tôi rằng “anh bạn” láng giềng phương Bắc - một “anh bạn” được tô vẽ với những “4 tốt” và “16 chữ vàng”- là một anh bạn đúng nghĩa “môi hở răng lạnh”.

Nhưng với những gì mà Trung Quốc đang làm mà tôi có thể liệt kê ra đây: + Luôn âm mưu xâm chiếm lãnh thổ, lãnh hải của VN. + Bắt bớ, giam cầm, tra tấn, đòi tiền chuộc (không khác gì cướp biển) đối với ngư dân của ta trên lãnh hải của ta. + Luôn âm mưu phá hoại nền kinh tế của ta. + Âm mưu đồng hóa văn hóa và làm thui chột giống nòi của ta. + Âm mưu bòn rút cạn kiệt tài nguyên của ta. + Can thiệp trắng trợn vào công việc nội bộ của Đảng và Nhà nước ta, thì chúng tôi có đủ cơ sở để khẳng định, chính TQ chứ không phải ai khác đang là **kẻ thù trực tiếp và nguy hiểm nhất** đối với nền quốc phòng-an ninh của ta. Vì vậy, các vị đừng cố tình bị bọm những người lính chúng tôi về vấn đề này nữa.

Bị bọm tiếp theo là bị bọm về chính sách đãi ngộ đối với quân nhân. Các vị cho xây dựng trụ sở làm việc hoành tráng (đương nhiên bằng tiền của dân), phong quân hàm sỹ quan cao cấp búa xua, vô nguyên tắc (chính sách thay đổi xoành xoạch hàng năm) nhằm ru vỗ chúng tôi. Thực tế thì trụ sở làm việc hoành tráng nhưng lãng phí, vô dụng, không góp phần nâng cao chất lượng công

ngày ra đời 1-7-2006, Khối 1706 là một tổ chức đấu tranh nhân quyền cho Việt Nam, tiếp tay với phong trào đấu tranh do Khối 8406 phát động trong nước trước đó. Trước và sau khi phong trào này ra đời, nhiều nhà đấu tranh bị bắt và bỏ tù. Một điều rất đáng chú ý mà Khối 1706 đã làm là giúp đỡ tài chánh cho gia đình của những nhà đấu tranh bị bắt bỏ tù để họ có thể tiếp tục sống. Mới đây, họ cũng đã giúp đỡ thân nhân của ba nhà hoạt động công đoàn độc lập bị kết án chín năm tù chỉ vì giúp công nhân một hãng giày tổ chức đình công đòi tăng lương và cải thiện điều kiện làm việc. Nên nhớ là nhiều tổ chức công đoàn ở Úc, bao gồm Công đoàn Giao thông Vận tải (TWU) và Công đoàn Lao công Úc (AWU) đã mạnh mẽ lên tiếng bênh vực cho ba nhà hoạt động công đoàn độc lập này. Trên hết, Tổng Liên đoàn Lao công Úc (ACTU) đã đưa ra một nghị quyết lên án nhà cầm quyền VN qua việc bỏ tù ba người này. Thông qua đài Vietnam Sydney Radio (VSR), tôi đã có cơ hội nói chuyện với một số vị đã từng ở tù chỉ vì muốn thực thi những quyền con người căn bản. Tôi đã nói chuyện với hai vị linh mục Công giáo đã từng bị cầm tù ở VN, đó là Cha Nguyễn Văn Lý và Cha Phan Văn Lợi và mới đây là cô Luật sư trẻ Lê Thị Công Nhân. Cô ấy chỉ có một tội là giúp đỡ dân oan khiếu kiện. Tôi cũng cảm ơn bà Bảo Khánh và ông Đoàn Kim đã cho tôi cơ hội nói chuyện trực tiếp với những người này, và trên hết họ là những người Việt Nam yêu nước và cũng như chúng ta, họ đặt niềm tin vào tự do và phẩm giá của người VN.

Suốt mấy năm qua, trong các cuộc Đối thoại Nhân quyền Úc-Việt, chính phủ Úc đã bày tỏ sự quan tâm đối với các tù chính trị. Được biết các nhà ngoại giao của chúng ta gặp rất nhiều khó khăn trong việc xin phép thăm tù chính trị ở Việt Nam, nhất là đối với những người không phải là công dân Úc, và câu chuyện xảy ra mới đây đối với một dân biểu Hoa Kỳ và một dân biểu Úc thuộc đơn vị Cowan (Luke Simpkins). Nhưng

nếu chúng ta thật tâm muốn thúc đẩy cải thiện nhân quyền tại Việt Nam thì chúng ta cần đòi hỏi phải được thăm các nhà đấu tranh hiện đang bị ngược đãi trong tù. Tôi xin phép nói sơ qua về Chương trình Hợp tác Kỹ thuật về Nhân quyền (HRTCP), một chương trình hướng tới việc cải thiện nhân quyền ở Việt Nam. Đọc trên trang web của cơ quan Viện trợ Hải ngoại AusAID, thì tôi thấy bộ Công an Việt Nam là cơ quan nhận được sự giúp đỡ tài chánh từ chương trình này. Tôi thật sự muốn biết tại sao đồng tiền đóng thuế của người dân lại được giao cho một bộ chuyên trách các vụ bắt bớ, giam cầm và ngược đãi các nhà đấu tranh ôn hòa.

Nhân quyền không phải là những thứ mà chúng ta bàn thảo, nói đến và rồi cho vào quên lãng. Nhân quyền sẽ chẳng có nếu nó không được người ta tôn trọng. Nếu người dân bị bỏ tù chỉ vì dám lên tiếng bênh vực các quyền căn bản của con người, thì rõ ràng là nhân quyền chẳng hề tồn tại. Vì lý do đó mới đây tôi đã gửi thư cho ông bộ trưởng Ngoại giao về việc Tiên sĩ luật Cù Huy Hà Vũ bị bỏ tù với tội danh tuyên truyền chống phá nhà nước. Ông Vũ bị bắt năm 2009 sau khi ông tính kiện nhà nước về việc cấp giấy phép cho công ty Trung Quốc khai thác Bauxite ở Tây Nguyên. Một năm sau đó ông Vũ lại bị bắt vì dám thách thức tính hợp

hiển của luật pháp trước tòa. Ông ấy là người muốn thực thi những gì mình hiểu biết về luật pháp. Tôi thật sự quan tâm đến trường hợp của ông Vũ vì người ta kết án ông 7 năm tù và 3 năm quản chế trong một phiên tòa chỉ kéo dài vài tiếng đồng hồ.

Rõ ràng là chúng ta cần phải làm nhiều hơn nữa để chắc chắn rằng sự giúp đỡ tài chánh của chúng ta sẽ đem lại những cải thiện đáng kể đối với hồ sơ nhân quyền ở Việt Nam và để thúc đẩy việc thực thi Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị (ICCPR) mà chính phủ Việt Nam đã ký vào năm 1982. Chúng ta, một quốc gia hiện đang có giao thương với Việt Nam, cùng với nhiều quốc gia phát triển khác, có quyền yêu cầu những điều khoản được ký kết trong Công ước phải được thực thi và tôn trọng. Mặc dầu tôi luôn ủng hộ và tôn trọng mọi nỗ lực để củng cố mối quan hệ, nhưng tôi cho rằng với những gì hiện đang xảy ra tại Việt Nam thì một cuộc diễn hành của các cựu quân nhân Úc bên cạnh các cựu cán binh Việt Cộng sẽ gởi đến các chế độ độc tài một thông điệp sai lạc, rằng họ có thể tiếp tục chà đạp nhân quyền trong khi vẫn ngửa tay nhận tiền của chúng ta.

Lê Minh phóng dịch

*Ông Chris Hayes, đơn vị Fowler là Dân biểu đặc trách tổ chức đảng tại Quốc hội.******

Tình hình bước đầu
**xung quanh cuộc bầu cử giả hiệu dân chủ,
tự do diễn ra ngày 22-05-2011 tại Việt Nam
.....Nguyễn Khắc Toàn 23-05-2011.....**

Tôi không phải là một cán bộ thống kê có tính chuyên nghiệp của bất cứ đơn vị, hay cơ quan hành chính nào trong guồng máy của hệ thống nhà nước Việt Nam hiện nay. Cá nhân tôi cũng không có chức năng làm công việc tổng kết những sự kiện có tính chất trái chiều với các cơ quan chính thống có thẩm quyền của đảng CSVN, nhà nước CHXHCN Việt Nam về cuộc bầu cử "Quốc hội khóa 13 và hội đồng nhân dân các cấp" đang diễn ra trong cả nước hôm nay. Nhưng tôi sẽ thử làm công việc ghi chép một cách sơ lược khái quát, phản ánh thật trung thực các sự kiện có thật đang, đã xảy ra tại quốc nội cũng chỉ nội trong ngày hôm nay. Vì thế, chỉ nội các cuộc điện thoại đơn giản, liên tục từ sớm đến tối khuya nay ngày 22-5-2011, cũng cho tôi rõ một số kết quả rất ấn tượng và lưu ý. Đây cũng là thành quả nhỏ nhoi do công sức làm việc kiên nhẫn, liên tục. Tôi đã tạm ghi được những diễn biến chính mà chắc chắn sẽ còn là rất ít, khá khiêm tốn, cách khá xa so với sự thật đang diễn ra trong phạm vi cả nước

mà thôi. Dù sao đi nữa, tôi cũng rất trân trọng gửi lời cảm ơn và xin mời quý bạn đọc tham khảo để biết thêm một bức tranh khác về cuộc tuyển cử quy mô rất lớn, với hơn 62 triệu cử tri Việt Nam đã được nhà cầm quyền CSVN ghi danh mời tham gia tẩn trò này ra sao dưới đây :

Tại Hà Nội sáng nay 22-5-2011, **nhà văn Hoàng Tiến** 79 tuổi, chủ nhiệm **Tập san Tự do Dân chủ**, kiên quyết không đi bầu cử mặc dù tổ trưởng dân phố, đại diện tổ bầu cử đã gọi điện liên tục thúc ép ông hãy sớm đến bỏ phiếu làm “nghĩa vụ công dân”.

Riêng tôi, **Nguyễn Khắc Toàn, Tổng biên tập** Tập san Tự do Dân chủ, đã bị công an Hà Nội đặt chốt canh gác trước nhà từ rất sớm, mặc dù họ đã biết rõ trước đó tôi tuyên bố công khai là từ trước đến nay tấy chạy bầu cử khi mà đảng CSVN còn độc diễn màn kịch dân chủ giả dối này. Ngay buổi sáng ngày 20-5-2011, khi đại tá Ngô Thái Chung, phó phòng PA-38 và trước đó là trung úy cảnh sát hộ khẩu Bùi Đình Toàn đến gặp tôi gần 1 giờ đồng hồ tại tiệm cafe số 12 ngõ Tràng Tiền, tôi lại khẳng định thêm lần nữa sẽ tiếp tục tấy chạy bầu cử kiểu trò hề này. Như vậy, rất có thể vì lý do như trên mà họ đã đặt chốt canh gác từ rất sớm trước cửa nhà tôi, do chính quyền và công an CSVN rất lo ngại tôi sẽ xuống đường để đi vận động, kêu gọi nhân dân Hà Nội hãy tham gia tấy chạy cuộc bầu cử này thật đông đảo chẳng ? Hay là do trong ngày nhạy cảm này, họ lo sợ sẽ có một số phóng viên hãng tin quốc tế hoặc ký giả của báo chí nước ngoài đang công tác tại Việt Nam sẽ đến gặp để phỏng vấn tôi về tình hình bầu cử “Cuộc hội khóa 13, hội đồng nhân dân các cấp” đang diễn ra, nhất là về bản chất sinh hoạt chính trị trong chế độ độc tài đảng trị hiện nay trong nước ra sao chẳng ?

Cũng cần nói rõ thêm: các lần tôi phải gặp gỡ, phải nhận điện thoại, phải tiếp xúc làm việc với công an, với đại diện tổ trưởng dân phố nơi tôi có hộ khẩu ở phường Cửa Đông và nơi ở phường Tràng Tiền liên tục trong mấy ngày qua đều chỉ có mục đích thúc ép tôi đi bầu cử. Đáng chú ý là ông chủ tịch UBND phường Cửa Đông có tên là Phí Ngọc Đoán, nguyên là trung tá, trưởng công an phường, mấy năm gần đây đã được thành ủy Hà Nội, quận ủy Hoàn Kiếm đưa lên làm “viên quan chánh tổng thời mới” để trị dân trong phường. Sáng 21-5-2011, ông ta đã thân chinh cử 2 người là đảng viên CS và tổ trưởng dân phố đến tận nhà thuyết

phục tôi nên đi bầu cử. Khi tiếp họ cũng như với các công an Hà Nội, tôi đã phát biểu với họ : *“Các vị về nói lại với ông Đoán chủ tịch và cấp trên - đảng CSVN- hãy nên thay đổi tư duy, bỏ hẳn nếp nghĩ cũ đi. Đó là các vị cứ vẫn chạy thi, đua nhau o ép, cưỡng bức dân chúng đi bầu cho thật đông càng tốt, cốt sao cho tỷ lệ đạt từ 98%-99% đến 100 % để công bố khoe khoang với dư luận. Làm như vậy là sẽ gây phản ứng ngược hay tác dụng ngược đấy! Bởi với bối cảnh cuộc sống có phần được mở cửa, dân trí có phần khá tiến bộ, thông minh hơn trong xã hội ngày nay, thế mà nhà nước, đảng CSVN của các vị vẫn cứ làm tưởng rằng con số ấy càng thật cao sẽ làm cho dư luận hải ngoại, quốc tế càng tin chắc rằng : ở trong nước, nhân dân Việt Nam vẫn hoàn toàn tin tưởng tuyệt đối vào sự lãnh đạo ĐCSVN ! Trên thực tế thật ra là ngược lại, đồng bào hải ngoại, dư luận quốc tế họ đã thừa biết từ lâu sự thật về các cuộc bầu bán trong xã hội Cộng sản trên đất nước này mấy chục năm qua như thế nào rồi, làm sao qua mắt được họ? Con số ấy càng cao thì sự giận dữ, lửa bực cũng tỷ lệ thuận tăng lên theo. Thế nên hãy tìm cách làm con số dân chúng đi bầu cử xuống ít thôi, thấp còn chừng 50%-60% là quá tốt rồi, giống như các nước dân chủ đa đảng trên thế giới đó. Nếu được như thế, thì đấy may ra mới là kết quả thực, họ mới tạm thời tin nhà nước của các vị đã có phần trung thực, không bịp bợm, ít dối lừa người dân trong nước và bên ngoài nữa. Vậy chính đảng CSVN này hãy nên cảm ơn chúng tôi vì đã có công đi tiên phong tham gia tấy chạy không đi bầu cử để giúp con số quá cao ấy nó xuống thấp dần. Như thế mới là đúng, mới là phải lẽ !!!”*

Nghe tôi nói xong, tất cả họ đều im lặng, chỉ tùm tùm cười trong khóe miệng, ánh mắt chua chát, cay đắng và không dám nói gì thêm nữa rồi xin phép ra về !!!

Cũng đấu tranh tương tự như vậy, **vợ chồng phóng viên tự do Lê Thanh Tùng+Trần Thị An** đang cư trú bên Phố Chợ, thị trấn Phù Lỗ, huyện Sóc Sơn, ngoại ô Hà Nội đã tuyên bố với công an thành phố từ mấy hôm trước khi họ đến gặp anh để thăm dò là : *“Sẽ kiên quyết không đi bầu cử vào ngày mai”*. Đặc biệt tối qua 21-5-2011, anh còn đồng đạc ghi dòng chữ công khai phản đối vào 2 thẻ cử tri do chính quyền địa phương phát tận nhà cho gia đình mình nhằm bắt anh chị phải tham gia cuộc bầu bán mà ai cũng biết rõ là hoàn toàn mang tính hình thức, cốt để lừa dối

dư luận mà thôi. Anh đã viết trên tấm thẻ cử tri có đóng dấu quốc huy đỏ chói nhằm phổ biến rộng trên mạng như sau : **“Ai đi bầu cử là kẻ phản quốc”** và dòng dưới : **“Ai không đi bầu cử là yêu nước”**.

Ngoài ra từ sớm nay, anh Lê Thanh Tùng còn tự khóa chặt cổng, cửa nhà mình và làm việc trong nhà với mục đích tránh bị công an, chính quyền địa phương đến quấy nhiễu để ép buộc mình đi tham gia màn hề “đăng cử dân bầu” mà họ đã tự đạo diễn, dàn dựng ra khá công phu như hàng mấy chục năm qua.

Trong khi đó, **nông dân Dương Văn Nam**, một người bất đồng chính kiến đang sống ở thôn 19, xã Tiên Hưng, huyện Lục Nam, tỉnh Bắc Giang, mặc dù bị công an, chính quyền bắt buộc phải đi bầu cử thật sớm, thế nhưng sáng nay anh đã ghi vào phiếu bầu đồng chữ một mục rất nông dân : *“Cả nước bị Cộng sản lừa, người dân thì thật thà bị coi ngu như chó! Nhục quá, nhục quá !!!”*... Sau khi viết xong, nhà thơ đối kháng này đã bỏ vào thùng lá phiếu cùng với tất cả danh sách ứng cử viên do đảng CSVN cử ra đã bị gạch chéo hoàn toàn. Trên đường về, thị sĩ nông dân Dương Văn Nam đã gọi điện công khai báo cho tôi biết tình hình cụ thể như vậy. Đến chiều tối, anh gọi điện cho tôi biết thêm tin công an thôn đã đến tận nhà mình đe dọa, nói rằng : *“Cậu viết như vậy là vi phạm pháp luật rất nghiêm trọng, có khả năng nay mai công an tỉnh, huyện sẽ bắt giam hoặc cho xã hội đen hành hạ cho chữa hẳn thái độ chống đối đảng & nhà nước đi”*.

Cũng tại **tỉnh Bắc Giang và Bắc Ninh** còn có hơn 66 dân oan, bao gồm những nông dân, người lao động tự do sống rải rác trong nhiều huyện thuộc tỉnh này, do anh Đinh Văn Nhượng người xã Tân Hiệp, huyện Yên Thế, và Nguyễn Văn Thành ở thị trấn Nhã Nam dẫn đầu, đã đồng loạt rủ nhau đi vào rừng núi thuộc huyện Yên Thế gọi là để săn bắn và đi đến các đền chùa lân cận quanh vùng để thăm viếng và văn cảnh v.v... Nhưng thật ra mục đích của chuyến du ngoạn bắt đầc dĩ này trong ngày hôm nay là nhằm sớm nhất ra khỏi địa phương mình để khỏi phải bị chính quyền, công an ở thôn quê ép buộc phải đi bầu cử dân chủ giả hiệu. Trên đường đi đến gần địa phận tỉnh Thái Nguyên, anh Nhượng lại gọi điện thông báo thêm tình hình cho tôi biết: sáng kiến đấu tranh tấy chạy cuộc bầu cử giả dối của nhóm nông dân này là nhằm phản đối chính quyền tỉnh nhiều năm qua liên tục cưỡng

chiếm ruộng đất của nông dân rất tùy tiện, bừa bãi, đầy tính áp bức, bắt công, bắt chấp luật pháp, đưa con số dân oan tại quê hương anh lên mỗi ngày thêm đông đảo, “hùng hậu” !!!

Đáng chú ý là trong số này có nhiều đồng bào dân oan đã bị công an tỉnh Bắc Giang bắt giữ 1 ngày 1 đêm, bị đánh đập tàn nhẫn khi họ đưa đơn khiếu nại đến ban tiếp dân của chính quyền thành phố và tỉnh Bắc Giang cách đây chưa lâu. Bữa đó, trước khi thả khỏi trại giam thị xã, họ còn chỉ đạo 18 công an áp giải để thả thật xa 5 dân oan xuống sát chân dãy núi Yên Tử giáp ranh tỉnh Quảng Ninh, bỏ mặc họ giữa núi rừng mà tự tìm đường về nhà trong đói khát, rã rời thân thể. Trong đó, trường hợp nghiêm trọng nhất là bà Nguyễn Thị Thanh, một nông dân ở xã Đoan Bái, huyện Hiệp Hòa, đã bị mấy công an đi ra từ “phòng điều tra xét hỏi công an thành phố” nhưng mặc thường phục, đánh trọng thương đến mức làm rạn gò xương mặt phía trái, 2 mắt sưng húp không thể mở được ra và nhìn thấy như trước nữa. Hiện nay bà Thanh có biểu hiện liệt nửa người, liên tục bị sốt nóng cao độ, sức khỏe rất yếu... Qua khám nghiệm và chụp X quang tại bệnh viện bước đầu, bác sỹ kết luận phải phẫu thuật và điều trị lâu dài mới lành vết thương. Bà Thanh cùng các dân oan khác đã làm đơn tố cáo, nhưng nhà cầm quyền vờ vịt tiếp nhận đơn cốt chỉ để hoãn binh mà không chịu đem tên công an đang làm việc trong tỉnh đã gây tội ác ra trước ánh sáng công lý để trừng trị làm gương cho kẻ những kẻ ngu tin, ngu trung khác. Khi tôi cung cấp số điện thoại cho bà con để gọi đề nghị biên tập viên Đỗ Hiếu của đài Á châu Tự do RFA từ Bangkok, Thái Lan phỏng vấn xác minh sự việc, thì tất cả công an có trách nhiệm ở thành phố Bắc Giang hôm đó đã chối bay biến mọi hành vi tội lỗi của mình đã gây ra thương tích cho dân lành... Và gần đây, công an tỉnh và thị xã Bắc Giang còn ra sức xua đuổi không cho số đồng bào dân oan này được dự cuộc tiếp xúc cử tri của phó thủ tướng chính phủ CSVN Nguyễn Thiện Nhân khi ông ta từ Hà Nội về huyện Tân Yên gặp gỡ một số đại diện dân chúng, gọi là đề “vận động bầu cử, trình bày chương trình hành động nếu trúng cử” !!!

Cũng tại Hà Nội, **kỹ sư giao thông và tin học Trần Văn Huy** vừa đi làm đêm về đã thấy vợ mình đưa cho tấm thẻ cử tri do chính quyền đến tận nhà phân phát để thúc giục hãy sớm đi bầu cử sáng nay. Sau khi nhận được thẻ bầu cử như vậy, anh Huy, thành

viên của Phong trào đấu tranh dân chủ Việt Nam 8406, đã gọi điện thoại báo tin cho tôi biết là sẽ không tham gia bầu cử dân chủ giả hiệu, còn chính quyền, công an muốn làm gì thì cứ việc làm.

Qua điện đàm, tôi cũng được biết cả 2 **vợ chồng luật sư Nguyễn Văn Đài + Vũ Minh Khánh** đều tuyên bố không tham gia bầu cử dân chủ giả hiệu kỳ này, cho dù cho công an thành phố và tổ bầu cử phường liên tục gọi điện đến nhà thúc giục họ mau mau đi bỏ phiếu. Khi tôi gọi điện hỏi thăm để nắm tình hình chung hầu viết báo thì được người tù chính trị vừa ra khỏi trại giam Ba Sao, Nam Hà hôm 06-3-2011 đã cho biết cụ thể như vậy.

Nhà báo Dương Thị Xuân cũng cho biết: liên tiếp vào các đêm 19, 20 và nhất là hôm qua 21-5-2011, chị đã bị hàng chục công an Hà Nội, gồm cảnh sát khu vực phường An Dương, quận Tây Hồ, an ninh mật vụ thành phố xông thẳng vào nhà lúc 23 giờ hơn để kiểm tra, ngó nghiêng, sầm soi khắp chỗ, kể cả cúi xuống gầm giường, các xô xính, nhà bếp, sân vườn tại nơi cả gia đình mình đang ở nhờ, để thông báo buộc chị cùng cả nhà phải trở về phường Hàng Gai, quận Hoàn Kiếm tham gia bầu cử. Trước tình hình đó, chị đã thẳng thừng trả lời toán công an, mật vụ là sẽ không tham gia bầu cử ở đâu hết, vì nhà cửa của gia đình mình đã bị chính công an, chính quyền thành phố thẳng tay phá tan hoang năm 2008 rồi. Vì vậy chị cùng gia đình không thể bầu cho những kẻ đã ngang nhiên vi phạm luật pháp, vô cơ ra tay phá hoại nhà cửa của nhân dân một cách trắng trợn như thế được. Toán công an nhận lệnh của cấp trên đến nhà ép buộc gia đình chị đi bầu cử, nghe xong câu trả lời thẳng thắn với mình như vậy, thấy quá đỗi lý, tỏ ra xấu hổ miễn cưỡng, thất vọng chán chường, bỏ ra về không kèn không trống.

Đến tối hôm nay, bất ngờ tôi nhận được mấy cuộc điện thoại của nhà báo Dương Thị Xuân cho biết đang ở xóm Quyết Tiến, thôn La Dương, phường Dương Nội, thị xã Hà Đông. Chị gọi về báo tin cho hay : sáng nay 22-5-2011, có tới **300 cử tri của mấy xóm, thôn trong xã Dương Nội** (nay gọi là phường) kiên quyết phản đối tình trạng mất dân chủ của chính quyền đối với nhân dân nên không đi bầu cử, người đã nhận thẻ cử tri cũng như không nhận thẻ đều chung lòng tranh đấu như vậy. Họ còn tự sáng tác ra ca và dân gian đem in rồi photocopy ra rất nhiều tờ rải quanh phường để vận động người dân trong phường

không đến phòng phiếu. Nội dung tờ truyền đơn nguyên văn như sau :

*Nhìn tờ niêm yết thấy buồn rầu
Công bằng dân chủ chúng để đâu ?
Người tốt bầy ra bị gạch hết !
Mấy đứa mắt dậu lại được bầu.
Thằng Hà trộm chó chui qua hàng !
Thằng Chấn thần kinh lại được bầu !
Thằng Đông ma đen từ đâu tới ?
Thằng Thức chơi gái vẫn được bầu !
Hội đồng bây giờ tiền sắp đặt !
Bà con nhắc nhau chẳng nên bầu !
Dân bị cướp hết, quên dân chủ !
Nhìn cảnh bầu cử lại thấy sầu !!!*

(Ghi chú : Ai mà đọc trong hầy đem phổ biến cho bà con trong xóm, thôn, xã biết càng nhiều càng tốt, xin cảm ơn mọi người thật nhiều).

Nhân dân ở đây bức xúc, phẫn nộ vì đã bị chính quyền, công an cưỡng chế thu ruộng đất trái đạo lý và pháp luật. Mặc cho họ khiếu nại, gởi đơn từ tố cáo khắp nơi, nhưng không cấp chính quyền nào đoái hoài giải quyết. Tình trạng người dân chán chường bất mãn với chế độ ngày một tăng cao không hóa giải nổi, gây mất ổn định cuộc sống, an ninh nông thôn gay gắt. Nên khi ở địa phương này, đảng ủy, chính quyền có tổ chức cuộc tiếp xúc giữa các “ứng cử viên hội đồng nhân dân xã, quận...” với nhân dân thì bị người dân phản đối kịch liệt, vạch trần những hành vi gian dối của bộ máy chính quyền... Như khi “ứng viên” Triệu Tiến Thành, kẻ được chính quyền đưa lên tranh cử, đứng ra phát biểu cảm ơn bà con đã “tin nhiệm” giới thiệu ông ta ra ứng cử hội đồng nhân dân xã, nhân vật này chưa nói hết câu đã bị nông dân Trần Văn Đát đứng lên vạch mặt thẳng thừng : “*Đề nghị ông Chính kia nói lại cho đúng. Xin hỏi ông: ai giới thiệu ông để buộc dân chúng tôi đi bầu cho ông ? Dân chúng tôi, ai tín nhiệm để cử ông mà ông cứ tự xưng xưng nói như vậy? Dân chúng tôi có đưa ra 4 người đủ tài đức, xứng đáng đại diện quyền lợi cho tập thể dân làng xã chúng tôi, nhưng cần ông vào hùa, cầu kết với nhau gạch tên tất cả đi không hỏi ý kiến người dân ! Đã vậy lại còn thay thế 4 người xa lạ khác vào, mà tất cả bọn họ đều không đủ tư cách lên danh sách và bắt chúng tôi phải bỏ phiếu cho họ là sao ? Ông hãy hỏi xem dân ở đây ai bầu cho ông, ai giới thiệu ông ra ứng cử để đại diện cho chúng tôi ???...*” Thế là rất nhiều người dân khác đang dự hội nghị nhao nhao đứng lên hỗ trợ phản đối theo ông Đát. Sự kiện chấn động này gây huyền não, âm ỷ, nhốn nháo cả hội trường, khiến cuộc tiếp xúc cử tri thành bán loạn, gây bối rối cho chính quyền, còn về phía người dân thì thật

hà hề vì có dịp vạch mặt được những kẻ lợi dụng chức quyền mà làm bậy bạ, hà hiếp những nông dân thấp cổ bé họng !!!

Trước tình thế bất ngờ đó, ban tổ chức của đảng ủy, chính quyền xã vội vàng can thiệp, không cho người dân phát biểu nữa, họ còn vội vã độc đoán thông qua danh sách ứng viên hội đồng phường-xã để lừa người dân đi bầu cho chúng. Sự kiện nghiêm trọng này đã được báo **Người Cao Tuổi số 907 ra ngày 18-5-2011** đăng lại, do tác giả Trần Lê Dân viết khá rõ ràng trong phóng sự điều tra theo thư danh sách ứng viên : **“Đề nghị loại bỏ ngay 4 đại biểu không do dân bầu !!!”**...

Trước đó, một bài báo khác cũng được đăng trên tờ **Người Cao Tuổi số 905 ra ngày 13-5-2011** của tác giả Nguyễn Đỗ Kim vạch trần sai phạm của chính quyền địa phương trước công luận, bài báo có tựa đề **“Ủy ban bầu cử phường Dương Nội, Tp Hà Nội vi phạm nghiêm trọng luật bầu cử !!!”** Thế nhưng tất cả đều rơi vào im lặng, không một hồi âm gì dù nhỏ nhất, và cỗ máy của nhà nước độc tài cấp phường, quận ở đây vẫn chạy tới đều đều, trơn tru, coi sự phản đối của dân chúng như không hề gây trắc trở.

Cũng cần nói rõ thêm: địa bàn này chính là nơi đang xảy ra khiếu kiện gay gắt suốt mấy năm qua, do chính quyền tỉnh Hà Tây cũ tiến hành ra lệnh cưỡng chiếm đất ruộng, mồ mã của nông dân đã sống nhiều đời ở đây để giao cho 2 công ty trách nhiệm hữu hạn ngành kinh doanh du lịch, thương mại xây dựng khu đô thị mới mang tên Lê Trọng Tấn-Dương Nội. Nhưng trong quá trình cưỡng chiếm ruộng đất của dân từ năm 2009 đến nay để xây khu chung cư cao tầng, đã có rất nhiều biểu hiện tiêu cực như lợi dụng chức quyền, hiếp đáp dân lành, mất tính dân chủ, không tôn trọng lợi ích của dân... Cho đến nay vẫn là tình trạng nông dân các thôn xã không được bàn bạc công khai, dân chủ, thỏa thuận hợp tình hợp lý, phù hợp cơ chế kinh tế thị trường tự do và theo đúng quy định của pháp luật. Đặc biệt các hộ dân vẫn chưa được nhận tiền đền bù thỏa đáng để ổn định sản xuất và cuộc sống. Hiện nay thành phố Hà Nội tuy là cơ quan chủ quản cao nhất nhưng cũng vẫn để tình trạng như vậy. Họ có tiếp nhận đơn thư của dân chiếu lệ qua loa, mặc cho dân làng thường xuyên, liên tục tụ tập khiếu kiện đông người ở tận trung tâm thủ đô. Riêng **cá nhân ông Trần Văn Đát** là người rất tích cực đấu tranh cho quyền lợi của mình và tập thể nhân dân thì gặp bao

khó khăn nguy hiểm. Ông từng bị tông xe máy đến gãy xương sườn phải nhập viện chữa trị, bị đàn áp, bị rình rập đánh đập rất trắng trợn nhiều lần. Có lần ông bị cán bộ tổng vào trụ sở ủy ban xã rồi đóng cửa lại, bê tay ra đằng sau, hành hung xỉ vả, xúc phạm danh dự. Cho đến nay, ông Đát rất lo sợ tính mạng của bản thân mình sẽ tiếp tục bị uy hiếp, bị đe dọa, không thể lường được hậu quả ra sao. Đặc biệt nghiêm trọng nhất là sau khi bài báo nêu sự đấu tranh của ông Đát trong hội nghị tiếp xúc cử tri được ấn hành công khai rộng rãi; và trong bài báo trên còn nói rõ ông đã khẳng khái tuyên bố sẽ lên tận Mặt trận Tổ quốc Việt Nam trung ương để trả lại thẻ cử tri, sẽ tố cáo những sai trái của ủy ban bầu cử và chính quyền địa phương. Cũng từ đó ông Đát liên tục bị CA các cấp đến khủng bố đe dọa đến mức gia đình ông quá lo sợ phải đưa ông đi khỏi nhà trong các ngày cận kề cuộc bầu cử. (Điện thoại cá nhân của ông là 0948-850-310).

Nông dân ở đây rất phẫn nộ, bất bình về cuộc bầu cử ngày 22-5-2011 và đều mong được lên tiếng với công luận, như **cụ bà Nguyễn Thị Hào 76 tuổi**, có chồng là liệt sỹ, ông Nguyễn Văn Huynh 56 tuổi. Tuy là đảng viên đảng CS, bà vẫn kiên quyết đấu tranh đến cùng, không giao ruộng, không đi bầu cử ngày hôm nay v.v... Tôi gọi điện hỏi thăm bà Hào tới 3-4 lần để mong có được những thông tin về các sự kiện đã diễn ra tại xóm làng, bà rất nhiệt tình trả lời tất các câu hỏi. Cuối cuộc trò chuyện, tôi hỏi bà có sẵn lòng trả lời phỏng vấn các đài phát thanh hải ngoại, quốc tế như BBC, RFA, VOA, RFI, VSR... về những sự thật xung quanh cuộc đấu tranh chống chiếm ruộng đất bất công của dân, về sự quay lưng lại với cuộc bầu cử và cả những nỗi niềm lo lắng khôn nguôi đang xáo trộn gây bất ổn xóm làng nơi đây không, bà vui vẻ nhận lời tôi, không ngại ngùng gì. Điều đáng buồn nữa là những bà con nông dân rất hiền lành, chất phác phản đối gay gắt đợt bầu cử này đều đang sinh sống tại một địa phương rất gần trung tâm thủ đô, nơi đầu não chính trị, văn hóa, xã hội, kinh tế của cả nước, vậy mà chưa hề được quan tâm xem xét, giải quyết thấu tình đạt lý đúng pháp luật của chính nhà nước mang danh “pháp quyền XHCN, do dân, vì dân, của dân” là sao ? Thế nên tình trạng cảm cảnh này lại càng gây nổi nức nhối, chua xót cho tất cả những ai có lương tri ! Cũng chính vì thế, đông đảo nhân dân thuộc phường xã này đã đồng lòng nhất tề kiên trì cuộc đấu tranh chống bọn

quan tham ô lạm, áp bức bất công, bọn cường hào ác bá thời mới ngày nay bằng cách đồng loạt tẩy chay bầu cử dân chủ giả hiệu là vậy !!!

Với bản tính chân thực thật thà, bà Hào cũng thật lòng cho tôi biết thêm: cả sáng 22-5, mấy địa điểm bỏ phiếu vắng hoe vắng hoắt không một bóng người dân ở nào trong xóm thôn lai vãng đến cả, chỉ thấy loáng thoáng mấy cán bộ, công an đi lại vật vờ; họ hết nhìn nhau rồi lại mở nhạc, bật tivi ra coi cho đỡ buồn trông, tẻ nhạt, vô duyên. Đến xế trưa, do được báo cáo lên, cấp trên bèn chỉ đạo đám cán bộ của tổ bầu cử ở đây chia nhau ra đi ra các ngã đường, tiến vào từng nhà trong xóm để mời các cử tri hãy bỏ phiếu. Số cán bộ này vừa an ủi, vừa đe dọa : “Thôi thì bà con ta cứ tham gia bỏ phiếu bình thường đi, vì đây là quyền lợi dân chủ của mình; còn chuyện khiếu kiện đất đai, đền bù ra sao thì sẽ được nhà nước xem lại giải quyết, đầu vào đó. Nếu bà con không bầu là không chấp hành đúng pháp luật của nhà nước, chủ trương chính trị của đảng, là vi phạm, là rắc rối thêm đó, không tốt đâu!” Tiếp đó, bà Hào nghẹn ngào cho tôi hay : “Trước sự vỗ về phũ phàng và cũng là răn đe như vậy của số cán bộ tổ bầu cử, một số dân đã xiêu lòng phản bội lại ông Đát, phản bội cuộc họp của tất cả bà con, nên đã nhận phiếu bầu rồi bỏ vào thùng di động tại nhà. Không khí cả xóm làng chìm trong yên tĩnh bất thường, bao trùm sự nặng nề, lo sợ ! Hiện nay riêng xóm này, trong tay tôi đang có ít nhất 70 thẻ cử tri chưa đi bầu, các xóm khác chắc cũng vậy, có khi còn nhiều hơn chú à. Nếu chú muốn thống kê chính xác có đến 300 cử tri không đi bầu thì tôi hẹn lại nửa gọi lại, còn bây giờ tôi đi mấy nhà, mấy xóm khác để nắm tình hình nhé”.

Nói chuyện lấy tư liệu với bà Hào xong, tôi bấm máy gọi cho đài Á châu Tự do, văn phòng bên Thái Lan nhưng không gặp được ai; tôi quay sang gọi chị Bảo Khánh phụ trách đài Vietnam Sydney Radio bên Úc Châu nhưng cũng phải đến lần thứ 3 mới thấy nhắc máy. Qua trao đổi nhanh với chị Bảo Khánh, tôi thấy chị vui lắm và hẹn lát nữa sẽ gọi về phỏng vấn bà Hào sự tình. Chị cũng cho hay đã biết số điện thoại của bà Hào do chị Xuân trước đó đã gọi sang thông báo rồi, nên tôi không cần nói gì thêm nữa... Khi đang sửa chữa lại lần cuối bài báo này thì tôi lại nhận được điện thoại của chị Xuân báo tin cho hay : tối nay 23-5-2011 có một sỹ quan sở công an Hà Nội trên thành phố gọi điện cho chồng chị phàn nàn: “Khổ quá! Anh có biết chị Xuân giờ này ở

đâu không ? Thành phố đang đau đầu, nhức óc, lúng túng, chưa biết cách giải quyết bao nhiêu vụ rắc rối xung quanh cuộc bầu cử hôm qua, vậy mà chị ấy còn xông vào xới tung tóe cái vụ rắc rối quan trọng, to lớn ở phường Dương Nội tại Hà Đông lên công khai nữa. Anh hãy gọi chị ấy đang ở đâu thì về nhà ngay đi cho chúng tôi được nhờ nhé. Còn nếu mà cố tình nữa là không xong với công an, chính quyền đâu ná !!!”

Cũng tại Hà Nội, chiều nay **chị Vũ Thúy Hà là vợ bác sỹ Phạm Hồng Sơn** gọi điện báo cho tôi biết là cả 2 vợ chồng chị cũng đều không tham gia diễn trò dân chủ rơm do đảng nhà nước CSVN tổ chức cốt để lèo bịp công luận. Chị Hà còn chia sẻ công khai là, rất mong ước đồng bào nhân dân cả nước hãy tham gia tẩy chay đợt bầu cử kỳ này sao cho thật hùng hậu hơn trước mới đủ gây áp lực lên nhà cầm quyền độc tài đảng trị để họ tôn trọng những nguyện vọng, khát khao của đại đa số nhân dân trong xã hội hiện nay mà chấm dứt đường lối nắm quyền độc đoán chuyên chế, khai thông con đường dân chủ hóa toàn diện đời sống xã hội đất nước, sao cho sớm có chế độ chính trị văn minh tiến bộ. Cuối cuộc điện thoại, chị cho biết rõ thêm: đây cũng là lần thứ 2 liên tiếp, tính từ cuộc tẩy chay bầu cử dân chủ giả hiệu vào năm 2007, mình đã kiên quyết không tham gia màn kịch bầu cử hoàn toàn mang tính hình thức diễn cho có hình thức với chế độ độc tài toàn trị.

Kỹ sư Nguyễn Trung Linh, trí thức tranh đấu dân chủ hiện đang sống ở phố Lạc Trung, quận Hai Bà Trưng, Hà Nội, tuy miễn cưỡng phải đi bầu cử cho xong chuyện, vì anh đã bị công an Hà Nội mấy ngày trước gọi điện rồi đến nhà gập gối liên tục để thúc ép, nhưng sáng nay khi phải cầm lá phiếu trong tay, anh đã gạch chéo tất cả, không bầu chọn bất cứ ai trong danh sách ứng cử do đảng CSVN và nhà nước đưa ra ...

Cũng với hành động đấu tranh như vậy, **cựu tù nhân chính trị, cựu sĩ quan quân đội quốc gia VN** thời cựu hoàng Bảo Đại, người từng bị tù 12 năm trong các trại giam khét tiếng của CSVN tại miền Bắc thời kỳ sau năm 1954 – **Ông Lê Gia Khánh**, 78 tuổi, hiện ở tại số 49 ngõ Chùa Liên Phái, quận Hai Bà Trưng, Hà Nội, bạn tù với cựu đại úy Kiều Duy Vĩnh – tuy phải miễn cưỡng có mặt tham gia bầu cử khá sớm, nhưng ông đã “tương kế tựu kế” bằng cách gạch bỏ đi tất cả các tên tuổi trong danh sách ứng cử viên, vì ông cũng cho đây chỉ là màn lừa bịp dư luận mà thôi.

Anh Hoàng Trung Kiên, cựu quân nhân, con gia đình liệt sỹ có anh ruột và cha hy sinh trong chiến đấu, hiện sống ở tỉnh Ninh Bình, cũng kiên quyết phản đối không đi bầu cử như bài viết đã công bố trên mạng mấy hôm trước; cho đến giờ này chính quyền CS địa phương chưa dám trao thẻ cử tri cho anh. Mặt khác, 2 hôm trước đây, ủy ban kiểm tra tỉnh ủy Ninh Bình còn gửi công văn yêu cầu cơ quan chức năng ở thị xã Ninh Bình và địa phương nơi anh cư trú, nên xem xét đơn từ của công dân này theo công văn số 22 mà họ gửi về, vì anh phản đối các ứng viên không đủ tiêu chuẩn, tư cách đạo đức theo quy định của luật pháp mà vẫn được chính quyền đưa vào danh sách tranh cử. Biên tập viên website của Quốc hội CSVN từ thủ đô Hà Nội phải gọi điện thoại về để thăm hỏi tình hình, an ủi anh Kiên, hứa sẽ xem xét giúp đỡ theo đúng luật pháp. Tổng biên tập báo Ninh Bình - cơ quan ngôn luận của đảng bộ CSVN tỉnh Ninh Bình- đã gửi thư mời anh Kiên đến trao đổi để trả lời bản kiến nghị anh có gửi họ.

Từ tỉnh Hà Tây cũ, **chị Nguyễn Thị Huyền Trang, hiện là vợ tù nhân chính trị Phạm Văn Trội**, cho tôi biết cũng không đi bầu cử dân chủ giả hiệu hôm nay. Chị còn cho hay qua điện thoại là: nếu công an, chính quyền địa phương có đến tận nhà ép buộc mình thì gạt gậy phải đến thùng phiếu thì chị sẽ ra tay gạch bỏ hết, không để một ai “sống sót” !!!

Tại ngoại vi Sài Gòn, qua điện thoại trao đổi được, **mục sư Thân Văn Trường** cho tôi hay: tuy ông có đi bầu cử nhưng công an đã đặt chốt canh gác từ sáng sớm rất đông trước nhà để khủng bố. Khi mục sư này đến phòng bỏ phiếu thì 2-3 mật vụ an ninh CS theo kèm đằng sau rất chặt chẽ, mặt mũi bặm trợn, hùng hổ đe dọa. Mục sư công khai cho tôi biết là khi đọc qua danh sách ứng cử viên, hễ cứ thấy ai là đảng viên thì ông thẳng tay gạch bỏ không bầu cho người đó, dù là các vua chúa, quan lại đầu triều của CSVN như Nguyễn Phú Trọng, Trương Tấn Sang, Nguyễn Sinh Hùng, Nguyễn Tấn Dũng v.v... Trong khi đó ông kiên quyết “chọn bầu” cho ai là trí thức mà không phải là đảng viên CS... Sở dĩ làm như vậy, theo ông giải thích, là do đã viết rất nhiều bài đòi tổng bí thư CSVN Nông Đức Mạnh hãy can đảm tuyên bố giải tán toàn bộ đảng CSVN càng nhanh, càng sớm trên toàn quốc để đem lại cho nhân dân VN hạnh phúc, dân chủ, tự do, nhân quyền đầy đủ thật sự, nhưng việc này vẫn chưa được

thực hiện. Lúc tôi gần hoàn thành bài báo này thì Ms Trường gọi điện báo tin cho biết thêm tin tức như sau :

Tại Hội thánh Chuồng Bò, trước do Ms Dương Kim Khải quản nhiệm, nay **mục sư Nguyễn Mạnh Hùng** kế vị, thì cả nhà vị mục sư này gồm 2 vợ chồng, 2 người con đều không nhận thẻ cử tri, kiên quyết từ khước tham gia bầu cử giả dối. Cũng như, Cháp sự đạo Tin Lành Bùi Thị Thành cũng không nhận thẻ cử tri, kiên quyết tẩy chay bầu cử kỳ này. Lý do bà đưa ra là không thể bầu cho những kẻ “nhân danh chính quyền, nhà nước cách mạng, nhân danh bảo vệ pháp luật XHCN” nhưng suốt ngày chỉ lo đàn áp, khủng bố dân lành, o ép các kiểu, cưỡng đoạt tùy tiện nhà đất, ruộng rẫy của dân, ngáng trở người lương thiện thực hiện quyền tự do tôn giáo, tín ngưỡng như nhiều dân oan trong nước và như chính bản thân của mình được...

Ms Trường còn cho tôi biết thêm là vừa nhận được tin nhắn từ bạn bè chiến hữu của mình báo qua điện thoại, là có tới hàng trăm hộ dân của xã Nghĩa Hưng, huyện Quốc Oai, thuộc tỉnh Hà Tây cũ (nay là Hà Nội) đã kiên quyết tẩy chay không nhận thẻ, không đi bầu cử khóa này. Bởi họ nói : *“Nhà nước, quốc hội, chính quyền khóa 12 vừa rồi đã cưỡng đoạt ruộng đất của nông dân ở đây rất tệ hại. Khi dân chúng tôi khiếu nại, tố cáo đòi công lý, công bằng theo luật pháp thì chính quyền cấp trên cũng như nhà nước trung ương không hề đoái hoài giải quyết đơn từ trong nhiều năm qua”...*

Khi tôi gần viết xong bản tin này thì được **cựu Phạm Thị Thu 86 tuổi** – dân oan có quê gốc ở tỉnh Tuyên Quang và Ninh Bình – đã gọi điện cho biết: đêm qua 21-5-2011, tất cả 11 dân oan các tỉnh đang ngủ tạm tại vườn hoa Mai Xuân Thưởng đã bị công an hốt lên xe đưa về giam giữ tại trại xã hội Đồng Dầu, huyện Đông Anh, Hà Nội. Không phải để làm “sạch sẽ phố phường” trong dịp bầu cử này, mà thực chất vì công an lo sợ các dân oan này là nhân chứng sống sẽ đi khắp phố phường để tố cáo bản chất dân chủ giả hiệu của nhà nước, vì chính họ là nạn nhân bị tước đoạt nhà đất, ruộng vườn, bị cầm tù oan trái... không hề được giải quyết, phải lang thang khiếu kiện, đòi công lý trong hàng chục năm giữa thủ đô !!!

Cựu bà Thu còn cho tôi biết chuyện khô hài hơn nữa là sáng nay, công an và cán bộ trại tạm giữ Đồng Dầu này đã mang thùng phiếu đến từng buồng giam, tha thiết mời số bà con đang bị giam giữ ở đây ra thực hiện

quyền lợi công dân trong không khí “hồ hởi, phấn khởi, sáng suốt, dân chủ, lựa chọn những người có tài, có đức vào Cuộc hội và hội đồng nhân dân các cấp” do đảng CSVN lãnh đạo, thì cả 11 người đều lên tiếng la ó phản đối tấy chay, không chịu thực hiện “quyền lợi bầu cử” làm các cán bộ lúng túng bối rối, xấu hổ đỏ mặt và phản ứng rất yếu ớt... Đặc biệt, riêng sau đó chỉ mỗi mình cụ bà “Thu già”, vì cảm thương số cán bộ nhà nước đã cất công lặn lội vào tận trại giam mời dân oan thực hiện quyền lợi công dân “cao quý, thiêng liêng” chẳng lẽ ra về tay trắng, nên đã đành nhận thẻ cử tri để xuống tay bầu cho “2 anh ở trung ương”, số còn lại cụ bà gạch bỏ hết không thương tiếc. Qua trao đổi, cụ cho rằng vì chẳng biết về họ thế nào mà cụ cũng không hề chọn họ đại diện cho quyền lợi của cụ.

Tôi trực tiếp và có cả nhờ anh Lê Thanh Tùng gửi mail cũng như gọi điện vào Cổ đô Huế, nơi có các linh mục tranh đấu nổi tiếng đang sinh sống để biết thêm tình hình, nhưng vì đêm quá khuya nên không thể liên lạc được với ai. Nhưng cho dù thế nào, tôi vẫn tin chắc chắn rằng các linh mục trong Nhóm cổ Tổng giám mục Nguyễn Kim Điền bao giờ cũng là những chiến sỹ can trường, kiên cường trong sự nghiệp đấu tranh chống thể chế độc tài toàn trị rất tiêu biểu, rất xuất sắc. Nhất là trong các kỳ tấy chay cuộc bầu cử gian trá, giả hiệu kiểu này thì những tên tuổi như các **Lm Chân Tín, Nguyễn Văn Lý, Phan Văn Lợi, Nguyễn Hữu Giải** bao giờ cũng đi đầu và là những ngọn hải đăng soi sáng đêm đen giữa đại dương !!!

Từ trước đến nay, dư luận nhân dân trong nước chỉ được biết đến các màn trình diễn ứng cử bầu cử, vận động tuyên truyền rầm rộ, vô cùng tốn kém tiền bạc của nhân dân và đất nước nhưng vô hồn vô nghĩa như hàng mấy tháng nay, khiến ai ai cũng bị đập vào đến nhức mắt nhức tai, hết sức tổn hại sức khỏe. Nhưng với bối cảnh hiện nay, chúng ta lại được biết thêm bên cạnh đó đã có một bức tranh hoàn toàn khác biệt và tương phản, tuy tưởng là khá nhỏ nhưng đã làm nhà cầm quyền độc tài CSVN lo lắng, hoảng sợ. Đó là cuộc tấy chay bầu cử công khai hay âm thầm phản kháng của nhiều tầng lớp nhân dân cả nước trong ngày hôm nay với nhiều hình thức phong phú, đa dạng nhưng lại rất có hồn, có sức sống. Điều đó cũng báo hiệu sẽ có cuộc đồng khởi, trở dậy của hàng chục triệu người dân thuộc các tầng lớp trong xã hội bị áp bức, đè nén trong

bao năm qua. Nhất định họ sẽ đứng lên đòi quyền sống, đòi nhân phẩm danh dự, đòi quyền làm chủ, đòi các quyền con người căn bản mà phần lớn nhân loại trên hành tinh trong thời đại ngày nay đã, đang tranh đấu và được thụ hưởng !!!

Viết xong lúc 23g55' ngày 22-23/5/2011

**Nhà báo tự do Ng. Khắc Toàn
Hiện ở tại số 11, Ngõ Tràng
Tiền, quận Hoàn Kiếm, Hà Nội
Điện thoại : 0125-272-4352**

chính, xác lập tính hợp pháp cho một quốc hội bất hợp pháp. Tôi và các cháu Huỳnh Thục Vy, Huỳnh Trọng Hiếu không đi bầu là một cách hành xử quyền hạn của một cử tri, một công dân VN đối với những vấn đề hệ trọng của đất nước. Không đi bầu cũng là một cách mà tôi và các cháu thể hiện “nghĩa vụ” tinh thần của mình với tư cách một công dân.

Đến 13g30 chiều ngày 22-5 ông

Kể chuyện Ngày bầu cử 22-05-2011 **.....Huỳnh Ngọc Tuấn 25-05-2011.....**

Đề chuẩn bị cho ngày “bầu cử” 22-5-2011, VC đã có những kế hoạch chi tiết để đối phó với khả năng sẽ có một cuộc tấy chay rộng khắp của cử tri cả nước, nhất là những nhà dân chủ. Tôi và các cháu Thục Vy và Trọng Hiếu là một trong rất nhiều đối tượng của nhà cầm quyền.

Ngày 16-5-2011 An ninh tỉnh Quảng Nam đã phái ông Trần Kim Cầu đến nhà tôi để thông báo về ngày bầu cử “Quốc hội” và cho tôi biết là đơn vị mà tôi phải đi bầu là khối phố Bàn Thạch phường Hòa Hương. Ông Trần Kim Cầu là khối phố trưởng cũng là ứng cử viên Hội đồng nhân dân phường Hòa Hương kiêm thành viên tổ bầu cử.

Ngày 18-5-2011 ông TKC giao thẻ cử tri cho tôi và những người trong gia đình. 18g chiều ngày 21-5 ông gọi điện đến nhà tôi để “nhắc nhở” là ngày mai nên đi bầu sớm “cho mát”.

8g30 sáng ngày 22-5-2011 ông TKC gọi điện cho tôi yêu cầu tôi đi bầu cử. Tôi trả lời cho ông rõ lập trường của tôi là không đi và giải thích thêm lý do tôi không đi. Tôi nói với ông:

- Đây là một cuộc bầu cử không đúng với tinh thần Dân chủ. Một cuộc bầu cử độc diễn của Đảng CS. Tôi và người dân có đi bầu hay không cũng không thay đổi kết quả của cuộc bầu cử. Chẳng qua Đảng CS dùng người dân chúng tôi để tuyên truyền cho họ, xác lập tính chính danh cho một việc làm bất

TKC lại gọi điện đến nhà tôi một lần nữa hỏi thúc tôi đi bầu cử. Tôi trả lời với ông như lần trước nhưng ngắn gọn hơn rồi cắt máy.

CSVN vẫn ba hoa với nhân dân VN và cộng đồng Quốc tế, là bầu cử tại VN là “quyền” được Hiến pháp và Luật pháp minh định, mà đã là “quyền” thì người có quyền đó được quyết định lựa chọn đi bầu hay không đi bầu. Vậy mà họ vẫn dùng đến những thủ đoạn để người dân phải thực hiện cái “quyền” đó bằng cách gây áp lực – khủng bố tinh thần như cho công an và quân đội đến nhà để “nhắc nhở”.

- Lúc 9g30 ngày 22-5, một người là Nguyễn Anh Quốc, trưởng CA xã Tam Phú, một người nữa tôi không biết tên là xã đội trưởng Tam Phú đến để “nhắc nhở” gia đình tôi đi bầu và nếu có ai là khách vắng lai đến nhà thì cũng phải đi bầu.

“Nhắc nhở” người dân đi bầu mà phải dùng đến công an và quân đội thì thật là quá “chu đáo”, cho thấy người dân VN sống trong chế độ XHCN, một chế độ “dân chủ triệu lần hơn các nước phương tây dân chủ”, đã hành xử “quyền” bầu cử của mình dưới sự kiểm soát của chính quyền, dưới chiếc còng và họng súng của CA và quân đội VN.

- 15g chiều ngày 22-5, bà Liên người phụ trách công tác phụ nữ và cho vay tiền dành cho sinh viên của phường Hòa Hương, gọi điện đến nhà tôi thúc giục tôi và các cháu đi bầu và được cô em gái của tôi trả lời dứt khoát là không đi bầu. Gia

một “quỹ gen” rất quý nên mới sinh được những người tài như Nghệ sĩ Piano Đặng Thái Sơn, như GS Toán học Ngô Bảo Châu, như Phó thủ tướng Đức người Việt Philipp Rösler... Tiếc rằng khi “nhận vội” những vinh quang ấy về cho mình, ta đã không hề băn khoăn tự hỏi nếu những hạt giống ấy không được nước ngoài vun xới, cứ ở trong nước thì Đặng Thái Sơn liệu có thoát khỏi cái lí lịch “xấu” của người cha Nhân văn Đặng Đình Hưng, Ngô Bảo Châu liệu có được yên thân như Lê Bá Khánh Trình, vì ông Châu sớm muộn gì cũng bị quy là một kẻ “ngớ ngẩn, tiếp tay cho diễn biến hòa bình”? Khi tiếp nhận những thành tựu ấy, bên cạnh niềm vui, nhà nước phải biết giật mình mà xem lại chính sách của mình đối với những “nguyên khí quốc gia”, có vàng trong nhà mà không biết dùng, người Việt thông minh tài giỏi thế mà sao nền giáo dục bây giờ cứ nát như tương, chẳng có tác phẩm văn học hay điện ảnh nào xứng tầm thời đại?

Trước khi du nhập trào lưu Cộng sản, dân còn nằm trong quỹ đạo Thực dân và Phong kiến, cha ông ta vẫn để lại được cho đất nước một “thế hệ vàng”. Nhưng Cách mạng đã tận dụng và bồi đắp thế nào mà gạt hái được một thế hệ “mất gốc hoàn toàn, vong bản tuyệt đối”? Nếu chưa thấy rõ điều đáng xấu hổ ấy thì ít nhất cũng phải dừng ngay sự bắt bớ, xử tệ với những tiếng nói phản biện trong lĩnh vực bảo vệ đất nước, chống nội xâm tham nhũng, sửa đổi cách cai trị đang mất lòng dân... Chưa nói đến chuyện phân định ai đúng ai sai, ít nhất cũng phải nhận ra cơn “địa chấn xã hội” đang rung chuyển, thấy xã hội đang rất cần “**những phút tĩnh tâm**” để cùng nhau rà soát lại cung cách điều hành và dẫn dắt xã hội, vai trò của bất cứ Đảng nào cũng không là gì trước sự tồn vong thịnh suy của đất nước. Còn nếu cứ khăng khăng nhắm mắt lao dốc theo khẩu hiệu “*Cách mạng không ngừng*” của Lênin thì thưa ông Trương Tấn Sang, bốn chữ Xã hội chủ nghĩa thành “xuống hố cả nút” là điều chắc chắn.

Ta thường nêu cao đặc điểm Văn hóa phương Đông, nên xin thưa Văn hóa phương Đông đặc biệt coi trọng điều liêm sỉ, biết điều sỉ nhục. Dân tộc Nhật Bản, sau Đại chiến 2 biết nỗi nhục của kẻ bại cuộc Phát xít bại trận mà “phấn chí” bảo nhau tu tỉnh rồi vọt lên thành cường quốc kinh tế thứ nhì đáng nể trọng. Trung Quốc có câu “*Bang hữu đạo, bản thả tiện yên, sỉ dã. Bang vô đạo, phú thả quý yên, sỉ dã*”, nghĩa là **khí nước có đạo lý**

thì kẻ nào chịu nghèo và chịu hèn phải lấy làm sỉ, nhưng khi nước vô đạo thì những kẻ đã giàu lại sang chính là kẻ đáng sỉ nhục vậy (cái bày Sâu mà ông đề cập nhất định không biết điều sỉ nhục này dù vẫn luôn mồm viện dẫn Văn hóa phương Đông!).

Một hôm trên tivi, trong lời tâm sự với thầy giáo cũ của mình, nhà Toán học Ngô Bảo Châu nói một lời chí lý: “**Muốn thành người tử tế, hữu ích trước hết phải là người biết xấu hổ!**” Tiêu chuẩn phân định thật đơn giản, rành mạch như toán học. Chỉ dạy tự hào mà không dạy xấu hổ thì con người bị lệch, muốn bay lên mà không xác định được mình đang ở đâu. Khi vận động tranh cử, ông chỉ cần khẳng định “tôi là người biết xấu hổ” là dân tin được một nửa rồi.

Một số Bloggers đã có sáng kiến truy tìm xem điều gì là điển hình cho nỗi QUỐC NHỤC? Các anh em ấy đã tìm thấy cội nguồn sức mạnh của một dân tộc là ở sự biết nhục, biết xấu hổ, trong đó có những ý kiến rằng nỗi Quốc nhục thì có nhiều, nhưng phải tìm ra “nỗi nhục Mẹ” sinh ra các “nỗi nhục Con”, hoặc gợi ý “nỗi nhục lớn nhất là không biết nhục”..., nhưng cuộc trưng cầu ý kiến không thấy kết thúc, vì xúm nhau vào tìm “Quốc hoa” thì được, tìm Quốc nhục là phạm húy chẳng? Để cho “cả một bày Sâu” lũng đoạn xã hội, làm nhục đất nước mà những người tử tế, thậm chí có học mà đành khoanh tay thờ dài thì đây là Quốc nhục hay là Quốc vinh?

Lại xin trở về với ấn tượng “*một bày Sâu*”. Ai cũng biết câu “*Con sâu làm rầu nồi canh*”, nhưng với tôi câu ấy gợi một lần trải nghiệm khó quên. Một lần vợ tôi bận việc, tôi xung phong nấu cơm. Tôi chuẩn bị giã cua, gọt mướp, nhặt rau đay tinh tươm. Bữa cơm dọn ra, tôi thầm nghĩ thế nào cũng được vợ khen. Chẳng ngờ khi mở vung nồi canh thì thấy một chú sâu xanh lét chết, còn bám chặt vào mặt dưới chiếc vung nồi canh. Tôi chỉ còn biết xin lỗi vợ về sự bất cẩn. Cũng chẳng cần biết con sâu có “can dự” trực tiếp vào nồi canh bên dưới không, nhưng chúng tôi đành đổ phắt cả nồi canh cua đi, ngồi ăn cơm trộn nước mắm, sau này mỗi lần bắt giắc nhớ lại vẫn ghê cả người. Bây giờ tưởng tượng có một bày sâu đang sống ngoay ngoáy, con cựa trong nồi, con bò quanh bát thì cơm ngon canh ngọt gì mà nuốt cho được? Tôi tin rằng những người có tâm hồn nhạy cảm, cả một đời sống trong sạch, thiết tha yêu đất nước quê hương, trước những cảnh ghê tởm hiện nay trong xã hội cũng có

cảm giác rùng mình như tôi trong bữa cơm có sâu ấy. Nhiều người tâm đắc với bài thơ “**Tổ quốc rùng mình trong cơn nhậu nhẹt**” của nhà thơ Bùi Minh Quốc là vì vậy.

Chúng tôi tin là ông có quyết tâm trừ Sâu, nhưng “*mưu sự tại nhân, thành sự tại Thiên... tử*” phải không thưa ông? Thiên tử (con Trời) là Vua, bây giờ là Vua tập thể, trong tập thể Vua ấy có những ai thuộc họ nhà Sâu?

Sâu bọ đã nảy sinh từ lâu, trước ông đã nhiều người đã muốn diệt trừ chúng mà chịu bó tay. Hãy ví dụ Thủ tướng Phạm Văn Đồng, ông có thể còn điều này điều kia đáng trách, nhưng ai cũng biết ông không hề dính vào bọn “Sâu”, không cho con sang Mỹ, không có đô la gửi Thụy Sĩ, không đưa con vào ngôi vị cao..., nghĩa là ông rất có tư cách để khai chiến với lũ Sâu mà còn bất lực than thở: Sâu từ vai trở xuống thì may còn trị được, chứ Sâu từ vai trở lên đỉnh đầu thì đành xin hàng!

Có vị Bộ trưởng bị đem kiểm điểm đã thú thật: Tôi có lỗi, nhưng đồng chí khác có lên thay thì cũng thế thôi. Cái “*cơ chế của ta*” nó thế.

Phó thủ tướng người xứ Nghệ thì nói huých toẹt cho dễ hiểu: Cứ “chặt chém” (chém sâu) thẳng tay thì bầu cũng không kịp (tức là người số tử tế bỏ sung vào không thể nhiều bằng số Sâu sinh ra), thế thì Quốc hội kỳ này có bầu được toàn những “người đủ tài đủ đức”, thì chiếu theo nhận định của ông Sinh Hùng, số “tài đức” ấy cũng chỉ làm cho đội ngũ của “bày sâu” được đông đảo thêm mà thôi.

Chấp nhận như vậy thì trừng trị cũng vô ích thật, “*tốc độ tăng trưởng*” của bày sâu bao giờ cũng cao hơn cùng kỳ khóa trước! Để củng cố thêm cho nhận định sắc như dao của ông Sinh Hùng, Bộ Chính trị cũng nói thẳng là trong vụ thất thoát 84.000 tỷ đồng của Vinashin chưa thấy có ai đáng phải kỷ luật cả. Thế là rất rõ, xin quán triệt.

Cứ với “*tốc độ tăng trưởng*” của bày Sâu như vậy thì chẳng mấy chốc mỗi lo ngại “*như vậy mai kia, người ta nói là cả một bày sâu, tất cả là sâu hết*” e dễ thành hiện thực lắm. Và khi ấy điều lo lắng tiếp theo của ông “*Một bày sâu là chết cái đất nước này*” cũng thành hiện thực nốt. Rất rõ, “*chết*” theo cả nghĩa đen.

Dân chúng tán thưởng lời phát biểu có nét mới của ông nhưng cũng thoáng thấy trong quyết tâm có phảng phất chút gì lo ngại cho tương lai, biết đâu “*mai kia tất cả thành sâu hết*”.... Khó thể, đến nhân vật thứ nhì trong hệ thống quyền lực (là nói thứ nhì

BÀI HỌC NÀO KHI SỐNG BÊN CẠNH TRUNG QUỐC

.....*Song Chi 22-05-2011*.....

trong Bộ Chính trị, chứ Quốc hội thì quyền lực nổi gì) còn không trị được Sâu, thì Sâu phải bự phải mạnh hơn “ông thứ nhì” này? Vậy nó là ai hoặc những ai?

Nếu những kẻ gây hại chỉ là Sâu thì cơ sao không diệt được? Sâu ấy phải có tiền mua được tay chân, phải có quyền bắt người vào tù, phải chiếu được hào quang làm người dân lóa mắt, phải biết ngụy trang lúc ẩn lúc hiện, lúc là thánh thiện lúc là ma cô..., chắc phải như vậy thì con người mới phải sợ Sâu, đến nỗi người có quyền lực nhất nhì cũng chịu bó tay.

Thưa ông Trương Tấn Sang, vì cảm được nỗi khó khăn, lắt léo, ma quái trong cuộc trừ Sâu nên trong một bài thơ tôi đã phải gọi con “Sâu bự” ấy là con “QUÝ SÚ” tai ác nằm trong đồng rơm, ai cũng trông thấy mà vẫn như không thấy gì cả, cả xã hội cứ chơi hoài một trò Ú tím. Bài thơ làm đã hơn 20 năm nay, mà lúc ấy còn đăng được trên một tờ báo của ngành Tư pháp.

Xin đưa lại bài thơ này để ông đọc cho vui, như lời chia sẻ có ý nghĩa nhất của tôi với vị đại biểu Quốc hội vừa trúng cử Trương Tấn Sang, người có lời phát biểu đầy ẩn tượng, hợp lòng dân hiếm thấy. Tuy thấu hiểu khó khăn, nhưng tôi cũng học nhạc sĩ Tô Hải, thêm một lần hy vọng, vì dấu sao “đề án diệt sâu” của ông vẫn còn để ngỏ, hiệu quả ở phía trước còn tùy thuộc nơi biện pháp và bản lĩnh của tác giả, tùy thuộc quyết tâm và sự gắn bó với nhân dân.

Trước khi dừng bút xin gửi ông một lời hy vọng chân thành.

Kính thư

Hà Sĩ Phu, Đà Lạt 24-5-2011

**Đấu tranh hoà
bình, bắt bạo
động.**

**Phơi bày phổ biến
sự thật về Hồ Chí
Minh.**

**Giải thể chế độ
Cộng sản độc tài.**

**Xin tiếp tay phổ biến
rộng rãi bán nguyệt
san này cho Đồng bào
quốc nội**

Thời gian gần đây, có vẻ như Trung Quốc (TQ) lại trở lại “làm khó” các nước láng giềng trong đó có Việt Nam. Báo chí trong nước đưa tin về hàng loạt động thái vi phạm chủ quyền VN của TQ.

Ngày 19-5, báo VietnamNet có bài: “*Trung Quốc lại làm phức tạp thêm tình hình biển Đông*”:

“Mới đây, Cục Hải dương Nhà nước TQ đã công bố Báo cáo phát triển hải dương TQ năm 2011.

Báo cáo này tuyên bố chủ quyền của TQ đối với Biển Đông và 2 quần đảo Hoàng Sa, Trường Sa, in một số bản đồ có vẽ “đường lưỡi bò” ở Biển Đông, nêu kế hoạch triển khai tự thăm dò, khai thác dầu khí ở khu vực quần đảo TS và mở tuyến du lịch ra quần đảo HS.

Ngày 16-5, Tân Hoa Xã đưa tin công ty China Mobile tuyên bố đã mở rộng cung cấp dịch vụ điện thoại di động tại khu vực quần đảo Trường Sa.”

Đồng thời, Trung Quốc lại ra lệnh cấm đánh bắt cá trên biển Đông từ ngày 16-5 đến ngày 1-8, bao gồm cả khu vực thuộc chủ quyền của VN.

Người dân VN còn nhớ, năm 2009 và 2010, Trung Quốc cũng đã đơn phương ra lệnh cấm đánh bắt cá trong khu vực này. Nhiều tàu, ghe VN ra khơi đánh cá đã bị tàu TQ đánh chìm, cướp hết tài sản, ngư dân thì bị bắt giữ. Nhiều người đã phải trả tiền chuộc để được thả về.

Nay trước nỗi sợ bị tàu Trung Quốc tấn công, ngư dân vẫn phải ra khơi vì nỗi sợ đói còn lớn hơn. Nhà nước VN một mặt vẫn thúc ngư dân ra khơi, một mặt vẫn lên tiếng phản đối những việc làm nêu trên cũng như lệnh cấm đánh bắt cá vô lý của TQ. Nhưng xem ra tất cả những lời phản đối được nhai đi nhai lại năm này qua năm khác mà không có bất cứ một hành động nào mạnh mẽ hơn từ phía Hà Nội, nên chả có ký lô gam nào đối với Bắc Kinh!

Số phận của ngư dân VN vẫn đành phó thác cho... trời.

Lại thêm những thông tin không vui: Ngày 15-5, tàu ngư dân ở Quảng Ngãi bị “tàu lạ” tấn công. Sau khi bắn như vãi đạn làm hai ngư dân bị thương, “tàu lạ” cướp hết nhiên liệu, toàn bộ hải sản, trang thiết bị, ước khoảng 350 triệu đồng. Một tài sản khá lớn đối với những ngư dân nghèo! Ngày 19-5, báo Pháp luật TP.HCM đưa tin: “*Ngư dân báo bị hải quân Trung Quốc thu tài sản*” khi đang đánh cá ở quần đảo Hoàng Sa, gồm: 3,5 tấn cá, 450 lít dầu. Tổng trị giá thiệt hại khoảng 160 triệu đồng. Ngày 23-5, báo Thanh Niên: “*Cứu sống 17 thuyền viên bị tàu “lạ” đâm chìm*” khi đang đánh bắt hải sản gần mỏ Bạch Hổ (cách mũi Vũng Tàu 70 hải lý) v.v... Đa phần những tin, bài kiểu này vẫn viết là tàu “lạ”, chi thỉnh thoảng, mới nêu rõ tàu TQ!

Chuyện ngư dân VN bị “bắt nạt” ngay trên vùng biển thuộc chủ quyền VN từ lâu nay không còn là chuyện hiếm nữa. Theo báo Vietnam Net: “*Hơn 85 tàu cùng hơn 1062 ngư dân của các làng chài huyện đảo Lý Sơn đã bị Trung Quốc bắt giữ, cướp tài sản, đánh đập khi đang đánh bắt trên vùng biển Hoàng Sa, thuộc chủ quyền của Việt Nam từ năm 2002 đến nay...*” Người dân chỉ khẩn cầu “*các cấp chính quyền hãy can thiệp và có biện pháp bảo vệ ngư dân đánh bắt trên vùng biển thuộc chủ quyền của Việt Nam...*” Và “*Cho ngư dân vay vốn đóng tàu lớn, hình thành những đội tàu đánh bắt cá hùng mạnh như các nước trong khu vực.*” (bài “*Lời khẩn cầu của những ngư dân đảo Lý Sơn*”)

Những lời khẩn cầu tha thiết này liệu có thấu đến tai những người đang lãnh đạo đất nước? Giành trọn quyền lãnh đạo để làm gì khi không thể bảo vệ độc lập, chủ quyền của đất nước, không bảo vệ được người dân cũng như đem lại cuộc sống bình yên, no đủ cho họ?

Giữa lúc biển cả ngày càng trở nên chật hẹp, khó sống hơn với

người VN thì trên đất liền, mối quan hệ với TQ cũng cho thấy sự thua thiệt đủ đường và những tai hại khôn lường về lâu dài.

Không nói đến những chuyện mất đất qua các Hiệp ước biên giới trên đất liền năm 1999, Hiệp định phân định Vịnh Bắc Bộ VN-TQ năm 2000. Những chuyện này bây giờ là “chuyện đã rồi”!

Lĩnh vực dễ thấy nhất hiện nay là kinh tế. Trong bài “Còn ai tốt hơn VN?” đăng trên trang bauxite Vietnam, tác giả viết:

Theo tin từ đài CRI, TQ, chỉ trong quý I năm 2011, cán cân mậu dịch Việt-Trung chênh lệch quá lớn, Việt Nam nhập siêu gần 4 tỉ đô la từ TQ. Trong ba tháng đầu năm, Việt Nam nhập từ Trung Quốc 5,86 tỷ USD, trong khi chỉ xuất khẩu sang TQ 2,04 tỷ USD. Quý I năm nay, nhập khẩu từ TQ cao hơn xuất khẩu sang nước này là 187%.

Trong những năm gần đây, Việt Nam liên tục nhập siêu từ Trung Quốc, với năm sau cao hơn năm trước. Theo tin từ báo Việt Nam Business, năm 2007, VN nhập siêu từ Trung Quốc 9,145 tỷ USD; năm 2008 là 11,16 tỷ USD; năm 2009 là 11,532 tỷ USD. Năm 2010, thâm thủng mậu dịch với Trung Quốc đã tăng ở mức báo động: 12,6 tỷ USD.

Đúng là chuyện ngược đời khi một nước nghèo như Việt Nam, hàng năm lại đi nhập siêu từ một nước có nền kinh tế lớn thứ hai trên thế giới như Trung Quốc!

Không những thế, Trung Quốc tăng trưởng kinh tế bằng cách sản xuất hàng hóa không nhằm vào nhu cầu nội địa, mà là xuất khẩu sang các nước, trong đó có nước nghèo như Việt Nam, mang về những đồng đôla, để gia tăng chi phí quốc phòng, hiện đại hóa quân đội, rồi quay trở lại bắt nạt Việt Nam, bằng lệnh cấm bắt, đánh cá trên lãnh hải nước ta hàng năm...”

Mà hàng hóa từ TQ xuất sang VN tuy giá rẻ nhưng đa phần kém chất lượng! Hàng giả, hàng độc hại rất nhiều từ rau quả, thực phẩm khô, các chất phụ gia, đồ chơi trẻ em, đồ trang sức... cho đến sữa nhiễm độc một dạo bị cả thế giới tẩy chay, bột ngọt giả, gạo giả! Và bây giờ là

vàng giả!

Báo Tầm Nhìn ngày 18-5 có bài: “Vàng cần trọng với “nguy cơ kép” từ... lán giềng”. Theo bài báo, vàng nguyên liệu chất lượng kém do pha thêm hợp kim khác thuộc nhóm Platin “được phát hiện gần đây tại TP.HCM và một số tỉnh có thể được nhập từ nước lán giềng Trung Quốc... Số vàng giả này đã có mặt tại VN chỉ vài tháng sau khi tại Hồng Kông xuất hiện loại vàng giả tương tự như thế này.”

Vàng giả từ nước lán giềng đổ sang và ngược lại, “kho vàng 1000 tấn trong dân của Việt Nam có nguy cơ bị hút sang bên kia biên giới... Số liệu chính thức của Việt Nam cho thấy, khoảng 2-3 tỷ USD vàng/năm đã rời khỏi Việt Nam trong 2 năm qua.

Trong khi tình trạng lạm phát có chiều hướng gia tăng, nhiều quốc gia lựa chọn giải pháp tăng cường mua vàng dự trữ.

Trung Quốc, nền kinh tế thứ 2 của thế giới (chỉ đứng sau Mỹ) là thế lực đang phát triển chủ trương tăng cường mua vàng dự trữ với khối lượng lớn...”

Đọc bài viết “Vì sao Trung Quốc chưa dùng vũ lực với VN?” của nhà nghiên cứu Dương Danh Dy dịch từ tin tham khảo nội bộ đăng trên trang mạng chính thức của TQ thì rõ tâm địa thực của “người anh em” này. Nhưng trong khi chưa vội sử dụng vũ lực với VN thì TQ đã và đang có trăm ngàn biện pháp khác nhau để lũng đoạn nền kinh tế và chính trị của VN. Hoặc xúi VN làm toàn những chuyện có lợi cho họ mà có hại lâu dài về kinh tế, an ninh quốc phòng cho ta.

Những ví dụ nhân tiền như TQ đã từng cho đóng cửa hàng loạt nhà máy khai thác bauxite vì ô nhiễm môi trường trên đất nước họ nhưng lại tìm đến VN. Bằng cách “đi đêm” với tập đoàn lãnh đạo, họ đã có thể triển khai dự án khai thác bauxite ở TN, bất chấp lời can gián phân biện của hàng trăm hàng ngàn nhà chuyên môn, trí thức hàng đầu VN.

Vụ Đường sắt Cao tốc cũng vậy. Trang Anhbassam đăng bài: “Tàu cao tốc của TQ: đóng sắt vụn” dịch từ bài “China’s train wreck” của tác

giả Charles Lane trên tờ Washington Post ngày 23-4, phản ánh tình trạng thua lỗ nặng nề của ngành đường sắt cao tốc ở TQ. Ngoài lý do thua lỗ, gần đây TQ cũng buộc phải tạm ngừng xây dựng hoặc ngừng hoạt động hai tuyến đường sắt cao tốc vì những lo ngại ảnh hưởng tới sinh thái, môi trường... Trong khi đó thì họ lại xúi VN làm đường sắt cao tốc!

Và những ông lãnh đạo VN, hoa mắt với số “tiền lại quả” có được từ việc ký những hợp đồng béo bở như các vụ khai thác bauxite, xây đường sắt cao tốc hay cho thuê rừng, cho thuê đất dài hạn... nên chẳng cần nghĩ ngợi gì. Bao nhiêu sự thua lỗ, bao nhiêu tai hại nặng nề rồi thì đổ lên đầu đất nước này, dân tộc này!

Số phận đất VN nằm cạnh anh lán giềng khổng lồ TQ. Kinh nghiệm xương máu bao nhiêu đời của dân Việt đã cho thấy sống bên cạnh TQ là điều không dễ dàng gì. Đâu cứ phải càng nhu nhược, càng cô tở ra tận tụy trung thành, TQ cần gì dâng nấy là TQ sẽ dễ yên cho. Chẳng hạn, biển Đông đối với TQ đã là “lợi ích cốt lõi”, không sớm thì muộn họ cũng sẽ giành lấy hết về phần mình mà thôi.

Song, trên thế giới, đâu phải chỉ có mình VN phải sống bên cạnh một nước lớn? Là một nước nhỏ, nếu các thế hệ lãnh đạo có tầm nhìn xa rộng, có tâm và có tài, biết lựa chọn mô hình, thể chế chính trị, con đường đi nào là đúng đắn, phù hợp nhất cho đến việc điều hành, quản lý đất nước một cách tài ba thì đất nước sẽ thoát khỏi tình trạng nghèo nàn, tụt hậu, bị phụ thuộc nặng nề vào nước lớn cả về kinh tế lẫn chính trị. Bên cạnh đó lại biết chọn bạn bè, đồng minh tin cậy để không dễ dàng bị bắt nạt. Bi kịch của VN là các thế hệ lãnh đạo đảng và nhà nước CSVN từ trước đến nay chỉ biết nghĩ cho mình và cho sự tồn vong của đảng, của chế độ; luôn đặt quyền lợi của đảng lên trên vận mệnh của đất nước, dân tộc! Và cái bi kịch thứ hai, còn lớn hơn nữa, là chính phần lớn người dân VN cũng vẫn chưa nhận ra hết nỗi bất hạnh ấy!

<http://www.rfvietnam.com>

TÀNNHÃN

(bỏ mặc thường dân, săn sóc cán bộ)

.....*Bác sĩ Ngọc 18-05-2011*.....

Tôi không có dịp đi nước ngoài nhiều, nên không biết ở ngoài người ta có hệ thống chăm sóc sức khỏe cho lãnh đạo hay không. Nhưng nhìn từ góc độ y đức tôi thấy chuyện dành ra một tài khoản và ban bệ chỉ để lo chuyện sức khỏe cho lãnh đạo thật là vô minh.

Thời còn làm trong bệnh viện nhà nước tôi chứng kiến nhiều cảnh đau lòng. Thường dân không có thuốc phải nằm chờ chết. Cán bộ cao cấp thì được lệnh mua thuốc ngoại, giá bao nhiêu cũng được duyệt. Thường dân nằm la liệt hành lang bệnh viện. Cán bộ nằm phòng có máy lạnh. Đó là thời 79-85. Nhưng thời nay cũng chẳng có gì khác. Cũng như giữa giàu và nghèo, khoảng cách giữa dân và quan càng ngày càng lớn. Quan thì giàu, dân thì nghèo.

Người ta nói một chuyện làm một chuyện khác. Nói xóa bỏ giai cấp, nhưng lại tạo nên một giai cấp ăn trên ngồi trước. Nói là đầy tớ nhân dân, nhưng trong thực tế là cha mẹ nhân dân. Ngôn ngữ dưới thời XHCNVN không còn ý nghĩa thật của nó nữa.

Sài Gòn có bệnh viện Thống Nhất dành cho lãnh đạo. Nhưng ít ai biết rằng bất cứ tỉnh nào cũng có một khu trong bệnh viện chỉ dành cho lãnh đạo. Phải bao nhiêu tuổi đảng mới được nằm ở các khu đặc trị đó. Tôi không có vinh dự điều trị cho các vị lãnh đạo vì tôi đoán lý lịch của mình không “sạch” mấy (do học y thời trước 75). Nhưng tôi được biết đồng nghiệp điều trị cho các lãnh đạo than trời lắm. Họ nói các vị lãnh đạo coi bác sĩ chẳng ra gì, đối xử với bác sĩ như là cấp trên với cấp dưới. Chán lắm. Bực tức lắm. Nhưng nhiệm vụ và y đức thì phải làm, chứ chẳng ai ham làm trong các khu đặc trị cho lãnh đạo cả.

Thật ra, mấy khu đặc trị là

những khu nguy hiểm trong bệnh viện. Dù trang bị tốt hơn các khu khác, nhưng tử vong vẫn cao trong mấy khu đặc trị. Lý do đơn giản là bác sĩ chẳng dám quyết định gì cả. Cái gì cũng hỏi cấp trên. Có lẽ nhiều người không biết, nhưng có ca phải hỏi ý kiến... cấp ủy. Không có hệ thống y khoa nước nào quái đản như nước ta, bác sĩ xin ý kiến cấp ủy để điều trị! Có cụ bị để nằm cho đến chết vì chẳng ai dám quyết định, ai cũng sợ trách nhiệm. Có lần tôi tham dự hội chẩn về một trường hợp và bị ám ảnh lâu dài về hệ thống y tế dưới thời XHCN. Ông cụ không phải là cán bộ cao cấp, nhưng là bố của một ông thứ trưởng, nên cũng được nằm khu dành cho lãnh đạo. Ông cụ bị cao huyết áp và tiểu đường, bệnh rất hay gặp. Người ta hội chẩn mãi, xin ý kiến mãi, thậm chí ông thứ trưởng bay vào Sài Gòn thăm bố. Chẳng ai dám làm gì! Ba tuần sau, ông cụ qua đời. Chính cái hệ thống phân biệt đối xử và giai cấp làm cho ông cụ chết.

Chính cái hệ thống đó đang giết người dân nữa. Đọc blog thấy có tin Thanh Hóa “đầu tư xây dựng trụ sở Ban Bảo vệ-Chăm sóc sức khỏe cán bộ tỉnh Thanh Hóa”. Có cái gì ghê tởm ở đây. Chúng ta biết rằng người dân Thanh Hóa đang đói. Gần 250.000 người đói. Vậy mà người ta thân nhiên tập trung tiền bạc vào việc chăm sóc sức khỏe cán bộ!

Đâu chỉ Thanh Hóa mới lo chăm sóc sức khỏe cán bộ. Trung ương cũng thế. Chẳng những huy động, mà còn huy động toàn hệ thống. Thử đọc bản tin “Huy động sức mạnh của toàn hệ thống trong công tác bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ” (*xem dưới*) thì biết người ta muốn gì. Đọc bản tin đó gần chục lần tôi vẫn không giải thích được tại sao người ta lại vô cảm, ngạo mạn, ngang nhiên, trắng trợn như thế.

Trong khi bệnh viện các cấp quá tải, trong khi hai ba bệnh nhân phải nằm chung giường, trong khi bệnh nhân nằm ghế bố la liệt ngoài hành lang, mà có một giai cấp ngang nhiên huy động toàn hệ thống để chăm sóc cho một nhóm cán bộ đảng viên. Họ xem bệnh viện, bác sĩ, y tá, chuyên gia như là tài sản của riêng họ, muốn làm gì thì làm. Không hiểu trong lịch sử nước nhà, đã có một giai cấp thống trị nào chẳng những bắt tài mà còn tàn nhẫn với người dân như hiện nay. Tìm hoài trong cổ sử mà chưa thấy.

Tạm thời có thể nói đảng viên là giai cấp tàn nhẫn nhất với người dân trong lịch sử Việt Nam!

Nguồn :
<http://bsngoc.wordpress.com/2011/05/18/tan-nh%E1%BA%ABn/>

SỰ KHÔN NẠN CỦA MỘT CHẾ ĐỘ BẤT CÔNG VÀ MỘT NỀN Y TẾ PHÂN BIỆT

HUY ĐỘNG SỨC MẠNH CỦA TOÀN HỆ THỐNG TRONG CÔNG TÁC BẢO VỆ, CHĂM SÓC SỨC KHỎE CÁN BỘ

22-02-2011

Sáng 22-2-2011, tại Hà Nội, Ban Bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ Trung ương tổ chức Hội nghị tổng kết công tác năm 2010, bàn phương hướng, nhiệm vụ năm 2011. Đồng chí Trương Tấn Sang, Ủy viên Bộ Chính trị, Thường trực Ban Bí thư dự và chỉ đạo Hội nghị.

Báo cáo tổng kết công tác năm 2010, do đồng chí Nguyễn Văn Quỳnh, Ủy viên Trung ương Đảng, Phó trưởng ban Thường trực Ban Bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ Trung ương trình bày đánh giá: Ban Bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ Trung ương đã chỉ đạo các đơn vị trong hệ thống kiểm tra sức khỏe định kỳ cho đội ngũ cán bộ gắn với phục vụ công tác nhân sự đại hội đảng bộ các cấp và Đại hội XI của Đảng. Các ban bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ cao cấp của Bộ Quốc phòng, Bộ Công an hoạt động bước đầu đi vào nền nếp, góp phần tích cực trong quản lý, chăm sóc sức khỏe cán bộ cao cấp thuộc ngành... Các phòng bảo vệ sức khỏe Trung ương và các ban bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ các tỉnh, thành phố đã thực hiện nghiêm các hướng dẫn, quy định chuyên môn của Ban Bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ

Trung ương và ngành Y tế. Một số tỉnh, thành phố tiếp tục chỉ đạo rà soát, điều chỉnh nơi đăng ký khám, chữa bệnh ban đầu theo quy định của bảo hiểm y tế để công tác quản lý, chăm sóc, chữa bệnh được tốt hơn. Nhiều tỉnh, thành phố đã chỉ đạo và triển khai hoạt động tốt công tác bảo vệ, chăm sóc sức khỏe từ tuyến huyện.

Đã tổ chức 2 lớp tập huấn chuyên môn toàn quốc đối với cán bộ làm công tác bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ, góp phần nâng cao trình độ chuyên môn của cán bộ y tế làm công tác bảo vệ, chăm sóc sức khỏe toàn quốc. Các đơn vị trong hệ thống đã tích cực cử các bác sĩ đi học sau đại học; một số bệnh viện cán bộ đã tổ chức tập huấn chuyên môn cho cán bộ chuyên môn hiện đang công tác tại các ban bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ tỉnh, thành phố trong khu vực.

Về thực hiện chính sách, tài chính, đầu tư trang thiết bị, Ban đã chỉ đạo Văn phòng Ban thường xuyên triển khai thực hiện tốt các chế độ, chính sách đối với cán bộ cao cấp khi ốm đau điều trị tại các cơ sở trong và ngoài nước theo quy định. Ban bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ các tỉnh, thành phố phối hợp với ban tổ chức kịp thời báo cáo với ban thường vụ tỉnh, thành ủy để tổ chức đưa các đoàn cán bộ nghỉ dưỡng tại các cơ sở trong và ngoài tỉnh. Tham mưu cho ban thường vụ tỉnh, thành ủy ban hành bổ sung quy định một số chế độ đối với các đối tượng quản lý sức khỏe cho phù hợp với thực tiễn. Ban Bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ Trung ương phối hợp với Văn phòng Trung ương Đảng hỗ trợ một số trang thiết bị, phương tiện phục vụ công tác bảo vệ chăm sóc sức khỏe cán bộ tại Bệnh viện Trung ương Quân đội 108, Viện Y học Cổ truyền Quân đội, Bệnh viện Thống Nhất và một số phòng bảo vệ sức khỏe Trung ương. Nhiều ban bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ tỉnh, thành phố được đầu tư nâng cấp cơ sở vật chất, trang bị y tế hiện đại, phục vụ cho công tác khám, chữa bệnh như đầu tư máy siêu âm màu, máy X quang, máy xét nghiệm huyết học, máy nội soi tai mũi họng, máy đo lưu huyết não...

Nhìn chung, trong năm qua, công tác bảo vệ chăm sóc sức khỏe các cấp đã phục vụ thiết thực việc thực hiện nhiệm vụ chính trị, đã huy động được sức mạnh của toàn hệ thống trong công tác phục vụ chăm sóc sức khỏe cán bộ. Hệ thống bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ tiếp tục được kiện toàn từ Trung ương đến cơ sở, mô hình tổ chức từng bước được

hoàn thiện, hoạt động ngày càng đi vào nền nếp. Chất lượng công tác của đội ngũ cán bộ ngày càng được nâng lên. Một số địa phương đã thu hút được những y bác sĩ giỏi về công tác tại Ban. Ban Bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ Trung ương đã chỉ đạo chặt chẽ, phối hợp tập trung các giáo sư, bác sĩ giỏi đầu ngành trong và ngoài hệ thống trong công tác bảo vệ chăm sóc sức khỏe cán bộ cao cấp của Đảng và Nhà nước. Đội ngũ y, bác sĩ toàn hệ thống đã cố gắng vươn lên phấn đấu hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao, tạo được lòng tin đối với cán bộ quản lý trong điều kiện đời sống còn nhiều khó khăn.

Tuy nhiên, mô hình tổ chức trong toàn hệ thống còn có những vấn đề cần tiếp tục nghiên cứu. Một số đơn vị biên chế chưa đáp ứng được yêu cầu công tác hoặc có biên chế nhưng chưa tuyển được cán bộ về làm việc, thiếu cán bộ chuyên môn; tổ chức hoạt động còn hạn chế. Việc đầu tư cơ sở hạ tầng, trang thiết bị chuyên môn cho các phòng bảo vệ sức khỏe Trung ương còn hạn chế; chưa tương xứng với yêu cầu nhiệm vụ đặt ra; một số tỉnh chưa phát huy hiệu quả trang thiết bị hiện có. Việc tham gia sinh hoạt khoa học, cập nhật kiến thức chuyên môn chưa duy trì được thường xuyên, liên tục. Phối hợp giữa ban bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ của một số tỉnh, thành phố với Hội đồng chuyên môn các miền trong việc theo dõi quản lý sức khỏe cán bộ cao cấp đang công tác và sinh hoạt tại tỉnh còn chưa đồng bộ...

Tham luận tại Hội nghị của các đơn vị đã góp phần làm rõ thêm báo cáo tổng kết, trao đổi kinh nghiệm về công tác phối hợp giữa các đơn vị, nâng cao chất lượng đội ngũ cán bộ, chất lượng công tác khám chữa bệnh, cải thiện điều kiện làm việc, khai thác trang thiết bị...

Kết luận Hội nghị, đồng chí Nguyễn Quốc Triệu, Bộ trưởng Bộ Y tế, Trưởng ban Bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ Trung ương đã nêu 6 nhiệm vụ công tác trọng tâm trong năm 2011:

1- Đẩy mạnh Cuộc vận động "Học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh" bằng những việc làm thiết thực, phù hợp với đạo đức, tác phong của người cán bộ làm công tác bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ, góp phần xây dựng cơ quan, đơn vị trong sạch, vững mạnh.

2- Tăng cường đầu tư hơn nữa về cơ sở vật chất, hạ tầng cơ sở và trang thiết bị các cơ sở khám chữa bệnh trong hệ thống ngày càng đáp

ứng yêu cầu công tác bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ trong giai đoạn hiện nay.

3- Đẩy mạnh cải cách thủ tục hành chính và kiểm tra, giám sát các đơn vị, cơ sở khám chữa bệnh trong hệ thống trong việc tổ chức, triển khai thực hiện Luật Bảo hiểm y tế áp dụng đối với cán bộ cao cấp thuộc diện Bộ Chính trị, Ban Bí thư quản lý.

4- Đề nghị cấp ủy đảng, chính quyền các địa phương tiếp tục tăng cường, quan tâm chỉ đạo hơn nữa đối với công tác bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ.

5- Đẩy mạnh ứng dụng công nghệ thông tin trong công tác quản lý, bảo vệ chăm sóc sức khỏe cán bộ trong toàn hệ thống.

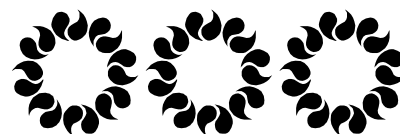
6- Tổ chức, triển khai có chiều sâu các phong trào thi đua nhằm nâng cao chất lượng thẩm định hồ sơ khen thưởng, bảo đảm việc tôn vinh, khen thưởng các tập thể, cá nhân được chính xác, có tác dụng nêu gương, giáo dục và có sức lan tỏa trong cơ quan, đơn vị.

Thay mặt Bộ Chính trị, Ban Bí thư, đồng chí Trương Tấn Sang biểu dương thành quả của các đơn vị bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ toàn quốc. Đồng chí lưu ý các cấp ủy cần quan tâm hơn nữa đến công tác bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ, bởi "cán bộ là tài sản quý của Đảng". Các phòng, ban bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ cần phối hợp tốt với các cơ quan chuyên môn, kiện toàn tổ chức, đẩy mạnh đào tạo, bồi dưỡng chuyên môn nghiệp vụ cho đội ngũ y, bác sĩ, xây dựng cơ sở vật chất, mua sắm thiết bị... để làm tốt công tác chăm sóc sức khỏe cho cán bộ của Đảng.

Tại Hội nghị, Ban Bảo vệ, chăm sóc sức khỏe cán bộ Trung ương đã tổng kết công tác thi đua - khen thưởng năm 2010, tặng Cờ thi đua cho 15 tập thể có thành tích xuất sắc; tặng Bằng khen cho 34 tập thể, 90 cá nhân hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ trong năm 2010. Các đồng chí Nguyễn Quốc Triệu và Nguyễn Văn Quỳnh được nhận Bằng khen của Thủ tướng Chính phủ.

Xuân Sơn

<http://www.xaydungdang.org.vn/Ho-me/thoisu/2011/3448/Huy-dong-suc-manh-cua-toan-he-thong-trong-cong-tac-bao.aspx>

SỐ PHẬN NGƯỜI DÂN VIỆT trên vùng biển của Tổ quốc

Đài Á Châu Tự Do 25-05-2011

TRUNG QUỐC BẮT VÀ THU TÀI SẢN MỘT TÀU CÁ VIỆT NAM

RFA 25-05-2011

Một tàu đánh bắt hải sản của ngư dân xã Bình Châu, huyện Bình Sơn, Quảng Ngãi bị Trung Quốc bắt và tịch thu tài sản trên tàu. Tin do Ủy ban nhân dân xã Bình Châu loan đi lúc 3 giờ chiều nay.

Tin do Ủy ban nhân dân xã Bình Châu loan đi lúc 3 giờ chiều nay.

Tàu cá QNg-90016 của ông Phạm Hà khi đang đánh bắt hải sản ở khu vực biển quần đảo Hoàng Sa thì bị tàu kiểm ngư Trung Quốc mang số 309 bắt. Theo lời kể của chủ tàu, ngày 09-05 tàu cá này và 8 ngư dân bị cán bộ kiểm ngư Trung Quốc không chế và tịch thu toàn bộ tài sản trên tàu, trị giá khoảng 200 triệu đồng. Sau khi được thả, ông Phạm Hà đã mượn trang thiết bị của tàu bạn để đánh 1 chuyến cá trở về và trình báo vụ việc với UBND xã.

Cũng tin liên quan đến các ngư dân Việt Nam bị nước ngoài bắt giữ trái phép, tàu đánh cá PY-90260 của ông Đỗ Văn Phụng ở thành phố Tuy Hoà, tỉnh Phú Yên bị bắt giữ trái phép ngoài biển khơi và bị câu lưu tại Brunei. Thời điểm bị bắt được cho biết khi tàu của ông Phụng và 10 ngư dân đang đánh bắt cá ngừ đại dương ở khu vực cách đảo An Bang, thuộc huyện đảo Trường Sa, tỉnh Khánh Hoà về phía Tây Nam khoảng 40 hải lý.

Thông tin ban đầu cho biết, hai chiếc tàu quân sự mang quốc tịch Brunei ép sát không chế, dẫn giải tàu đánh cá của ông Phụng cùng 10 ngư dân về Brunei.

Theo trực ban tác chiến Bộ đội Biên phòng tỉnh Phú Yên khẳng định, nơi chiếu tàu này hoạt động thuộc vùng biển Việt Nam nhưng phía Brunei bắt giữ là trái pháp luật. UBND Tỉnh Phú Yên đã có văn bản đề nghị Bộ Tư lệnh Bộ đội Biên phòng và Bộ Ngoại giao Việt Nam

can thiệp, yêu cầu chính phủ Brunei sớm trả tự do cho các ngư dân và tàu đánh cá của họ./.

VIỆT NAM KHÔNG ĐỦ SỨC BẢO VỆ NGƯỜI DÂN TRÊN VÙNG BIỂN CHỦ QUYỀN *Mặc Lâm, biên tập viên RFA* 26-05-2011

Câu chuyện về người ngư dân Việt Nam liên tiếp bị cầm đánh bắt cá, tàu nghề bị Trung Quốc tịch thu đòi tiền chuộc, cướp biển tấn công và thậm chí bị bắt một cách vô lý bởi các nước trong khu vực như Brunei hay Indonesia.

Cuộc sống của những con người khốn khổ lặn lội giữa sóng gió để kiếm miếng ăn này gần như đơn độc giữa biển khơi đang là một vấn nạn chung cho đất nước vốn được tiếng là rừng vàng biển bạc. Mặc Lâm có bài viết về vấn đề này sau đây

Ngư dân Việt Nam còn bị ức hiếp đến bao giờ

Tàu cá của ngư dân Việt Nam bị **Trung Quốc bắt đòi tiền chuộc** không phải là một vấn đề mới, tuy nhiên mỗi lần xảy ra một vụ thì khả năng gây nhức nhối cho người trong cuộc vẫn tươi chong như lần đầu tiên xảy ra.

Lý do dễ hiểu là **tiền bạc công sức của ngư dân gắn liền với con tàu đã trôi theo dòng nước**, không phải do thiên tai mà do con người cướp đi. Hay chính xác hơn **do chính quyền Trung Quốc dung dưỡng, bảo vệ và khuyến khích** cho dân chúng hay nhân viên nhà nước dưới quyền thi hành theo một chính sách rất cụ thể: tước đoạt mọi phương tiện đánh bắt cá của ngư dân Việt Nam nhằm củng cố lập luận vùng biển đang tranh chấp thuộc quyền sở hữu của họ.

Tàu của ông Châu bị tàu kiểm ngư TQ mang số hiệu 309 đã tiếp cận và không chế 8 ngư dân trên tàu, thu giữ tài sản, cùng hàng chục tấn cá trị giá trên 200 triệu đồng.

Vụ mới nhất xảy ra vào ngày **11 tháng 5** vừa qua. **Trung Quốc tịch thu tài sản, hải sản trên tàu QNg-90016 TS của ông Phạm Hà**, xã Bình Châu đang hành nghề tại vùng biển quần đảo Hoàng Sa của Việt Nam. Tàu của ông Châu đã bị tàu kiểm ngư Trung Quốc mang số hiệu 309 tiếp cận và không chế 8 ngư dân trên tàu, thu giữ tài sản, cùng hàng chục tấn cá trị giá trên **200 triệu đồng**. Cho đến ngày 23 tháng 5 vừa qua, sau khi theo một tàu cá khác về đến đất liền, ngư dân Phạm Hà đã báo lại vụ này cho chính quyền huyện Bình Châu.

Không chỉ riêng tàu của ông Hà bị bắt và đòi tiền chuộc, trước đó ngày 9-5, tàu cá của ông Lê Hớn mang số hiệu QNg-66101TS thuộc xã An Hải, huyện Lý Sơn cũng cùng chung số phận. Khi bị bắt, trên tàu có 14 ngư dân đang hành nghề tại vùng biển quần đảo Hoàng Sa. Chiếc tàu này bị Hải quân Trung Quốc thu giữ hơn 3 tấn cá, hơn 400 lít dầu, tất cả tài sản bị mất trị giá khoảng **160 triệu đồng**.

Ông Tiêu Việt Thanh trưởng công an xã Bình Châu cho chúng tôi biết hoàn cảnh khó khăn của những chiếc tàu này khiến họ không thể báo cho chính quyền Việt Nam biết để can thiệp thẳng với Trung Quốc mà phải tự bỏ tiền ra chuộc tàu. Nếu nhà nước chính thức can thiệp thì tàu của họ kể như mất trắng, ông Thanh nói:

- Bây giờ mà họ đi Hoàng Sa thì họ không muốn chính phủ mình can thiệp, vì nếu ra Hoàng Sa mà bị bắt thì Trung Quốc nó phạt, còn nếu mà nhờ chính phủ mình can thiệp thì nó tịch thu luôn. Cũng như ghe của ông Tiêu Việt Là trước đây. Nếu nhà nước can thiệp thì không tốn đồng nào hết. Không tốn tiền nhưng cuối cùng thì nó không cho mang ghe về. Cho nên bây giờ mình ra mình hỏi họ thì họ không nói.

Đường ghe của họ đâu ngoài Đà Nẵng, họ điện qua TQ họ chung tiền vậy thôi. Bây giờ nếu yêu cầu nhà nước mình can thiệp thì nó cho về chứ không phải không, nhưng nó tịch thu tài sản. Cho nên đến bây giờ anh nghe rồi đó, nhưng mà hỏi thì họ không nói, vì họ không muốn

nhờ nhà nước can thiệp.

Bên cạnh tàu bị Trung Quốc tịch thu đòi tiền chuộc thì cướp biển tấn công đang là một ám ảnh đối với ngư dân vùng biển miền Trung. Chỉ trong tháng 5 này, 2 tàu cá của Quảng Ngãi bị tàu nước ngoài tấn công, cướp tài sản là tàu QNg-90847 TS do ông Nguyễn Tấn Luận làm thuyền trưởng và tàu QNg-5129 TS do ông Trần Văn Dũng làm chủ tàu kiêm thuyền trưởng đã bị cướp biển không rõ quốc tịch tấn công. Ngư dân Nguyễn Tấn Luận vừa trở về Bình Châu vài ngày và cho chúng tôi biết:

Chỉ trong tháng 5 này, 2 tàu cá của Quảng Ngãi bị tàu nước ngoài tấn công, cướp tài sản là tàu QNg-90847 TS do ông Nguyễn Tấn Luận làm thuyền trưởng và tàu QNg-5129 TS do ông Trần Văn Dũng làm chủ tàu kiêm thuyền trưởng đã bị cướp biển không rõ quốc tịch tấn công

- Nói chung thì ra khơi đánh cá biển rộng sông dài mình biết khu vực nào đâu? Tàu mình đương hành trình nó nhỏ hơn tàu mình. Mình thấy nó qua nó giả bộ xin dầu, mình không cho kịp, rồi mình thấy nó lạ qua mình lo mình chạy thì nó bắn theo đằng sau bắn tới. Nó bắn đạn rìa thì bị thương một thằng. Nói chung nó chạy qua mặt mình, chạy hơn mình; nó chạy tới mười mấy lý trong khi tàu mình đi có mười lý thôi mà! Sau này nó bắn đạn lớn nên phải đầu hàng, nó qua nó không chế anh em rồi nó cướp. Khi vô Mã Lai thấy anh em bị thương cảnh sát mới đưa anh em cấp cứu.

Tổng giá trị thiệt hại trên tàu thì trên 600 triệu. Mình đi một lần thất bại là một lần rút kinh nghiệm chớ. Chuyện biển giả thì mình cứ về tiếp tục ra khơi thôi chứ mình sống nghề biển không mà. Gia đình thì một mình mình gánh nặng.

Không sợ sóng to gió lớn bằng Trung Quốc và cướp biển

Sóng to gió lớn không làm cho ngư dân lo sợ bằng sự sợ hãi Trung Quốc và cướp biển. Hai huyện đảo Lý Sơn và Bình Châu những ngày qua lại sống trong hồi hộp lo âu nhưng không thể bỏ tàu bỏ biển. Cuộc sống họ dính liền với biển cả và nổi cơ cực theo sau hàng ngày

khiến họ rối bời.

Tàu của thuyền trưởng Nguyễn Chí Thạnh bị tịch thu và không có tiền để chuộc nhưng ông vẫn phải bám biển bằng tàu của người khác để mưu sinh. Vợ của ông Thạnh cho biết hoàn cảnh gia đình sau lần bị cướp như sau:

- Cái đợt ấy ảnh bị Trung Quốc nó bắt rồi nó thu tàu luôn, cho một chiếc về thôi. Bây giờ thì mấy người có phần trên ghe họ rủ mình đi. Hồi đó bỏ vô chung gần cả trăm triệu. Ý là mất tàu rồi bây giờ mình cũng đâu có tiền chuộc đâu. Không có tiền chuộc nên họ lấy luôn. Bây giờ mình cũng đi bạn với họ thôi chớ tiền bạc đâu nữa mà hừn, có bao nhiêu vốn liếng dồn vô hết rồi.

Bám biển là cách tận cùng hiểm nguy của ngư dân nhưng họ không thể bỏ mặc dù thu nhập của nó cũng bấp bênh như sóng gió, chị Thạnh kể về sinh kế của gia đình:

- Đi một chuyến nếu trúng thì ăn một tháng còn đi không được nữa thì thâm! Ở nhà kiếm làm lương thêm để kiếm sống chớ nhờ vào biển không thì đâu có ăn. Ở Lý Sơn thì cũng làm tôi làm hành thêm mới có ăn chứ bây giờ mà chờ vào biển không thôi thì đói luôn. Năm nó được năm nó mất chớ đâu có đủ ăn.

Những hiểm nguy này không thể không giải quyết nhưng giải quyết sao đây khi giữa biển khơi mênh mông con tàu cá nhỏ bé của ngư dân không một sắt trong tay? Có thể từ những bức xúc này mà ngư dân Đà Nẵng đã quyết tâm thành lập những đội dân quân biển. Tuy rất yếu ớt nếu so với tàu Kiểm ngư hay Ngư chính của trung Quốc nhưng dù sao cũng là điểm tựa cho người đi biển trong lúc này.

Ông Chu Tiến Vĩnh, Tổng cục phó Tổng cục Thủy sản VN cho biết

- Hôm vừa rồi báo chí có đăng đây là những ngư dân tại Quảng Ngãi thành lập trung đội Dân quân tự vệ biển. Những người này là những đầu tàu gương mẫu trong sản xuất, được chọn lựa và huấn luyện kỹ càng về tất cả những luật pháp trên biển. Thế nên rất an tâm, họ không có hành động gì gọi là manh động. Trong trường hợp bất khả kháng thì mới hành động thôi,

còn thì không manh động trong bất cứ trường hợp nào trong hoạt động khai thác nghề cá trên biển.

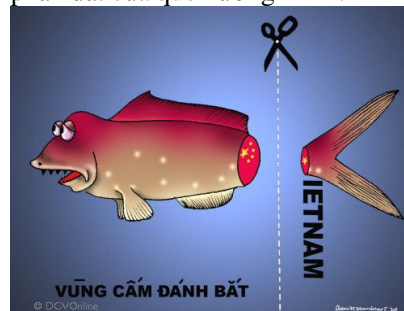
Ngư dân Việt không những phải đối phó với những hiểm nguy do Trung Quốc và cướp biển gây ra mà họ còn phải đương đầu với nhiều vấn đề khác nữa.

Ngư dân tỉnh Khánh Hòa đang lo sợ trong các tình huống khác, đó là tàu nào muốn bắt cũng được. Ngày 21-5, tàu cá PY 90260 TS do ông Đỗ Văn Phụng làm thuyền trưởng cùng 10 thuyền viên đang hành nghề câu cá ngừ đại dương ở vùng biển cách đảo An Bang, huyện đảo Trường Sa, tỉnh Khánh Hòa 40 hải lý thì bị hải quân Brunei bắt giữ.

Cùng với tin tàu cá bị Brunei bắt thì tin 20 ngư dân đi trên hai tàu cá QNg 96259-TS và QNg 96279-TS, cùng ở xã An Hải huyện đảo Lý Sơn, bị tạm giữ tại cảng Pamako Timixa Papua, Indonesia đã làm cho người dân làng cá An Hải hết sức phân vân bởi lý do mà Indonesia đưa ra là hai tàu cá này không đóng thuế cho họ.

Hai tàu này đánh bắt cá ngừ đại dương theo hợp đồng khai thác thủy sản giữa Công ty cổ phần Đại Dương và Công ty PT Papua Fishery Development của Indonesia. Khi vừa cập cảng cả 2 chiếc tàu và người bị cơ quan chức năng Indonesia giữ tại cảng với lý do không đóng thuế nhập khẩu 22.000USD cho mỗi chiếc.

Trong khi chờ đợi công ty làm việc với chính quyền Indonesia, gia đình của hai mươi con người này sẽ ra sao khi mỗi mòn trông mong vào đồng tiền lao động của cha anh họ. Hết chuyện này tới chuyện khác, người ngư dân Việt Nam chưa bao giờ yên tâm hành nghề trên chính phần đất của quê hương mình.

Thân phận bọn chur hầu Ba Đình